

staty - bara en staty –
inte en invit - utav något slag:
men en betydelsefull staty,
om underklasspojken hemliga välbehag.
Om nattens njutning –
då han sätter på överklassfittan.
Hon tystar hans mun,
men om våren, har de blivit giftas-klara,
så springer en klar källa,
där han förr var stum.

Omslagsfoto: Lek vid stranden - Theodor Lundberg, 1910

© Marcus Beijar Mellin 2020

Roman av Marcus Beijar Mellin

P.S. Bakom stängda dörrar Bok 1

Första boken av 4 i 3de Ed.

Marcus Beijar Mellin

P.S. Bakom stängda dörrar (eller Transformationen)
Undertitel: Historien om en Josef; Qur'an: 12:3-5

I Guds, den barmhärtige Förbarmarens namn

1.Laam Ra:

Detta är den tydliga skriftens verser.

Vi hava förvisso sänt ned den som en arabisk Koran, för den händelse I mån den hava förstånd.

2.Vi skola förtälja den bästa historia för dig, i det vi uppenbara den Koran för dig, eftersom du förut sannerligen hört till de likgiltiga.

3.Hurusom Josef sade till sin fader: 'Min fader, jag har förvisso sett elva stjärnor, solen och månen: jag tyckte, att de föllo ned för mig'

4.Han svarade: 'Käre son, berätta ej din dröm dina bröder, så att de göra anslag mot dig! Satan är förvisso en förklarad fiende till människan. 5. Sålunda skall din Herre utkora dig och lära dig tyda händelserna och göra sin nåd mot dig och mot Jakobs släkt fullkommen, liksom han gjorde den fullkommen mot dina fäder Abraham och Isak före dig. Din Herre är förvisso den Vetande, den Vise.'

Utökad upplaga, 3de Editionen
En fragment roman

Alla namn och karaktärer i Romantrilogin **P.S. Bakom stängda dörrar**, är påhittade. Händelsevisa likheter med människor som finns i verkligheten är således bara slumpmässigt, om de nu finns.

I boken används ordet 'morfin' mestadels som innebärande, då det av en händelse inte refereras till någon konkret situation där en sådan drog intas, som refererandes till ämnen som utsöndras av kroppen för att hantera smärta, t.ex. oxytocin. Skillnaden mellan sådana substanser som naturligt utsöndras av samspelet mellan hypothalamus och hypofysen och naturens blommors motsvarighet morfin, är att morfin hämmar andningen, medan oxytocin främjar andningen, liksom man precis kommit upp till ytan efter att ha simmat djupt ned i havet. Oxytocin och slikt tycks vara ett epifenomen av orgasmens funktion, som ju hos en frisk människa är kulminationen av en Naqshbandi-aktivitet, dvs. att mentalt måla framtiden. Naqshbandi är en del av Sufismen och betyder: att måla framtiden.

/ Marcus Beijar Mellin 23 April 2021

**'Lågt ned
Lågt ned
Där små lyktor gå ut och gå in
I ungmör jag glömt eder alla för en
Och hon kan aldrig bli min'**

- Dan Andersson, rad i dikten 'Brooklandsvägen'

'Trauma - traum: från tyskans 'dröm'

**Jag tycker inte synd om mig själv som hon sa:
men jag tycker det är synd, hjärtat klappar i bröstet:
ihåligt... Rummet blir plötsligt lika vanligt som det
var innan – men en ledsamhet går honom i kroppen,
han känner darrning i låret – så är det slut
– det är slut.**

När Nils var liten - hade han en återkommande mardröm: han och hans kompisar lekte ute i skogen runt kvarteret: plötsligt uppenbarar sig en stor jätte: den jagar efter Nils, söker överallt omkring...

Nils gömmer sig - han har blivit så liten att spetsen på det röda staketet som omringar dagiset vid kvartersknuten kan skymma hela honom.

Spänd i varenda lem, gömmer han sig bakom denna och tittar försiktigt fram på jätten som letar på alla möjliga upptänkliga ställen efter just honom.

Tillslut närmar sig plötsligt en stor hand stället Nils gömmer sig på, han vill inte riktigt tro att den kommer greppa honom, det känns för överkligt.

Plötsligt går allt jättesegt: Nils vaknar upp, kallsvettig: hjärtat slår likt han sprungit ikapp...

Prolog

1.

Tal i luften: Pjäsen börjar med att en kostymklädd yngling stapplar full in på scenen med en pava champagne i näven, han har en cigarett hängande i ena mungipan, han stapplar fram till scenkanten och raglande utstöter han följande sats:

Vi var ett gäng som hatade Kärleken - vi tyckte den var fånig, hotade oss på något sätt, djävligt mycket också - inte gick den på våra fintar - hörruni... jag sa ikväll till kvinnan på baren... djävligt snygg var hon: ja... vad jag sa det är det samma... det är inte det jag kommit hit för att säga - men... ööö... det var Kärleken ja... just det! Den böjde oss på något sätt - vi kunde inte stå ut med den! Den kom alltid med sanningen...vi hade ingenting att sätta emot... vi visste ju inget om sanningen... jag sa så här till sexbomben: ja... vad jag sa, det är sak samma... (känner sig i skrevet) men det var skönt! Tills hon fick reda på att jag var frimurare... då knäade hon mig i skrevet... ja, inte bokstavligen... hon hade läst... vad hette han nu igen... Urji Nali... där hon förr hade sugit och tafsat och satt in... där knäade hon nu mig... jag fick skylla mig själv... där ser ni vad sanningen kan göra! Det var ju äckligt... Förståelse och Kärlek! Vad hade vi att värja oss med? 'Ge var och en vad de förtjänar' säger Jesus... ja... nu tror jag visst jag är kär, jag orkar inte gå på frimurarmötena, jag har för ont för att sitta ned.. vi hade ju påstått att de, de där med sanningen, galenpannor! Det var precis vad vi sa om dem! Ja...

men nu har jag visst blivit kär... (ropar ut i publiken)

Beatrice... vart är du?

Beatrice (en kvinna i publiken): Någonstans där du inte kan nå mig.

Pavamannen: Vart då?

Beatrice: I publiken!

Pavamannen: Ska du se på det här?! (grinar illa) nej! då kommer du bli ännu argare!

Beatrice: Lägg ned spelet och jag kommer igen...

Pavamannen: Det är svårt... men...

Plötsligt så hörs tumult i bakgrunden, ljuset tänds på scenen liksom det var dag, och in rusar en sjungande yngling, han sjunger: Så länge skutan kan gå. Efter honom kommer fyra poliser, de går väldigt försiktigt, för att omringa honom, han vänder sig upp emot ett fönster i dekoren och sjunger:

Det finns sånger här hemma hos mig som är dedikerade till dig, du är vild och fri älskar varmt vatten mot ditt bröst. Du stiger upp ur källans rand, och står på snöig strand, ångar vattnet om din kropp, du tänker ingenting. Himmelska änglar störtar emot din grind. Jag är gammal och jag är ung och jag är din kung. Ingenting jag har, men jag är din far. Människan är mycket sjuk och världen är väl snart slut, är detta en sista sång, för denna gång, är detta en sista sång, för denna gång? Jag vadar igenom min flod, samlar på mod, vita hästar springer omkring mig, i min egen flod... solen lyser varm på våran jord.

2.

Nils Kovacs, det skulle kunna berättas mycket om hans förmåga att förföra tjejer - och hur smidig, snabb och relativt stark han var - hur han kunde klättra upp på kvarterets bod-tak genom att klänga på stuprännan och ta sig ned ifrån 5te våningen likaledes. Hans liv utav skogsorientering och fotboll och snöbollskrig om vintrarna. Mamman som stekte pannkakor och ropade igenom den öppna, eller just öppnade köksdörren "nu är det mat Nils!" Jularna med julgranen i vardagsrummet och Arne Weises kalle anka på TV. Dataspelet "jordbävning" som de spelade genom lan som Karl pappa satt upp emellan radhusen.

Men Nils egentliga utveckling började den dag Estonia sjönk. Han var då nio år gammal och hade precis börjat i Stockholms gosskör. Han och Alexis hade båda kommit in och de brukade tycka det var roligt att springa nedför rullbanden på T-centralen till blåa linjen, den ene springande upp, och den andra gående bredvid på gången i samma takt, blåa linjen som tog dem till Fridhemsplan där de gick upp nära S.t. Görans kyrkan till repetitionerna med den beryktade kören. Bry er inget om att han heter Kovacs och hans farmor Meucin, vi kallar honom helt enkelt så. Nils trivdes i lågstadiet med sina kamrater. Han var bäst på kull bland alla de andra, och brukade ha en hel hop barn efter sig som inte lyckades kulla honom. Precis invid skolan som var inrymd i ett bostadshus nedervåning, fanns en cementerad upphöjning i marken - prydd av ett galler. Där nere åkte T - banan och barnen brukade

samlas för att kasta in småsten när den susade långt där nere. Nils hade redan förlorat oskulden, med Helene och hennes lillasyster Johanna - fast med torrorgasm så klart - så det gilldes kanske inte. De brukade leka kurragömma inne på toaletten, sedan kysstes de och Nils fick av Johanna hennes mjukisar och trosor och stoppade in sin erigerade Phallos i hennes trånga slida. De var jämngamla. Helene var 3 år äldre. När Nils skulle fylla 10 år samma sommar, ordnade hans föräldrar så att han gick på inträdesprovet till Adolf Fredriks Musikklasser. Detta är början på vår berättelse - utan att han haft den musikaliska begåvning som krävs för att komma in där, hade Nils historia antagligen sett helt annorlunda ut. Så mycket kan en musikskola betyda!

Nils första år i AF var svårt och ensamt, han var blyg men utmärkte sig i sport. Han fick så småningom två kompisar som han brukade cykla, spela inlines-bandy med, och datorspel. Men dessa två är inte väsentliga i denna berättelse. Nils var som sagt skygg, det var inte en blygsamhet som byggde på någon typ av störning som orsakats utav svaga handlingar, utan en känsla utav hur extremt värdefullt livet var, hur fragilt allting var uppbyggt i Nils tillvaro, och, att saker kunde rasa samman 'vid minsta tvivels tryck', och att bakom ett sånt hörn väntade en katastrof!

Som tur var, var Nils snabb och uthållig löpare, hans ben var hans räddning. Nils förstod på denna tidiga nivå väldigt tydligt att världen var ond, människor onda; hans skygghet var en konsekvens av denna insikt som svepte likt skön vind längs hans länder, i

ett friskt hopknipande av skinkmusklerna, likt en hind, redo till språng.

Det var först när han blev ihop med Ellinor och så träffade Erik som var ihop med hennes bästa vän Aja, som vår berättelse börjar. Ellinor var söt, sötast i klass 6D som Nils då gick i, och näst sötast, förutom Ulrika som var supersöt, men som gick i F-klassen, där de från de mest privilegierade områdena som Danderyd och Lidingö gick.

Ellinor gav Nils ett jättesött kort på en hundvalp, och bakpå det hade hon skrivit 'Jag älskar dig'. Erik övade cello och var med i Suso. Nils hade i sitt liv läst kanske 2 böcker, båda deckare, han var inte frälst på det (Nils kände att hans liv var för stort för att få plats, eller definieras i en bok - hans försök att läsa slutade i ett futilt försök att låtsas intressera sig, eller - än värre - om han framhärdade, i en känsla utav splittrat medvetande. Det fanns inget så stort i böckernas värld som Nils, kände han, och därför var det förnedrande för Nils att befatta sig med dylikt) - men han, Erik, Kornal, Niclas och Caspar, formade så småningom en kompiskrets och det var igenom detta som denna berättelse tar sin början.

Det var en dag på Stadsbiblioteket när hela klassen hade suttit och lyssnat på en sago-tant i det lilla podiet och amfiteatern som de hade inrymd i barnboksavdelningen, som Aja, Ellinors bästis kom fram till Nils, och tryckte en röd lapp i handen på honom. Nils blev lycklig. När han hade frågat chans på Ellinor hade han tagit på sig en mask av ett A4 papper på sig, och ritat en glad kille på den. Att hon svarat ja! Men nu öppnade Nils lappen, och i den stod

följande:

Jag har märkt att du varit extra tystlåten på sista tiden, är det någonting jag gjort? Ellinor

Nils kände hjärtat dunka några extra slag. Jo, han visste att det var så med honom, att samhällets krav gjorde honom tystlåten, han kunde inte koncentrera sig på de samtidigt som på sin kärlek utan att vara tystlåten! Han hade dock inte möjlighet att finna insikt i detta så här tidigt, och kunde därför inte förklara det för Ellinor, som gjorde slut! Åh! Vad ledsen Nils var, att ha fått kyssa Ellinor var något utav det underbaraste han varit med om, och att ligga bredvid henne när de sov över på festen som de varit bjudna till!

I nian på svenska lektionen, långt efter det Ellinor pga. Nils blygsamhet gjort slut frågade Nils Kornal vilken bok han skulle läsa och recensera. Kornal sa direkt, "Jack Kerouacs På drift" (det är efter dessa som vi kallat Nils för det ungerska och utländska efternamnet, "Kovacs") Nils lånade boken, vilket förändrade hans liv.

'Jag minns då på somrarna

Smaken utav vattenpistolen i munnen

Vi sprutade in i våra munnar

Och vi jagade varandra

Upp på tak, ned på parkeringen

Vi ville inte bli träffade av det kalla vattnet

Som efter en lek strilade nedför kroppen

Och blötte badbyxorna'

3.

”Det var de spirande tornens tid - vartenda torn jag såg så tänkte jag;

Där! Skulle jag vilja bo!

Eller

Där! Skulle vara perfekt!

Det var kvinnorna så klart

Kvinnorna som jag längtade efter

**Och kvinnorna gillar torn - det var jag säker på
Stockholm ibland då jag gick upp på Söders berg,
låg staden som en pärla, redo att plockas av den som visste - visste vad? Bara visste**

”jag vet” fast det sa de aldrig, egentligen-

Så denna bok börjar precis som Strindbergs Röda Rummet - på Söder.

Det var en sådan där underbar kväll på Söder - då solen gick ned bakom staden och alla gator tycktes vara fulla utav trygghet - en sensommarkvälls trygghet - då man tror att inget ont ska hända och denna tro är så stark att heller ingenting ont händer. En sådan kväll då tillochmed de misstänksamma brottslingarna hälsar i Södergränder och inga glas slängs ut ifrån Mosebackes servering. En sådan dag - en dag av trygghet, stod Nils med mamma uppe på Mosebacke. Anji stod och höll i Nils axlar, och Nils stod framför henne.

”Det här är Mosebacke, gubben” sa hon. Nils som redan i hemlighet besökt denna plats nickade bara.

”Det finns en sån där känd scen - Röda rummet härifrån”

”det har vi lärt oss i skolan...”

”jo... känns det bra?” vinden blåste just då in över dem, den underbara vinden ifrån havet.

”Det känns... bra...”

Saken med samtal är att det viktiga oftast inte är det som sägs, utan undertonerna- att två varelser står på samma plats och faktiskt talar med varandra är ovanligt, oftast så är det en behaglig tystnad emellan de två - och talandet är egentligen bara för att uppehålla denna tystnad.

Sjögräs som gungar i salt vatten

Egentligen är alla bilder

Bilder i tystnaden

All kommunikation bara för att komma till tystnaden

Till ingenting.

4.

Caspar var Nils största belackare, och han lyckades sätta törnen i Nils själ igenom att göra honom avundsjuk.

Odd Wingdahl var hans pappa - och sånt växte i betydelse med tiden, som vi ska få se.

I början märkte Nils inget av Caspars snobbighet.

Caspar hade på den tiden långt ovårdat hår, pösiga kläder och kunde inte tävla med Nils i fysisk styrka och snabbhet.

Nils var inte typen att tracka ned på Caspar för det, snarare, var han extra försiktig - så - att Caspar inte skulle tro att Nils såg ned på honom för överlägsenhet.

På denna tid, var Nils mest tillsammans med Markus Wahlgren och Martin Savela, och Caspar bjöd hem dem att spela rollspel.

**Sportens skadlighet;
att vilja vinna;
och inte i den omedvetna ödmjukheten –
långsamt försvinna;
förlitande sig på Guds kärleksljus –
i den mörka tunneln
utan synbart slut..**

Det roliga Nils hade med sina vänner i varje sport de spelade, kunde förstöras när sådana bufflar som Micke deltog; han var helt inriktad på att vinna, och – ville helst också att den andre skulle känna sig som en förlorare, inkallande tjock-kusin Anders för att vara 2 mot 1 – mulande den för dem bägge yngre rivalen – med snökokor.

Nils önskade kvarhålla nivån där han tyckte det var lika roligt att förlora som att vinna – men – fortfarande inte förlorade allvaret i det hela som för honom låg på ett högre – osynligt plan; han förstod redan då att sätta det mindre livet i det större cirkel.

Huvudsaken i sport, var att ha och ta det roligt; men ändå utan att förlora det högre allvaret.

Problemet var bara att denna oskuldsfulla omedvetenhet – var svår att kvarhålla med publik – speciellt då tjejerna, med Johanna och Anna i spetsen, blev kåta av ett skönt mål – en oväntad passning – och – hurrade och tjoade.

Nils gillade Annas sexiga attityd mera än Johannas litet avslagna TV-tittande; Johannas tjoande var avslaget, likt öl som stått öppnat för länge; därför kände sig Nils nu när han vuxit till sig, framförallt

tänd på Anna.

Ibland uppstod intrycket att killarna liksom spelade för dem, för tjejrna; och Martin Savela – blev ofta förblindad av avundsjuka emot Nils – när han bevisade sig på bollplanen.

En gång tillochmed – istället för att spela – så kastade helt enkelt Savela basket-bollen i ansiktet på Nils, och, Nils tand som var halv sen tidigare – trillade ut – och Nils var i smärta tvungen att söka upp tandläkaren.

Nils hade aldrig varit i ett hus i Gamla Stan innan och blev positivt överraskad när Caspar visade de tre den stora lägenheten i två etage.

Precis när Nils skulle gå, anlände Odd Wingdahl med sin nästan lika kända fru Ebba - och Nils kände en kraft gripa tag i honom, när han skulle hälsa på dem.

Han blev spontant glad och kände att hans leende och snabba svar på standardsfrågor, var genuint och äkta.

Annars brukade han ofta dra en suck utav lättnad när de vuxna lämnade honom ifred ifrån deras sentimentala uppmärksamhet.

Men, det här mötet kändes annorlunda på något sätt. Det var som att Odd Wingdahls strålande humör lugnade Nils samtidigt som obehagliga saker ur det undermedvetna dök upp, som han kände sig skämmas för, vilket gjorde att Odd fick ett övertag.

Han tyktes ställa sina små frågor på ett generellt, artigt plan. Men - där bakom anade man ett intellekt och en bedömningsförmåga som betydde något andligt.

Nils gick med svimfärdiga ben därifrån - så starkt kändes den respekt som kommit upp i honom.

Det var när Erik och Nils blev som bästa vänner - som Nils började märka att ett av Caspars mål tycktes vara - att få Nils att känna sig mindervärdig och konkurrera ut honom.

Nils hade ännu inte börjat riktigt växa till sig, fast han var 13 fyllda precis och Caspar öppnade en dag dörren till skoltoaletten, och sa att han ville visa Nils en sak.

Så stod de framför spegeln - och - Caspar teg en stund.

Nils såg bara sig själv, litet mindre än Caspar, stå där - Nils hade ljusst hår som sommaren blekt och litet fräknar och såg söt ut.

Caspar var längre och såg mer dignitär ut.

'Fattar du Nisse?'. Var allt Caspar sa menande, och gick sen ut.

Nils stod kvar där och kände sig litet chockad, han hade aldrig tänkt att det skulle vara nåt fel på hans utseende, och, alltid gått emot all känsla inom sig av narcissism, även fast han visste att han såg bra ut.

Det var som en hund som tittade sig i spegeln och skällde, skulle den förstå att det var den själv den såg?

Huvudsaken i Nils värld, hade alltid varit det inre - och det var efter detta han bedömde andra.

Deras sätt att vara på.

Caspars påhopp och djävulspropagerande, tyckte sig Nils förstå var en signal om sitt revir som han tyckte sig ha rätt till. Han hade blivit mycket mera proper, sedan hans pappa blivit invald i Svenska Akademien förra året.

Hans hår var välvårdat och glansigt av

hårprodukter, och även kläderna hade blivit NK.

Nils tyckte sig förstå att det här var en signal till Nils att inte tro att han hade en chans på skolans snyggaste tjej, Ulrika Lindström.

Nils kände att Caspars litteratur-snobberi fött en revansch-känsla hos honom - Nils kände sig så upprört indignerad och förolämpad - att han var i upplösningstillstånd:

Skulle den här överlägsenhets-komplex-snobben, komma och tracka ned på Nils för nån djävla titel hans pappa hade?

Nils skulle minsann skriva den bästa boken de här uppblåsta människorna skådat!, och, Nils visste med säkerhet att det skulle komma att bli så...

Deras kompisgäng, Nils, Erik, Kornal, Niclas och Caspar, hade fått rykte om sig att vara de ledande konstnärssjälarna och intellektuella på skolan.

De hade även startat ett band Kornal döpt till 'Satan djävulen' - med tanken på att Nils var frontfigur och i princip skrev alla sångerna.

Nils hade ett år tidigare blivit introducerad till Metallica och senare, andra hårdrocksband av sin större halvbror.

Han hade gjort en djupdykning in i det, som senare skulle leda till att han började må dåligt.

Men, Metallica speglade ett mörker inom honom, som orsakats utav skolans press, där många impulser förpassades till det undermedvetna.

Deras musik, speglade maktens manipulation och det var enklare att studera med Metallicas (o)ljud ringande i öronen.

Caspar var likt en hyena-flock - som då lejonet dödar

bytet - kom och körde bort den rättmätiga ägaren - för att uppsluka bytet själva.

När Nils blivit bästa vän med Erik - konkurrerade Caspar - nu - när han fått ett mystiskt förhållande till Ulrika - skulle han ta henne ifrån honom.

1999 - hände det - som skulle visa sig bli den slutgiltiga vinden i seglen för hyenornas erövringsförsök av revir.

Odd Wingdahl valdes till ständig sekreterare i Svenska Akademien.

'Grattis Caspar!' ljöd rösterna från håll och kanter i AF den dagen.

Men - Nils ville inte gratulera, han visste att detta innebar ett förödande slag mot Nils andliga krig, och att, mycket skulle komma att berövas honom pga. detta.

Han drömde nu om Ulrika - mer eller mindre konstant.

Nils hade hela sitt liv haft känslan utav att en högre makt styrde hans steg.

Han hade varit med i orienteringsklubben 'Skogsluffarna' mer än 6 år - då under en nattorientering på Lidingö, han tappade bort sig i skogen.

Det kom andra orienterare - även sådana från hans egen klubb - och Nils vädjade om hjälp från dem.

Men - de bara sprang förbi.

Då vände sig Nils till Gud och bad; 'Jag lovar att sluta med orientering om du leder mig rätt! Och jag lovar sluta lyssna på metal...' och Nils hade hittat tillbaka till pappa som gick där i mörkret med ficklampa och ropade – oroligt sökande.

Sedan dess hade Nils bara deltagit på skolans orientering, men, demonen som hette Metal bet sig envist kvar.

Caspar brukade mest vända sig till Erik när han pratade och de tre var samman. Han sa; 'pappa får välja mellan övervåningen på Akademien hus på Djurgården - (undervåningen är full av värdefulla konstskatter) eller en Paradvåning i 2 etage i Gamla Stan... Pappa har valt Gamla Stan!... - du skulle se utsikten från 2ndra etaget Erik! - som - i för sig mest ska användas som representationsvåning då pappa och mamma tar emot gäster på Akademiens vägnar... men ändå!... man ser Riddarfjärden från ena sidan - och Mariaberget - från kortändan strömmen... det är rena drömvåningen Erik!...'

'Grattis!...' sa Erik, så där ironiskt - i en ton som uttryckte det roliga i att berätta om något som föder avund och skrattade.

Nils kände också den där avunden byggas upp i honom...

Grundskolan tog slut - och Nils sökte, med sina andra kompisar i gänget, in på Stockholms Musikgymnasium. Han hade tämligen bra betyg... Hans föräldrar hade just köpt sig ett landställe ute på Ornö - och - Nils var där nästan hela sommaren.

Hans mamma kom en dag med ett brev ifrån Kungsholmens Gymnasium /Sthlm:s Musikgymnasium, ifrån stan, där hon varit inne och arbetat...

'Här gubben!, vi håller tummarna!...' sa hon... 'jag

ville inte öppna för vi vet inte vad som står...'

Nils stod där med kuvertet i handen - och kände en vind utav illamående fara över honom...

'Prestationsångest' - tänkte han.

Egentligen hade han inte velat fortsätta studera - men - han ville se Ulrika och sina vänner. Då han bodde i Skarpnäck, och det tog 20 minuter att ta sig in till stan - och det verkade onaturligt att ta sig in bara för att träffa dessa - och - det kändes som ett avstånd varje gång han skulle ta sig in till en fest i stan - liksom de andra hade ett försprång, ville han fortsätta för att kunna träffa dem... Och, hans föräldrar ville absolut att han skulle fortsätta studera.

Det var liksom, det föregivna, "kravet" för att han skulle få fortsätta bo gratis hemma...

När han öppnat och läst brevet - gick han i chock in på sitt rum och stängde dörren...

Han bara låg där, avdomnad.

Hans mamma kom efter en halvtimme in och när hon såg honom ligga där - slocknade ljuset i hennes ansikte, och hon frågade oroligt;

"kom du inte in?... eller, vad har hänt?"

Då började Nils gråta.

"Nils... jag kan inte göra något åt det... det är sånt som händer... du kan gå på ett annat Gymnasium..."

Vid orden 'annat Gymnasium' stelnade Nils gråt och han var tvungen att säga:

"jag kom inte in i deras klass!", sen började han böla.

"Så du kom in! - grattis Nils! Det var roligt att höra!.. vems klass?..."

Det var knappt så Nils fick fram orden:

"Niclas, Caspars..." mer orkade han inte säga... sen,

grät han vidare...

”Det är inte så farligt gubben... ni kan träffas på alla raster och äta lunch tillsammans!... får jag titta på brevet?...”

Nils mamma skummade igenom brevet...

”nämen! du har ju kommit in på naturklassen i alla fall! vad roligt - det passar ju dig mycket bättre! - Då kan du studera med pappa! - vad g l a d han ska bli...”

Nils kände sig litet tröstad...

Anledningen till att Nils blivit så förtvivlad handlade om Ulrika: det självklara klassvalet av partner som pushades upp av skolans pöbel, som ville ha en mytologi att spinna sina nät omkring var ju Caspar! Nu skulle dessa två, faktiskt redan nu ganska omaka, och resten av gänget sitta i samma lektioner! och Nils vara i Naturklassen!

Nils hade blivit helt desperat och förtvivlad vid tanken!

När Nils började skolan - fick han veta att han stod som första reserv på listan till SA1; där Ulrika och gänget gick...

Nils mamma bjöd som tröst på såren Nils till London på höstlovet.

När Erik fick veta det utbrast han:

”men Caspar ska ju också dit! ta Odds nummer och ring, så kanske ni kan träffas...”

Väl i London kände Nils en svindelkänsla när han såg på numret - här skulle han ringa till Ständige Sekreteraren på Svenska Akademien... det kändes för mycket för Nils...

Tillslut gjorde han ändå det - men - det blev inget

möte i London.

**Han hade ringt för sent... Familjen var upptagen...
Egentligen kände inte ens Nils för att träffa familjen
Wingdahl i London. Han ville vara själv med sin
mamma. Men tanken på att inte ringa nu när han fått
numret verkade tråkig och kotteri-lik: säkerligen var
hans mamma inte ansedd som den mest spännande
konstnären i Sverige.. han var mer intresserad utav
att njuta utav långa promenader än att träffa Caspar
faktiskt. Dessutom väckte tanken på att träffa Caspar
en onaturlig beundran hos hans mamma. Det skulle
känns onaturligt att träffa Caspar själv...**

**Vad som retade Nils speciellt med det snobberi han
upplevde från Caspar var att Nils genom detta
förespeglades som dum i jämförelse med de andra.
Deras tunghet tyckte dessa var bevis på intelligens,
och Nils lättsamhet 'skvallrade om' att Nils var en
bonde.. kanske en tölp.**

Likt en snorkråka

Tryckt mot en yta –

tror han att porr bara är ett sätt att sig snyta..

Den som inte för tillfället passar in –

ska förvandlas till snorkråkan

känna sig sjuk i sitt sinn –

men – Kärlek bränner ned skorpionen –

som projicerar på fel

Väl hemma - går Erik och han med Caspar hem.

Det är första gången Nils är där.

Han blir tagen av den vackra trappuppgången med en gammal gravyr innanför porten - den extra innerporten av glas - trappans skönhet - utsikten över bakgården - Caspars lika egna etta - till höger om familjens bostad - med en soffa stående emellan de bägge lägenheterna...

Erik och Caspar och Nils satt i soffan, Erik längst åt Caspars lägenhet. Där var ett fönster, så man kunde se ned på gatan. Efter ett tag säger Erik:

”den där kvinnan har gått förbi fyra gånger här nu!”

”hon är ute efter pappa!...” säger Caspar.

Nils tänkte på sin egen pappa - och kände sig nedstämd.

Plötsligt öppnades familjens dörr - och i dörröppningen stod Odd Wingdahl i egen hög person...

”Pappa - det här är Nisse... ja du har väl träffat honom förut?...”

Nils gick fram för att hälsa och sa ”vi har pratats!”

Litet grand som en markering att han inte brydde sig om att tala grammatiskt korrekt.

En kille som också gått i AF - i Ullis klass - som kommit in i SA1, hade Erik nu tagit som ny förströelse, så kändes det för Nils, att han var utbytbar.

Det fick Nils att undra över om han och Erik verkligen varit så goda vänner som det verkade, eller, om Erik helt enkelt tog någon som sin ’side-kick’, ett typ av förhållande som var menat att väcka genklang för hans person i societeten, så att han själv framstod som briljant i jämförelse.

Killen hette Oliver.

Nils kände mer och mer, hur han höll på att glida ifrån sitt gäng. Hans studier led av det.

Så fort Nils kommit in i NA1 hade han gjort det mycket tydligt: att det var SA1 han ville gå i. Efter han blivit 1sta reserv (kan ni tänka er hur besviken Nils blivit och sjukt chockad, då på mattelektion i början av höstterminen, en kanslianställd plötsligt öppnat dörren till klassrummet och förkunnat 'vi har en kille här som ska byta klass...' och Nils utan att ha gjort min av nåt, känt likt hur Paradisets dörrar öppnades för honom, och, känt dopaminets endorfiner fylla hjärnan fullständigt, likt han vunnit 100 meters lopp kutande, vid ordet 'Karl'... Hade Nils rest sig upp!!!? eller - ? 'Johan'. 'Johan' var ju Eriks andra namn! han stod fortfarande upp. CJ, Carl-Johan lunkade som ett svamphuvud ut ur klassrummet, och med en knagglig röst, och oformativa, icke attraktiva rörelser, vilka varken uttryckte glädje eller någon typ av äkta ledsnad, lunkat ut ur rummet!!!

Nils kunde plötsligt inte dölja sin förtvivlan, även fast han försökte. Hans ansikte måste, om någon nu vågat se på det (alla förstod ju på något kollektivt sätt Nils inte kände till, hur viktigt det varit för Nils att det varit HAN!, om det bara skulle varit Nils!) (för CJ betydde det inte något viktigt, antagligen var han nöjd med att studera natur-ämnena) försökte Nils med gänget övertyga CJ att byta! Också Helene Littke som i nästa kapitel (1) hyser en fest försökte Kornal och

Nils i största välmening övertyga att byta plats med Nils. Kornal framhöll hur viktigt det var för Nils att gå i SA1, men Helene skrattade och avböjde. Det var en god stämning mellan dem alla, alla kände ju varandra och hade i alla fall tillsammans haft det underbara socialt spännande Adolf Fredriks Lucia konserter, i Globen år efter år.)

Nils hade när han insåg att han blivit likt utestängd, förbannat de lärare i AF som bara för att han var lätt att ha att göra med, och inte ansågs som någon intellektuell typ, likt Caspar som ju var definitivt favoriserad, mixtrat orättvist med betygen. För så måste det ju ha varit. Han kände nu total desperation som efter chocken övergick i en konstant melankoli. Han ville på alla sätt visa Ulrika att han älskade henne över allt annat..

En dag klev han helt enkelt bara in i SA1s lektion och påstod sig vara en ny elev i klassen.

'Vad heter du?' frågade läraren och tittade i listan av elever:

'Pitt...'

Läraren skummade genom listan.. 'nej.. jag ser ingen Pitt här...'

'Det ska finnas en Pitt på listan... det är jag säker på...'

nu började gap-flabb bryta ut från Niclas och Erik. och läraren själv började småle.

Snart skrattade hela hans gäng, och när Ulrika även började skratta brast hela klassen ut i ett hjärtbringande skratt.

'Jag kommer tillbaks...' sa Nils i en ton som lät skruvad. Det blev slutklämman, och Nils steg under

rungande skrattsalvor ut i korridoren och stängde dörren.

Nils kände sig osäker, därför talade han aldrig om för någon i AF att han ÄLSKADE Ulrika!

Ifall han uttalat, skulle två vidriga tendenser försöka ta över; hon tittar bara på dig för att hon vet att du är kär i henne!, och – du är precis som alla andra - ? – vill ha en sexbomb va?! med mycket pengar!?

Nils kunde inte stå ut med den förnedrande tanken. Enda problemet var att två andra makabra problem genom detta uppstod: Ulrika kunde bli förvirrad! och Nils energi blev störd. Han liksom var tvungen att låtsas sig vara intresserad av andra tjejer – vilket i sin tur ledde fram till att dessa blev intresserade av honom i värsta fall!

Ulrikas beröring – bara på avstånd, satte alltid Nils i ett tillstånd av total belåtenhet, en behagkänsla utan like. Problemet var att – de andra (Helvetet enligt Gunnar Ekelöf), ansåg Nils dum och obildad, och hans pappa t.om. postulerade den sinnessjuka idén att Nils kanske blivit dement.

'Dement' ja – tänkte Nils – dementia präcox kan man lika hjärna ha ! – då funkar en hjärna smartare och 'bra' !

Med Ulrika glömde han nämligen bort allt annat, allt liksom försvann i ett skimmer av enkelhet – behagfullhet och extatisk njutning.

Med denna tanke – kastade Nils sig rakt in i det han mötte som nihil, med vetskapen: Ulrika finns för mig, jag finns för Ulrika, vi finns för varandra!

Kapitel 1

Oliver är nära att dö

Oliver är nära att dö

Oliver, låg i trappan, de hade bestämt sig, för att gå hem, till honom, Nils, hade tagit en buss tillsammans med Kornal, de hade stigit av, vid Humlegården. Festen hade varit hemma hos Helene (här Helene som gått i AF och nu går i de andra i gängets klass). En mening som spökade illavarslande i Nils sinne under hela bussresan var något Caspar sagt under kvällen: de hade suttit, så där litet avslaget som de brukade, tjejerna liksom i en ring runt de tre; Caspar, Erik och Nils, när Caspar plötsligt sagt i en raljant, men allvarligt undrande ton:

Erik, har du varit med och dränkt kattungar nån gång?

En tystnad av spänning hade plötsligt fyllt rummet, likt det var något viktigt som plötsligt kunde memoreras, och, hos de som varit lyckliga nog att delta på festen i framtiden bli ett fragment varifrån man kunde förstå en större helhet, ett större sammanhang, en förståelse som var livsviktig för ens existens.

'Neej, jag har aldrig varit med och dränkt kattungar!' – sa Erik i en raljant argsint ton.

'Nehej..' var allt Caspar sa, litet besviket faktiskt, med ett allvar i rösten ingen hade förväntat sig, likt Caspar gått och funtat på saken en lång tid, äntligen vågat säga det, och, blivit besviken vid tanken som fick honom att studsa till (utåt sett dock bara lätt): Eriks familj är inte som min familj, vad är det för fel på min familj.

Detta var det söta, sympatiska draget hos Caspar, som gjorde att man hade tendens att förlåta honom så många övertramp; han verkade inte förstå bättre. Putslustigt i sammanhanget var också att hans familj nu hade högst status av alla i bekantskapskretsen.

Tjejerna skrattade och även Nils skrattade till, det var nåt så sött i hela fadäsen att man inte kunde hjälpa annat än att finna hjärtats sympati med den stackarn.

Clara skrattade genomsådande, och ett smått galet fnitter hade stigit upp från Lotta.

När de kom gatan ned emot Olivers pappas lägenhet, såg de två figurer som stödde en tredje, som var nära att falla ihop. Kornal sa någon sarkastisk skämtsam kommentar men Nils kände sig orolig 'det, är Oliver...' sa han plötsligt, efter att han tittat skarpt. De två gamla vännerna skyndade fram. Lotta och Clara, stödde Oliver, som var helt utslagen utav för stor mängd alkohol, de släpade sig upp för den röda fina mattan in i hissen till andra våningen... Tjejerna fiskade upp Olivers nycklar och öppnade dörren. Nils satt i trappan bakom, plötsligt kom Lotta och satte sig bredvid honom. Hon lade sig i trappan, hon greppade Nils hand så där tafatt attraktivt, som berusade personer ibland kan då spärrarna släpper och de gör vad de velat länge... så öppnade hon benen, som enbart var klädda i strumpbyxor lätt...och lät Nils träda in emellan dem... Nils älskade Lotta, eller åtminstone var han kåt på henne.. men hans tankar, var riktade emot Oliver... Oliver, låg däckad invid sin dörr, hans pappa som hade äkta originaltavlor utav Andy Warhol, upphängda på väggen, ibland andra "mästerverk", hade en inre gallerdörr som de var tvungna att veta koden till... Lotta ville att Nils skulle kyssa

henne, men när Nils så hörde någon ge en örfil och tyst skrika; 'Oliver vakna!...' tyckte han att detta var fel tillfälle att börja hångla... Lotta fnittrade... Nils, hade problem, med att resa sig, ifrån sin behagliga position, men lyckades tillslut. Clara gav flera örfilar till Oliver och Nils konstaterade relativt nyktert att Oliver aldrig i detta tillstånd skulle kunna komma ihåg koden... frågan var ifall han skulle kunna flytta sig... han spydde plötsligt en stor pöl utav röd spya, bredde ut sig i trappan...

'jag tror vi får ringa efter ambulans...!' sa Nils kort, det var, ett konstaterande..

'nej...' protesterade de andra, de hade ju rökt litet hasch, under kvällen också, ingen ville att några landstingstjänstemän skulle komma och nosa på dem...

'jag tror han kan dö annars...'

sa Nils igen, de andra protesterade men Nils hade likt en ingivelse, nästan som ifrån högre mer insiktsfulla makter. Han gick ned i trappuppgången och tog upp sin mobiltelefon och ringde larmnumret, han hörde Oliver kasta upp igen, de svarade direkt, 'larmcentralen, vad har hänt?...' '

Han förklarade att de varit på fest under kvällen och han visste inte... kanske hade Oliver ätit något dåligt hursomhelst, så var han nu utslagen och kunde inte komma ihåg koden, till säkerhetsdörren...

'är han vanligtvis förvirrad?...' frågade kvinnan i luren...

'nej..' förklarade Nils, 'det är ingen förvirring, utan han kan inte gå eller stå, han är helt borta och bara spyr...'

'okej... vi skickar en ambulans...' kvinnan frågade efter vilken adress, Nils gick ut på gatan och gick ända ned till hörnet tills han såg gatans namn.. ambulansen kom fort,

han väntade utanför porten tills den kom och ringde upp till Kornal för att meddela honom, de två kraftiga ambulanstjänstemännen, klev ur;

'var det du som ringde?...' Nils bekräftade det, 'vart är hon någonstans?...'

'eller, är det du som var utslagen?...' sa den andra, de pratade i mun på varandra.

'han ligger uppe på andra våningen i sina egna spyor, jag tyckte det var bäst att larma ty jag tror han behöver magpumpas...' sa Nils...

'ja, vi får se vad de säger på akuten...' de två kraftiga ambulanstjänstemännen ryckte i dörren... men dörren var låst...

'kan du koden...' Nils tryckte koden, några minuter senare, stödd utav de två ambulanstjänstemännen, raglade Oliver ut, han är kanske fel att säga, ty hans huvud var sänkt ned på bröstet. Han tycktes avtuppad.

De två reflexivt gulklädda, lade honom i 'båren'... en av dem, gick fram till Nils, 'har han, fått i sig någon annan drog än alkohol?... som hasch, eller marijuana?...'

Nils, stelnade till, men försökte dölja det... 'inte vad jag vet...' talet, var litet ofrivilligt hackigt...

'ty, de där på akuten, måste veta vad som orsakat det här... vad är ditt namn...' Nils sa sitt namn och personnummer, 'så, om vi behöver veta nåt mer, kan vi ringa dig?...' Nils bejakade skräckslaget frågan... äntligen körde de iväg... nu hade Lotta tänt av.

Nils åkte hem till Skarpnäck med tunnelbanan... På måndag, i skolan tycktes till hans förvåning en positiv lättnad ha fallit över hans kamrater, hans antagande hade varit super-korrekt!... från sjukhuset hade man meddelat Olivers föräldrar att några timmar till utan magpump

hade kunnat blivit fatalt för Olivers liv... Nils hade räddat honom! genom att ringa akuten!... hans föräldrar hälsade tacksamt!... Nils var inte förvånad, han hade känt det rätta i att ringa även fast han inte ville blanda in myndigheter... ifall han fastnat emellan Lottas ben hade det blivit värre, självanklagelserna och kanske ett lik...ett lik... på en bår... så han längtade igen, att kyssa Lotta!...

Kapitel 2

Nils och Ulrika i Kungsholmens Gymnasium, Nils inser att avundsjukan är onaturlig, och skadlig - förnedrade sig själv för att finna andligt lugn igenom att besegra Odd Wingdahl i verkligheten - och - ...

Nils och Ulrika i Kungsholmens Gymnasium, Nils inser att avundsjukan är onaturlig, och skadlig - förnedrade sig själv för att finna andligt lugn igenom att besegra Odd Wingdahl i verkligheten - och - åtminstone få det till sig som ett andligt övertag när Odd i dumhet och rädsla, likt en politisk idiot, slog dövörat till.

Nils gick i gymnasiet, han hade egentligen inte velat inträda där annat än för att få vara samman med sina vänner och se Ulrika ... att se Ulrika, var det viktigaste, hennes troskant skymtade för hans inre blick. Varje dag, när hon i annexet på Globen, bytt sitt lucia-linne, och en stund, hade han nära nog svimmat, bara vita trosor, och vit b-h... han älskade henne varje kväll i fantasien, de gick bakom de mörka tunga skynkena längst bak i annexet, det var få kvar de flesta hade gått ut för lunchrast, i mörkret sken hennes vita klädnad, likt skimrade hennes hår... de stod där... tätt intill varandra med händerna sammanslingrade. Han kunde känna hennes puls, slå i hans hand, han hade också bara ett lucia-linne på sig... hans stånd nuddade liksom utav misstag emellan hennes skinkor...

när han satt bakom henne på musiklektionerna, njöt han

bara njöt utav att se henne hur hon log så strålande emot grannen, hur han liksom dröjde sig kvar efteråt vid sofforna på femte våningen ensam tills hon kom ned med Josefina och Kalle och deras blickar möttes, hur hon långsamt, gick ned för trappan men att hon ändå gick ned för trappan, hur han ur kåt, ur stånd att kunna hålla sig gick in på toaletten, hennes image lutad emot handfatet, sperman som sprutade ut i handfatet, varmt vatten först över Phallosen tittande sig i spegeln, pormaskar i näsans vingar, ty rökningen... hur han lät henne blåsa solrök i hans ansikte varje dag... hur! han hypnotiskt följde henne med blicken...

Om lunchrasten brukade han vandra ned till Norrmälarstrand (Rålambshovsparken), om han inte hade något annat för sig, med sina Gauloises blåa, i sin ficka, röda var för kvinnor fast han föredrog dem ty de var inte lika nikotinhaltiga... det fanns en liten ö man kunde vada ut till... med byxorna uppvikta... när man nådde andra stranden, fick man passa sig. Ibland låg bitar utav krossat glas i gräset. En rep knut hängde ifrån ett träd stort nog att gunga på, han brukade nöja sig med att knipa benen om den och tänka på Ulrika. När upphetsningen blev för häftig vandrade han lustdrucken bakom de taggiga snåren som liknade miniplommon-snår (detta är Nils egenbenämning på den buske som annars kallas 'Slånbär')... där klädde han av sig... - liksom han skulle bada... men innan han hoppade i, runkade han... glömmande faran för ormar och andra besökare utav den lilla ön.... Ulrika, den situation under dagen, han sett henne, omgjordes i hans fantasi...till en romantisk kärleksscen... scenen blev till en kärleksakt; när orgasmen kom tog han av sig kalsongerna och gled i

vattnet. Tvättade sig... På vägen upp; kände han sig glad och hoppfull men allt tyngre dess närmare skolan, läxorna tyngde... när han kom in ville han inte att någon skulle se honom, som han kände det tog en stund att glömma bort upphetsningen...

När Niclas såg Nils i ett sådant tillstånd – liksom världsfrånvärd – i en inre kontemplation, som inte verkade krystad på nåt sätt, utan likt fylld utav en skön tystnad, sa han: 'Nisse – har du druckit bäver-vin nu igen?'

'Bäver-vin!..' skrattade Erik.

Termen kom från Nils själv – redan i AF hade Nils omedvetet hasplat ur sig det som kom att bli ett socialt signum för hela gruppen: 'vad är det Nisse?' – hade Niclas frågat – till synes omvårdat och allvarligt – men – med glimten i ögat, fast väl dold, vilket betydde att han sagt en teaterreplik lånad från 'de vuxnas tråkiga sinnessjuka värld'. 'Bävervin!' – hade Nils frustat ur sig. Erik hade slagit en klockklang genom luften – genom att bli stinn och likt en magiker slå ut med handen – likt en Maestro som slår en symfonisats slutackord, i ett: detta är ett historiskt ögonblick i Nisse-sagan:

'Bäver-vin.. ha ha!'

och så hade begreppet spridit sig i hela gänget och impregnerats i den omgivande gruppen.

'Bävervin' var en term som beskrev den omöjliga situation som 'kvinno-frågan' utmynnat i:

'denna halvblandning mellan barnet och den vuxna' som Strindberg skrivit i En blå bok, och gör där sedan en rekorderlig anmärkning;

ingen har inbillat sig att barnet skulle ha samma rättigheter som den vuxne mannen.

Detta problem – att kvinnan med sin av naturen stingsliga tankevärld – tillförskansat sig mer och mer av rättigheterna i det sociala rummet – och kallade den i slutändan besättande stingsligheten för 'romantisk', det att besätta sin man, få ett par buketter blommor hon plockat av honom i hans smärta, sedan 'tröttna' på toffelhjälten – och lämna honom – detta benämnde hon romantiskt!

Kvinnan krävde dessutom, så gick åtminstone den allmänna tendensen, att han icke ens skulle släppa in andra honor i sin tankesfär! Men – detta – denna snålhet i tanken, orsakade hos mannen, till skillnad mot kvinnan, hos var stingslighet var ett av naturen givet särdrag, en psykisk störning.

I början kom det enbart som en depression, en håglöshet, men, om elakartad, kunde utveckla sig allt allvarigare.

Enda räddningen för mannen, var att Gud Allsmäktig kunde rädda honom: 'att bli frälst', var inget annat för de flesta, än att känna frigörelsen från köttsliga band baserat på en sådan elakartad stingslighet - ; hur fri man plötsligt kände sig!

Likt en bäver var kvinnans krav att mannen skulle bygga dammar för de två allena, där inga rivaler fick simma – ens när de båda själva icke var därstädes.

Dammar , dammar och , dammar, - macka dammar!

Smacka!

och dess mer mannen lyckades på den andliga vägen tillfredsställa sin hona, dess mer flockades andra honor till just denna hanne!

och, de flockades till dammarnas att njuta!

och – inte kunde hannen bita ihjäl dem – eller låta dem bli skjutna!

Parat med detta revir tänk – när hannen väl blivit en toffelhjälte, kom hos kvinnan ofta särdraget av en konstig vallning: hon ville att hennes toffelhjälte, av någon anledning, skulle ge vissa företräden; av sentimental art – till andra hannar.

Annars fick hon för sig att han 'inte var snäll' eller 'var elak' !

Det var konstiga tider!

Denna homosexuella tendens av förnekelse av han-instinkten, gav givetvis upphov till ännu mer sjuka förvecklingar i mannens hjärna: inte blev det någon fred av det inte!

Som Shia-muslimernas ledare en gång framhållit:

'there can be no peace, if there ain't not peace inside'

Tvångstankarna Nils haft åtminstone sedan 10 års åldern, signalerade för omgivningen att det var något speciellt med Nils - detta var nödvändigt.

Den clown-aktighet utav skämtare - där självvironin tangerade allvar, ett allvar som var ett tecken i tiden, och, som till en början fick Nils gäng i plugget att skratta befriande - var bara början på Nils konstverk: ett practical joke som schatterades alltmer till ett allvar.

Dessa tvångstankar, var ett sätt att säga: jag kommer inte hyckla: det var den fysiska verkan av negativa demonier i den närmaste ande-sfären, som framförallt kom ifrån hans halv-brors porr-tittande, Nils kände av det, men kunde inte sätta fingret på det.

Det var Nils sätt att signalera till sina nära och kära: fortsätter ni med er demoniska idol/statydyrkar-vanor kommer det få mig att bete mig konstigt, och, ifall någon frågar vad det är med mig kommer jag svara uppriktigt: ja – min halv-bror är besatt av porr – därför snuddade jag

dig 4 ggr! Problemet Nils ställdes inför tillslut var dock ofantligt!: hur visste han vad i ande-världen som var sjukt – om han inte med säkerhet visste vilken synd som låg bakom?!

Han kunde inte bara anta och uttala det – först måste han bli säker på sin sak! När han blivit säker på sin sak – var han oftast tvungen att ge personen en chans att ändra sig – Nils insåg med en djup bedrövad suck, att i brist på sann religion i formen av en måttstock som skyddade honom från att själv hamna i synd, var han tvungen att bli den mörka skuggan för att lära känna den samma. 3 steg för att häva sig upp ur detta:! eller handlöst falla ned i avgrunden!

En tvångstanke som nu uppstod var att avleda hans brinnande kärlek, när det tände till mellan honom och hans älskling, att rikta energin mot andra kvinnor: Ulrika skulle möjligtvis bekänna färg fullständigt tillslut: vid denna tanke fick Nils ont i huvudet plötsligt: räckte inte det hon hitintills visat?!

svaret var: Nils kände sig alltför rädd för att acceptera det. Hade det varit en vanlig tjej: ja! – men, när det var skolans populäraste tjej, som var stenrik, och som hela hans umgängeskrets dreglade efter: nej!

Ulrika skulle verkligen behöva bekänna färg här: Nils skulle känna sig ofantligt, oresonligt besviken om hon skulle intressera sig för Caspar, det gjorde hon nog i viss mån redan, vem kunde undgå att charmas av vargens charmkraft när de dag efter dag sitter i samma lektioner och med gänget äter lunch tillsammans? Ulrika skulle helst behöva fria till Nils.

Den nya muftin

För förmögna personer var i Sverige tydligen tillåtet vadsomhelst, i alla fall om de hade glansen utav kändisskap omkring sig. En kändis kunde inget göra utan förmögenhet, det var en allmänt vedertagen normregel, men den förmögne, verkade tråkig, oinspirerad, och kunde sålunda heller inte göra något utan kändisarna. Därför såg förmögna personer till att omsvärma sig så mycket de kunde med kändisar.

Detta störde Nils och Ulrikas förhållande fatalt: när Ullis stråle utav 'intresse för Nils' föll över hans person, var det liksom 'livets glada dagar' magiskt uppstått, alla flicksnärtor skrattade inbjudande, och propåer, 'möjligheter' kom från alla håll. Nils störde sig på detta, speciellt med tanke på att, när han hade mjuknat och äntligen börjat känna sig lycklig, så var han 'en horkarl' plötsligt, han var 'bara intresserad av att knulla' etc.

Hans konstverk, som han planerade skulle även vara en hämnd mot världen på detta plan, denna otrogna satans värld, som hade en sjuk ny norm: för de förmögna och bildsköna var allt tillåtet. Hur illa Ullis än, i fall de nu blir ihop, behandlade Nils, skulle detta anses som 'en nyck', ett 'nytt intressant drag', det var som en svärm papegojor uppe i träden i en djungel, och Nils svettades ofantligt i denna nya tropiska djungelvärme, hans hy var alldeles kladdig av svett och som brukligt är i tonåren, utvecklade detta en viss acne. Denna började han så småningom förebrå sig själv för, och inbillade sig ett tag att han hade dåliga gener. Lyckan tycktes nästan som ett satans bländverk, som bara syftade till att splittra Nils och Ullis, och Nils kunde intet annat göra än att vara

lycklig, för att gång på gång stöta på den hårda kanten, då han tydligen 'tittat för länge' på någon annan sexbomb som uppenbarligen, det kunde vilken intelligent kille som helst fatta, stod och rå-stötte på honom. Detta var underlaget för vad som senare skulle komma att ske.

Nils koppling till gänget, gjorde dock hans känsla utav självstående hackig – det var likt ett efterhängsen försjunkhet som drabbade honom så fort han träffat någon utav dem.

Icke heller kände han vinden utav attraktivitet friskt fara omkring länderna, det var likt kärlekslusten, det att svara på ett anslag, kändes stört – likt en ful u-båt låg och puttrade under vattnet, redo att skjuta av en torpet. Torpet... torped... vad var det med detta slangord som tycktes förklara en del utav händelseförloppet?, . Nils känsla utav frisk kärlek till vilken kvinna som helst som pockade på Nils uppmärksamhet, liksom krympte samman i en känsla av meningslöshet, likt Nils tyngdpunkt i anden rubbades, och hans sinnen, likt han dykt och fått lock för örat, avtrubbades.

Nils valde mer och mer enslingens väg, där vinden som ven genom sommargräsen blev ett typ av reminiscent påminnande, ett väsen emot oväsendet, som mer och mer smög sig in i Nils sinne, och likt ett virus besatte friskheten i Änglaminet.

Tills allt framstod som ett kaotiskt vimmel, han saknade samhörighet till...

Ulrika... jag vill... jag vill...

Samtidigt närde Nils den kanske felaktiga känslan, att detta fokus var intressant och Nils fokuserade bara på Ulrika = sant.

Ifall du får kärlek måste du älska tillbaka – Profet

Muhammad

Ifall någon ger dig de troendes hälsning, hälsa tillbaka, helst med en ännu bättre hälsning – Profet Muhammad

Vad Ullis orsakade med det perfida fokuset på att Nils skulle 'kontrollera sig' och inte 'titta på andra tjejer' var en typ av koffein förgiftning andligt sett, vilket ledde till skizofrent sinne; tittade han var det likt omgivande ögon sade; nu sitter han där och tittar igen.. vi vet ju vilken sucktare han är..

tittade han inte sade de omgivande ögonen och kärleksobjektet i smurfande; jaå! låtsas du ointresserad nu igen.. vi vet ju vilken flörtare du egentligen är.. döljer du det nu igen? skäms du för dig själv?

detta tillsammans med allt skit av totalt onödiga futila studier, och kvävda vansinnesutbrott vad gällde datorernas sjuka värld, som ju verkade vara till för att provocera, gjorde att den andliga koffeinförgiftningen stegrades, tillsammans med att det fysiska koffeinintaget också ökades.. koffeinet blev Nils död. Sen, så fort Nils kopplade av och var tillbaka vid sitt 'gamla vanliga jag', sade omgivningen; 'jaå!, du tror du kan lura oss nu igen! vi vet ju vilken pervers djävul du är..'

nåväl, man kan inducera syntetisk skizofreni genom att förbjuda alternativ 1, och sedan på samma sätt förbjuda alternativ 2. När man sedan ändå förbjuder alternativ 3, ballar personen ur..

Nils tänkte uppgivet att det att titta på pornografi var mer intressant än allt det här sjuka djävla sinnessjuka förtrycket; och han visste att det hela var en klassfråga..

Han förlorade intresset för filmer och serier på TV, och tänkte att när allt brakar samman, vilket han visste att

saker var så illa tvungna att göra genom givna förutsättningarna, skulle han koncentrera sig på att ta reda på allt om pornografi..

Det värsta var, då i en sådan situation, en utav de som brukade älska Nils närvaro, plötsligt reste sig i ett 'jag har tröttnat på dig' gest, som tydligt signalerade för omgivningen att Nils plötsligt störde; men, Nils visste ju att hon pullat sig själv många gånger, likt de andra honorna, och tänkt på honom; men, med chock insåg Nils att allt höll på att skruvas till, till enbart en penga-fråga; Ullis hade mycket pengar i sin familj, därför, och detta kunde Nils aldrig fatta, hade hon mera rätt i skolgruppernas ögon än Nils, oavsett vad det egentligen handlade om.. ty; 'vi är ju helt säkra på att du bara är intresserad av Ullis för hennes pengar...' men ! – tänkte då Nils – har ni undgått att se att hon är fager och mycket vacker (!) det kan ju åtminstone vara en anledning också.. 'jaså – du vill bara ha en sexbomb med mycket pengar.. ditt lilla underklass svin..'

'men – jag bara försökte ge er en föreställning..'

'nej – tyst med dig..'

och så lämnade gänget Nils.. hade denna automatiska tysta konversation med alltid i sällskapet, innan Nils hunnit säga, att han bara föreslagit att det kan finnas andra anledningar än pengar..

för Nils var det ju varken eller – han visste inte varför han älskade Ulrika, han var bara absolut säker på att han gjorde det..

'äh! du har haft dina 5 minuter i rampljuset nu .. okej!? vi var intresserade utav dig ett tag,.. men, sen visade det sig att du..'

det enda felet de då kunde peka ut var att Nils hade

besvarat deras propåer med att älska tillbaka; inget annat.. inte konstigt att Nils gick in i en försjunkenhet; den sköna älskande tjejen, som under gårdagen lett så vackert och ljuvligt kåt på Nils, kunde nästa när Nils i hågkomsten om hennes ljuva blick, och den nära andliga beröring de haft under natten, blickade åt hennes håll, helt plötsligt bara 'ha ruttnat' och nu plötsligt gav ett arrogant sken av att Nils var påträngande..

sedan såg han densamma tjejen, ivrigt le åt de killar som hade rika föräldrar i skolan, likt Erik Martling och Jesper Lundin,; och han kände en chock och splitter utan like; det var som en skizofren mardröm alltihopa!

Kopplingen till gänget fick Nils popularitet och hans besvarande av detta med kärlek, att framstå på nåt vis pervers, utan att Nils kunde göra något åt det.

Han visste inte vad han skulle göra – det finns ett uttryck i svenska språket: 'det är bara att ta katten och köra!'

När Spinoza skulle förklara sin tro på Gud, sade han detta: 'kärlek i varje möte'.

Idolerna drog, skapade en mystik av dragningskraft omkring sig, genom att ta hemliga älskare. Ja – deras mål var de facto detta. Pengarna var en bi-sak, det var den magiska dragningskraften de åtrådde allra starkast. Genom detta, drogs stackars flugor, likt mot flugflammaren, av en doft de instinktivt fann oemotståndlig; denna doft var doften av deras älskade, som idolen stängt in i ett mentalt fängelse.

Detta var grundfällan; den livsglade ansågs tokig och dum – och idolen, när den tog hans hjärtesak i en hemlig besittning, fick en ofantlig dragningskraft som var omöjlig att motstå; livsglädjen skulle göras till materia,

det var vad idolen sa, ty, då kommer du att känna dig bättre, du blir en tegelsten av bokstäver i en bok att slå i huvudet på nån, du får en användning.. och den stackars unge konstnären visste inte bättre än att se sig tvungen att gå i fällan, vägen därifrån var tråkig, likt Thoreaus liv sett från ett ytligt perspektiv, någon provade i alla fall friheten, och, fann den vara tämligen okej. Men Nils orkade ej detta, han kände att det att riskera att braka fullständigt ihop, var den gräns där friheten nu låg, på något instinktivt vis. Wingdahl-familjens panpipa ljud starkt i hans öron, likt hallucinatoriska intryck. Han såg faran, och insåg att han intet kunde göra, han hade växt upp som alla andra, och det sjuka samhället hade placerat ut ett antal, inte bara en, akilleshäl i hans karaktär. Han visste att dessa inte var hans, utan gjort i massprodukt, för att styra människor i deras egna psyken. Friheten, slutet på den mörka tunneln, tycktes plötsligt ligga i att allt brakade samman, Nils visste att det skulle ske, han gick som i trance genom gatorna, och hörde sina hjärtslag.

Kapitel 3

Nils och Ulrika firar midsommar på Gotland - visionen om författarskapet (Solomon kallade tillbaka hästarna han förälskat sig i, och - för att inte börja dyrka sitt begär efter dem - högg han dessa i s ...

Nils och Ulrika firar midsommar på Gotland - visionen om författarskapet (Solomon kallade tillbaka hästarna han förälskat sig i, och - för att inte börja dyrka sitt begär efter dem - högg han dessa i småbitar... på samma sätt gjorde Nils - när han såg Ulrika i...) Men, den andra tolkningen om vad Solomon gjorde, enligt arabiskan, är att han kallade tillbaka hästarna som trollbundet honom så att han missat bönen, för att smeka dem med sina händer.

'Den som förnedrar sig själv skall upphöjas – 'den som upphöjer sig själv skall förnedras' – Mästaren Jesus Krist

(soundtrack: Taas On Päev av Toivo Kurmet)

Like their 'good' hand, did tatoo E.V.i.l. across their brother's fist - That filthy challenge, I could neither challenge, nor resist – (som Nick Cave borde ha skrivit i Mercy seat, om den inte haft ett ironiskt anslag.)

Nils hade fått tillåtelse utav sina föräldrar att resa till Gotland och fira midsommar på Ulrikas bästa väns landställe. Inbjudan hade varit anmärkningsvärd precis som Ulrikas inbjudan till Nils att komma och äta middag hemma hos henne i hennes familjs lyxvilla på Lidingö. De hade suttit runt lunchbordet i Kungsholmens Gymnasiums skolmatsal, han, Kornal, Niclas, Erik,

Caspar, och så Josefina, Ulrikas bästis. Så hade Josefina berättat om sitt landställe, hur vackert det var där, och att de kunde komma och fira midsommar med dem. Nils hade suttit spänd i hela kroppen, han visste inte om han var inräknad bland de bjudna, och liksom disträ tittat ofokuserat ut i mängden utav elever som åt sin lunch. ”Och Nils...” hade Josefina sagt, precis som Ulrika hade varit sen att bjuda Nils till sin middag, så att Nils med tårar i ögonen, och hjärtat dunkande som efter ett 100 meters lopp, nästan börjat gråta, innan Niclas kommit fram och sagt ”Ulrika bjuder dig på middag hos sig” varpå Nils hade känt en lättnad likt han blivit benådad. Nu var Nils på väg ut med pendeln till Nynäshamn. Han lyssnade på sin bärbara minidisc-spelare på olika band, bland annat Dennis Wilsons låt ”Forever” med Beach Boys. Han hade fått upp ögonen för massa olika musikband genom boken Feber, där Andres Lokko, Jan Gradvall och två personer till givit ut recensioner på skivor ifrån deras nät-tidskrift med samma namn. Hela tiden var tankarna på Ulrika där.

När han klivit av i Visby, tände han en Gauloises och njöt utav att känna nikotinet vidga hans blodkärl. Efter ett tag rullade den sportiga BMW:n in emellan raderna av parkerade bilar - och Nils fick hälsa på Josefinas pappa. Niclas hade med sig en flygarmössa som han satte på Nils huvud, och Josefinas pappa körde som en riktig buse på den glestrafikerade strandvägen.

När Nils kom fram blev han anvisad ett rum där Niclas också var inackorderad. Erik skulle komma imorgon ifrån sina farföräldrars landställe en bit bort på ön. Nils hjärta var spänt och en mörk materia satte orgonerna i hans aura i rörelse. Vad skulle han göra när han såg

Ulrika? Det var liksom D.H. Lawrence hade sagt, att emellan honom och kvinnan han älskar ska det vara en atmosfär liksom utav ohörda klockor. Ingen kram, även fast han visste Ulrika ville krama honom. Det hade hon nämligen en gång beordrat i tunnelbanan när han, Niclas och Kornal skulle stiga av vid Rådmansgatan för att gå till Sosta Café. Inte bara det, kyssa henne på kinden dessutom. Ingen fick dock veta att han älskade Ulrika. Det skulle bli en katastrof i så fall. Energin i deras förhållande skulle försvinna, det skulle bli en tävling om vem som kunde få henne på fall, Kornal skulle förklara, att hon inte var värdig en sådan uppmärksamhet. Nils hela liv var nu dedikerat till att älska Ulrika i hemlighet. Nils steg så äntligen ut på verandan och såg Ulrika. Hon satt ned på en korgstol, och Niclas läste Pär Westberg högt för henne (**Pär Westberg satt också i Svenska Akademien. En jude som blivit berömd för att initialt genom ett rotary (rotary tillhör frimureriet) stipendium ha skrivit böcker som kritiserade apartheid i Afrika på 70-80 talet. Niclas satt och läste en bok om detta ämne 'Förbjudet område' för Ulrika.**). Deras möte var som att sticka hål på en såpbubbla, det var liksom aldrig nog bra dem emellan, det fanns en förväntan utav någonting mer. Nils mindes senare inte om han hade hälsat eller om han bara gått rakt ut på tomten till den lilla bersån med bänkarna. Han mindes bara Ulrikas allvar när han trädde ut, liksom hon också satt där förväntansfull i väntan på att se sin älskade.

Nästa dag kom Erik. Han skulle också bo i Nils och Niclas rum. Han fick en egen säng vid fotändan. Nils skrattade mycket med Erik. Litet för mycket ibland. Hela

deras förhållande gick ut på att Erik skämtade och gjorde roliga tricks, och att Nils då skrattade. På lektionen i grundskolan hade Erik kunnat böja sig under bänken, för att lyfta bänken med huvudet och låtsas vara ett monster. Nils hade skrattat. Eller så matade Erik Nils på lunchrasten eftersom Nils skrattade så mycket. ”En tugga för Passi”, Passi var den irländska terrier som Erik tog hand om och brukade vara ute och gå med. ”En tugga för mamma...” så där höll Erik på, och Nils bara skrattade ännu mer. Nu åkte de Jossans pappas golfbil tillsammans, och Erik fick Nils att skratta så de nästan körde i diket. Jossan, Nils, Erik, Niclas och Jossans andra tjejkompis Pia, går ned emot havet för att ta ett dopp. Ulrika kommer springande förbi, på sin joggingtur. Hon tar väldigt väl hand om sin kropp, och verkar vara stark som en atlet. Sandbankarna och glass-kiosken invid väggkanten...

(sountrack: Vaikuse Laul av Toivo Kurmet)

Nästa dag följer även Ulrika med och badar. När Nils byter om bakom dem sitter hon och lyssnar på Jossan, plötsligt vänder hon sig om, och väldigt tydligt tittar för att se Nils kuk under handduken. Nils känner lyckan stiga till kinderna, men blir samtidigt orolig; tänk om han har för liten kuk. Men, Nils skäms för tanken; att Ulrika skulle överge honom för en sådan småsaks skull! Han springer ut i det kyliga vattnet och Erik och Niclas leker en bit ut, han själv crawlar en lång bit ut, och kravlar upp på den södra delen utav sandstrandsvikens landtunga, lägger sig litet obekvämt på några stora stenar och solar. Tankarna finns hela tiden hos Ulrika. Plötsligt händer

något Nils uppfattar som ”mirakulöst”, han blir tilltalad, och reser sig vimmelkantig upp, Ulrika står framför honom. Hon säger att de ska gå snart och att... mer minns inte Nils. Han går bakom Ulrika fullständigt hypnotiserad. Hon har en tröja med öppen rygg, och han ser hennes kraftiga skuldror som rör sig i takt med hennes steg. Plötsligt vänder hon sig om, och låter Nils gå före henne. Om man säger att någon har ögon i nacken så passar beskrivningen in på Nils när han går över sandstranden med sin älskade bakom sig.

På kvällen äter de som vanligt middag vid ladan på den stora tomtens sydöstra del. Därifrån är det cirka 200 meter till huset de bor i. Efter middagen uppstår en uppsluppen stämning, och Nils spelar Bellman på gitarr. Ulrika är plötsligt frånvarande. Nils väntar med spänning ett tag, men går iväg emot huset. Ska han finna Ulrika någonstans. Kanske hon väntar på honom.

När han kommer upp på sitt rum ser han en syn han senare i hela sitt liv aldrig skulle glömma, och som, kommer tillbaka till honom dagar som nätter, och blivit en punkt utav fantasmagorisk tillfredsställelse. Ulrika ligger på mage i hans säng. De vackra skinkorna syns tydligt igenom de tajta jeansen. Hon tycks inslumrad. Nils känner hur psyket domnar, likt en kyrkklocka slog just ovanför rummet - han undrar om hans hjärta fortfarande slår - eller om det stannat av sublim njutning. Han hör inte längre sina tankar - att ens tänka eller andas känns *för mycket*. Till det underbara miraklet - den drypande fittan... mmm!

Nils vet inte vad han ska ta sig till, han påbörjar att gå fram för att kyssa henne, men stelnar till. Tanken, ’tänk om någon annan kommer och finner dem tillsammans’,

stannar hans rörelse. Han står i dörröppningen rådvill om vad han ska ta sig till. Så går han in på toaletten, tänder lampan och ser sig i spegeln.

Nils tänkte: jag känner doften utav Paradiset från Ulrikas fitta, det är en så ljuvlig doft – att jag står ut med att inte röra henne nu.. Jag blir därmed inte som de andra i gänget, så fort kåtheten oemotståndligt faller på, så går de direkt till sängen med tjejen, och glömmet sina vänner.

Denna känsla av att vara privilegierad gjorde att Nils tog de smällar han senare fick – sociala och känslomässiga – med ett leende:

Det var inte mycket att bry sig om.

De andra hade inte haft samma tur att få uppleva riktigt sann intensiv kärlek helt enkelt: det var det, och Paradiset, som Jesus framhöll, var ju hursomhelst inuti. Utav rökningen har han nämligen fått pormaskar. Han tittar på sig själv. Tvättar bort fett i ansiktet med vatten och litet tvål. Harklar sig, liksom han skulle gå in på en scen. Det är knappt så han kommer genom hallen, så vimmelkantig är han. Han ställer sig igen i dörröppningen. Plötsligt så öppnas ytterdörren, och han hör Eriks välbekanta röst. Han kommer uppför trappan. Nils gör inte ett tecken till någonting, bara går in i rummet litet till. Så får Erik syn på Ulrika som ligger där. Han trycker fram ett flin, knäpper upp sitt skärp, och börjar svänga sin stora snopp vid sängkanten. Nils bara står där, lugn samlad. ”Tycker du inte det är roligt?” frågar Erik. Då börjar Nils äntligen skratta, och de går bägge därifrån, efter att ha stängt dörren till sovrummet och låter skönheten sova sin Törnrosasömn ifred.

Erik säger på vägen där de går till Nils:

Jag glömde visst att säga det till dig, men, på Gotland är det ingen bra idé att simma för långt ut: det går skit-starka strömmar i havet runt hela ön, som kan ta en ut till havs - och strömmen är så stark att man inte orkar simma tillbaka... pappas vän, när pappa var liten, drogs ned av strömmen, och klämdes fast under vattnet mot klippan... han kom aldrig upp igen.. det är som sagt *ingen bra idé..*' - det sista sa Erik med ett skratt i orden, som betydde i Eriks och Nils värld, att Erik just, likt en hygglig storebror, lärt Nils något viktigt.

Så skrattade de två vännerna, Eriks ironi var både om honom själv, subjekten hans historia handlade om, och om Nils!

På midsommar-dagen är de inviterade till en avlägsen granne som har ett hus nere vid havet med strandtomt. Därute ligger två öar - Karlsöarna, där Nils samlade fossiler för 4 år sedan när han, pappa och Mark hade cyklat Gotland runt på semestern. Vinden blåste denna dag kraftigt in ifrån väst, och gräset pinades, eller snarare klatschades medelstarkt på rumpen. Jonas, som värden hette, hade en villa med magnifik kustarkitektur. De stora fönstren emot himmel och havet, etaget som var TV rummet, de stora ytorna, de synliga massiva bruna bjälkarna, allt gav det där robusta intrycket av en solig dag med ett annalkande åskväder, naturens kraft framhävdes. Nils hade turen att bli placerad mitt emot Ulrika. Mitt under middagen frågade hon Nils, ”vad tänker du på?” Nils kunde bara le till svar. Han tänkte ju bara på henne, och kom med någon krystad förklaring. Plötsligt så nuddade deras fötter varandra. Hon liksom smekte Nils fot med undersidan utav sin. Det blev för mycket för Nils, färgen sköt upp i ansiktet, och han

kände sig svimfärdig. Strax därefter var han tvungen att gå in på toaletten. Han skärskådade sig som vanligt, dög han till Ulrika, var han värdig henne, satt det hela i utseendet? Om han givit efter för sin impuls att kyssa henne igår, skulle de kanske ha varit ett par idag. Men, hur länge skulle deras parrelation kunnat vara? Han ville att den skulle vara resten utav deras liv om den påbörjades, och han hade spelat alldeles för mycket TV och datorspel, sett för mycket på TV, och även råkat se några nakenbilder som han runkat till. Detta skämdes han mest för, han kände sig inte värdig att röra vid Ulrika, fick berörings-ångest.

Han runkade snabbt inne på toaletten, gick sedan och sa att han skulle ta en cigarett och gick ut längs stranden. Han kände som att han höll på att tappa fattningen. För att göra saken ännu värre, hade Nils blivit tillsammans med Shabane, dotter till en afghansk diplomat, i vintras. De hade varit uppe hos Martin och rökt litet marijuana, och gått ned på en bar och tagit var sin Irish Coffee. Nils hade en falsk legitimation som han köpt utav Claras bror Axel, det räckte med att han visade den så frågade de inte om Shabanes. De hade börjat kyssas. Så efter ett tag, hade Nils frågat om de skulle gå och knulla. Shabane var med på noterna på ett villkor, att Nils aldrig berättade det för någon. Nils bejakade. I den gnistrande vinternatten hade de tagit sig ut till Skeppsholmen och där gjort det på en mörk brygga. Det var kallt, och blev misslyckat. Men Nils kom hem till Shabane dagarna där på, och hon satte på honom. Det var inte Nils första samlag, han hade legat med båda systrarna Helen, och Johanna, som var jämngammal med Nils, och tre år yngre än Helen, tidigare. Men bara fått torrorgasm, det här var hans första

riktiga orgasm i en kvinna. Nils och Shabane brukade träffas i Shabanes stora systers lägenhet och 'göra det', när de inte träffades hemma vid Engelbrektskyrkan på Kungstengsgatan där hennes familjs relativt stora lägenhet låg. Det var ett riktigt skönt förhållande - och senare fick Nils veta att Shabane vid den tiden varit riktigt kär i honom. Men hur kunde det hålla när han bara ville ha Ulrika? Det blev skevt.

När Nils skulle lämna stugan (den ganska stora egendomen faktiskt) och åka hem igen, kändes stämningen som starka strömmar. Det var liksom han vitnade, och tvättades i Ulrikas fitta vars vatten, likt sköna pirrande delfiner, strömmade runt hans amukdhala och likt bubbelchampagne skruvade hans minne i livsbejakande strömningar. Hur skulle han kunna åka!

Med darrande händer skrev han en lapp, som han lämnade på köksbordet inne i huvudstugan:

'Dennis Wilson Forever': Det var allt Nils skrev. Raderna som däremot fick Nils hjärta att banka extra starkt, var särskilt:

If every word I said
could make you laugh
I'd talk forever.

If the song I sing to you,
would fill your heart with joy I'd sing forever.
I've been so happy loving you!

Och han visste med säkerhet, att Ulrika skulle finna den. Hade Ulrika bekant färg nu? Hon hade valt just Nils plats i sängen – ja! men – Eriks 'sunt förnuft' (vilket verkligen inte var sunt – utan bara klassmässigt överslätande) – spökade i hans sinne: Niclas sover ju också i samma säng! Hon kanske bara var trött! Det var ju enklast att

lägga sig i din säng – då den är närmast dörren ! ja! Nisse, du ska inte tro nånting! men i för sig, min säng är ju närmare dörren! – skulle Erik uttrycka med en liten knäpp bakom av nacken och en plötsligt steltnad kropp, likt en orm just ringlat förbi foten. Varför lade hon sig inte i min säng!! – och så skulle de börja skratta igen, alltmedan Erik stötte till Nils med armbågen, så där förtroligt som han brukade göra då han ville göra Nils uppmärksam på något utan att detta något skulle observera att det utav de två bästa vännerna blivit observerat.

Ulrika hade bekänt färg – Nils visste det!

Nu var han bara tvungen att .. han fattade själv inte varför han måste göra det så svårt för sig själva – men han insåg: det var svårt: den omgivande klicken varelsor gjorde det svårt!

Det var inget fel på den klicken – de var aspirerande konstnärer – inga Nils ville bryta med: och – när han och Ulrika sedan hade det som bäst – skulle en kall vind blåsa genom hennes hjärta, genom en springa i väggen, att Nisse inte blev nån konstnär: och denna kalla vind skulle föra henne bort ifrån honom – och han skulle stå där: ensam, superdeprimerad och ha förlorat!

Problemet med denna formulering var 'förlorat': var det hela ett spel? Caspar verkade anse att allt var ett spel: ett spel att sära Nisse ifrån de han älskade, och, känslolokalt, snobbmässigt, var hans mål att... Nils kände hur sinnets fogar rubbades bara vid tanken.. det var en outhärdlig tanke!

Vid det laget skulle de andra "konstnärerna" i sin mytbubbla redan spöklikt redan spridit sinsemellan ryktet om honom, Nils, som en 'toffelhjälte', och saker skulle

glida ur hans händer.

En sådan framtid postulerade bara ett val: nu var det dags att göra ett konstverk!

Det var liksom Ulrika var en förbjuden produkt att se på – och – varje blick på henne kunde mötas av omgivningen med ett 'förstående' leende – liksom för att säga: dom här aktierna (generna) investerar vi också i.. och – våra leenden syftar till att få ägarkoncentration över det här företaget. Våra småviskningar är smicker på din bekostnad... lycka till!

Nils tyckte detta var orättvist: att gemensamt "konstatera" vad som var attraktivt – likt de andra i blickfånget automatiskt var mindervärdiga! Detta var en utav huvudanledningarna för Nils bevekelsegrund av det konstverk han planlade, som mycket berodde på hans framgång i att lyckas dölja sin brinnande kärlek.

Höstterminen skulle snart börja och Nils längtan till Ulrika blev bara starkare. Han var ute på Ornö, sina föräldrars landställe, och fick plötsligt en vision. Han såg Ulrika gå på Sandhamn, och det hade upprättats som en korridor emellan dem utav stora energivågor. Hon lyste som en fyr i mörka vatten och Nils visste att detta var betydelsefullt.

Han satt hemma en vanlig måndag strax innan skolstart och det hade gnagt i honom ett tag att inte hans kompisar ringde. Han kände sig ensam. Så ringde telefonen. Det var Kornal. Han och Martin skulle sticka till Köpenhamn senare samma eftermiddag med planet, ville Nils följa med? Och kunde Nils låna Kornal 2000 kronor? Nils gick med på allt glad att få litet uppmärksamhet äntligen. Han var ensam hemma, och packade bara lätt sin svarta Prada

väska, som bara var en shoppingväska utan blyxtlås och gav sig iväg. På väg ned till tunnelbanan mötte han mamma. Hon frågade vart han skulle "till Köpenhamn" sa Nils. "Nej, det här måste vi nog diskutera..." Nils sa att han inte hade tid, och gick förbi sin mamma som han lämnade ståendes gråtande kvar. Det stack i Nils hjärta, men han var i pubertal trotsålder, där han bröt med sina föräldrars kommando, för att växa till en självständig individ. Han hade inte lärt sig Islams regler ännu, att man inte får vara olydig emot sina föräldrar i annat än de fall de beordrar dyrkan utav någon vid sidan utav Allah. Att resa till Köpenhamn för att röka marijuana i Kristiania var definitivt inte inräknat. Han kände sig alltmer splittrad och besviken dess längre emot stan han kom, och när planet lyfte kändes det som att han orsakat svårt lidande för sin mamma.

När de kom till Köpenhamn samma sena eftermiddag, ägnades en hel timme åt att ringa till en tjej som Martin kände, som de kanske kunde bo hos. Hon var aldrig anträffbar, de försökte även ringa ifrån telefonautomat. Det blev inget svar där. Sedan gick de ut till Christiania. Där var stånden med marijuana helt öppet uppställda, och negrer i rastaflåtor profiterade bakom. De rullade en joint och rökte på. Det fanns en neger vid baren de satt vid som de kom i samspråk med, han hade några konstiga rötter med sig som han kallade för 'katt'. Nils tuggade som en idiot dem, och blev speedad. Samma kväll såg Nils ett hemskt slags-mål emellan två killar, och fast det var fullt utav folk var det ingen som gick emellan till en början. Sedan kom tillslut en utav krögarna med en utav de stora vakthundarna som strövade omkring i Kristiania och avbröt slagsmålet. Annars hade det säkerligen kunnat

urarta i dödlig utgång.

De två kommande nätterna sov de utomhus, men den tredje natten hade Martin hittat ett ockuperat hus där de kunde sova. Innanför dörren satt några ruffiga typer och spelade kort och rökte. På natten när de kom för att ta sig in ringde de på en dörrklocka som satt två våningar upp. Man var tvungen att klättra uppför en brandstege för att nå dit. Då öppnades en liten dörr slutligen i murade väggen som man kom direkt in i trappuppgången med.

När de skulle hem, tog Kornal med marijuana över sundet. Två poliskonstaplar gick genom tågvaggen över Öresundsbron, och frågade ”någon som har något att deklarerera?” Nils stelnade när han fick se dem längre bort i vagnen, och låtsades sova. Men han insåg i sista sekund att det kunde misstolkas, på den korta resan över Öresund, och tittade upp emot dem när de frågade de omkring honom, skakade på huvudet och sa ”nej”. Han kände sig kall inombords, utav lögnen. På Malmö central omringades de utav poliser som tog dem till stationen. De tog in både Martin och Kornal i separata rum och Nils fick sitta ensam kvar bland poliserna som såg att han var uppriktig. Plötsligt kom de ut och frågade Nils ”din kompis vill inte öppna mun, vad är det med honom?”

”Han är autistisk” ljög Nils. ”Han brukar hålla på så här, var bara litet snälla mot honom, så ska allt gå bra...” Efter ett tag kom både Martin och Kornal ut ur rummen, Nils bad polis-männen titta upp flygtider tillbaka till Stockholm.

”Fan vad nära det var...” skrattade Kornal när de kom ut. ”Varför uppehöll du oss där så länge Nisse? De hade ju kunnat ta in en knarkhund som nosat rätt direkt...!” Nils hade inte tänkt på det, bara försökt spela litet cool med

poliserna.

”Hur gjorde du?” undrade Martin.

”Jag vägrade först öppna mun, bara sa ’mmm’ sedan när de gick ut la jag tillbaka paketet i min påse. Så när de kom in låtsades jag först som att jag inte ville öppna mun, men sedan plötsligt så öppnade jag munnen...” de skrattade hjärtligt åt det.

En konstig effekt som uppstod hos Nils när han umgåtts med Kornal – var att han mentalt sett fick svårt att få ’arslet ur vagnen’ – det var liksom han likt Josef K. i Franz Kafkas ’Förvandlingen’ plötsligt vaknat upp en dag och funnit sig förvandlad till en stor skalbagge – som låg och sprattlade med benen mot taket och inte kunde komma upp ur sängen. Kornal hade demoner – som fångat honom i nåt typ av spindelnät.

När Nils kom tillbaka till sina föräldrar kändes en klar brytning i deras förhållande. Det haltade nu. Nils avslöjade hemligheten för Tobias, Anna och Johanna, att han rökt marijuana. ”Usch!” var Tobbes kommentar. Det var hans barndomsvänner, och de brukade samlas ute i kvarteret och leka. Inte lika ofta längre, var och en hade också ett liv i skolan att ta hand om.

En kväll ville Tobias absolut följa med Nils på en fest han var bjuden till utav Kornal. Nils ville gå själv. Han visste att Tobbe ansågs litet töntig bland hans skolkamrater, en gång på Gröna Lund, när Jennifer och Pernilla, de två tvillingarna Nils hånglat med mången gång på fester, kommit fram till Nils och Tobbe, hade Tobbe fått fnatt och sprungit iväg. Kornal brukade skämta om det ”hej då” ha ha ha... Nils gick med Tobbe som till varje pris ville hänga sig på. Han tänkte att ’snart kanske han går in till sig då kan jag åka själv.’ Det där

kändes mörkt i hans hjärta, Tobbe var trots allt hans bästa barndomsvän och de hade gjort så mycket tillsammans. Skolan började, och Nils fick en glad överraskning. Den klass han velat komma in i ifrån början SA1 som nu blivit SA2, fick en plats ledig. Det var Erik, som började i musikhögskolan på cellistlinjen. Nils var första reserv och kom alltså in. Nu kunde han se Ulrika hela dagarna eftersom de satt i samma lektioner, Nils kände sig alltmer hoppfull.

En helg litet senare, var Nils med familj bjuden till Tobias landställe på Värmdö. Det var verkligen hög klass, ett stort fint gult hus, som var värt mycket mera än deras radhus i Skarpnäck. De fick bo där gratis med kravet att Sven-Olof, Tobias pappa, renoverade huset åt ägarna. Huset hade stor sjötomt, äppelträn, hängmattor, gungor. De kunde leka vampyr och kull där i oändlighet. Vampyr var den lek Nils fann en extra spänning i; kull var bara en mätning i styrkekrafter - medan vampyr krävde en konstant högspänd koncentration; ifall du inte sett när den som nyss var en fri själ blev 'biten' - och - förvandlades till en fiende, var du tvungen att känna det på dig, dvs. se det på gångstilen då den närmade sig, hur den tittade omkring sig, och ifall du inte upptäckt det då, på vargleendet, när den på nära håll fick syn på dig.

Men, det var futilt att ha taktiken att hålla sig borta från alla medspelare; tomhet utbreddes sig då, och känslan utav att vara feg, 'ifall man inte är beredd att ta några risker kan man inte vara med och spela' (Odd Wingdahl).

En sak Nils omgivning tog som en svaghet, var Nils vägran att tävla om tjejernas uppmärksamhet på ett socialt sätt – med sina s.k. "vänner" (och andra träffade han inte eller ytterst sällan). Man kunde ha en lek – likt

vampyr – som möjligtvis gav tjejgruppen intryck att man var bäst – ty man blev sist kvar, men, att i väl dold mjugg, hålla på och vinna poänger på sina vänners bekostnad, !, bara tanken avskräckte Nils!

Det kändes som ett hårt slag till höger om tallkottkörteln, litet nedanför, och Janus-ansiktets andra sida var hårt spända nackkotor som liksom pumpade upp gasolen i en bensinstation till 'mästarstolen', där uppe ovan högra pannloben.

Det hade blivit en grej i gänget att alltid ta någonting ifrån fester de var på, det, och att sätta sitt ollon emot tjejernas tandborstar när man var inne på toaletten. Det var inte Nils som kommit på det, utan han bara apade efter som en papegoja. Den här kvällen när de skulle hem ifrån Tobias, tog Nils med sig några öl ifrån huset de gästade. Det var ganska oskyldigt men kändes ändå som en mörk fläck i hjärtat. Nils bara apade efter sina skolkamrater ju, han hade inget eget ont uppsåt med sina handlingar. Han lyckades få in dem i bilen, och gick före mamma och pappa hem så att de aldrig såg att han bar ett sex-pack i handen. Gänget efterapade själva William S. Burroughs i hans Tjacket översatt av Einar Heckscher.

En dag går Nils Själagårdsgatan upp vid galleri Cupido. Plötsligt får han ännu en vision om Ulrika. Just då, är hon uppe hos Odd Wingdahl och inleder ett samlag. Nils inser plötsligt sitt kall, att bli författare som Odd så att han kan vara värdig att gifta sig med Ulrika. Odd Wingdahl är då, som ni vet, Ständig Sekreterare för Svenska Akademien, och har en mer än 200 kvm stor lyxvåning precis på Skomakargatan granne med Tyska Kyrkan. Nils går och ställer sig emot väggen på det vackra knallgula huset, och tänker "hej då för ett tag, min

älskade.”

Plötsligt kom den fatala smärtan, den slog till i hjärtat, i kontraktion, i den fatal scenen, hur Ulrika sög på Wingdahl-snoppen. Nils kunde inte, där han stod då, bli kvitt scenen framför sina ögon – och Ulrika, tittade ’den lycklige’ determinerat rakt in i ögonen och sa:

’det här kunde du ha haft, hela denna lycka... hur kunde du säga nej?! jag är ju världens sexigaste och rikaste tjej...’

i dessa ögonblick, som återkom till Nils efter detta, igen och igen, allt oftare, började Nils i desperation transpirera; det var likt fokus förflyttades i ögonen 45 grader nedåt mot marken – ifall han då fick för sig att titta på sina skor, kände han sig ömklig och övergiven, han fokuserade åter i 45 grader: ’det högsta antalet ungar en svanfamilj kan få är 7’, ekade nån gammal läxa i Nils hjärna.

’sju.. sju.. sjuk!’

var Nils slutligen tvungen att säga: han tittade i förskräckelse upp ur trancen, på den levande massan av människor som struttade omkring på gatan, och såg framför sig massan av elever som förflyttade sig genom korridorerna;

’sju.. sju.. sjuk!’ – var Nils tvungen att upprepa, för sig själv uppspeedat.

Sedan satte han ihop det; ’sju..sju..sjuk!’

’jag håller på att bli vansinnig’ konstaterade Nils för sig själv.

’*van*-sinnig’ den fatala trancen gjorde att även detta uttalande fastnade i fatal analys – likt en fluga sprattlande i ett spindelnät.

’*van*’ och – vid denna plötsliga association, dök plötsligt

bilder upp för Nils inre öga – som gjorde att det började snurra runt kväljande.

Han såg en pick-up-van – en sådan som brukade stå tidiga mornar utanför grannens hus – innan det upptäcktes att det blivit inbrott.

Nils visste inte vad han skulle säga eller göra.

I början av SA2s hösttermin hade Caspar visat Erik och Nils Odds 'skrivarlya', på en parallellgata till Skomakargatan. Prästgatans hus, hade sin huvudingång på Skomakargatan.

Denna skrivarlya, låg mitt emot Svartmannagatan 8, en 1a med kök mot gård.

Där hade Odd en dator och en säng.

'här är pappas sovjetiska tortyrkammare' hade Caspar sagt när de stod där och tittade på den hårda sängen och gamla datorn, 'vadå!' hade Erik sagt på det där dolt skämtsamma viset – i en allvarlig häpen, förvänd min av undran 'vem torteras här inne?'

'här sitter pappa och pinar sig själv.. förresten Erik, har du nånsin varit med när man dränker kattungar?' hade Caspar sagt, med en högst allvarlig ton. 'Nej, jag har inte varit med när man dränkt kattungar!' sa Erik i en sån där det-fattar-du-väl rolig ton, som fick dem att skratta till.

'nej – det är väl Nisse som torteras här inne?!' sa Erik.

'ha ha ha' skrattade Caspar, sedan gjorde han en konstpaus, i ett kippande efter andan, 'ja Erik,' sa Caspar plötsligt glasklart – och med munnen koncentrerad likt han allvarligt funtade över nåt: 'det är Nisse som torteras här..'

Nils som inte fattade vad det handlade om, liksom frös till litet ett ögonblick. När de två andra vännerna såg detta, började de skratta.

När de kom ut på gatan och skulle gå upp till paradvåningen sa Erik:

'Nisse kan inte följa med?'

'vadå' undrade Nils

'nej – pappa tycker inte om dig va Nisse, så du får stanna utanför', vid detta förändrades Nisses ansiktsuttryck, han blev plötsligt på allvar ledsn.

Han stannade där på gatan, 'sånt är livet Nisse' sa Erik.

'men – vi ses ju snart i alla fall',

Nisse tittade inte ens upp vid dessa ord, en ledsamhet hade tagit hans hjärta i besittning, som han visste inte vart den kom ifrån, och av någon anledning kunde han plötsligt bara tänka på Ulrika.

När han stått ett tidlöst ögonblick – han visste inte hur länge, och de andra redan gått in i porten, så var det liksom han plötsligt vaknade upp. Han gick, men han visste inte vart, det tycktes nu sakna betydelse plötsligt. Han visste ju att han kunde åka hem, men, tanken på Skarpnäck gjorde honom plötsligt splittrad: han ville inte längre delta i barndomsvännernas med åren allt mer uppsjosade 'glada' upptåg – som ju oftast hursomhelst slutade med att de skulle gå ned till videobutiken vid t-banan, och hyra en film. De hade porrfilmer där också och Tobias brukade ofta skämta genom att låtsas gå omkring på jakt efter 'en bra film' och plötsligt dyka upp med en p-rulle i handen: 'den här verkar bra!', då brast Anna ut i sitt: 'nämen Tobbe!' i en röst som faktiskt lät som om hon just nått punkten att få en utlösning. Då skrattade de alla, inklusive Nils och Johanna, det var ju mycket utav det att 'titta på film' faktiskt handlade om för kvartersgänget: att kura ihop sig i soffan och störa ut de ljud som möjligtvis kunde stiga upp därifrån, och

föräldrarna som höll sig på tillbörligt avstånd.

Bäst, som Anna förväntansfullt brukade uttrycka det, var att 'titta på film hos Nils: 'ja, ska vi titta på film hos Nils!', ty, där var vardagsrummet avgränsat med en dörr. När dörren var stängd kunde ingen missa ifall en vuxen ville komma in i rummet, ty, grejen var, den sublimes njutningen, det förväntansfulla: inte att se en film, det glömde man bort, och 'vad var det för film nu igen?' som Tobbe yrvaket kunde kommentera då filmen tagit slut, nej, grejen var bara den att kura ihop sig i soffan med förväntan att få känna på varandra.

Nils undrade förresten, vad fanns det att vara 'allt gladare' för, inget som Nils kunde fatta utan att förakta dem i alla fall, och detta förakt kändes futilt, tyckte Nils, han började må illa då han snuddade vid det, men, saker tycktes skena iväg åt fel håll, det insåg Nils.

(soundtrack: Naer av Toivo Kurmet)

En eftermiddag efter skolan, går Nils med Kornal hem. Kornal vill inte riktigt, men Nils för ovanlighetens skull är litet påstridig. Efter ett tag går de, alternerat med åker litet bräda, till Gabriel. Gabriels mamma är borta, och de har en fest den kvällen. Katten, som han kallas, kommer upp och har med sig hasch. De borrar ett hål i en petflaska och lägger i en påtänd smula hasch. Stänger korken och drar in rök i lungorna igenom det lilla hålet. Nils ligger hela natten och spyr i Gabriels badkar. Emot morgonkvisten somnar han äntligen litet. Han har inte hört av sig till sina föräldrar på hela natten, och det känns inte bra. Men, det är ju så Kornal lever, och Nils apar efter. Hans mamma ger honom frihet att vara ute och

festa och röka marijuana, Nils vill också leva så.

Nästa dag när han kommer till skolan, kommer skolsyster in i klassrummet och meddelar, "Nils och Kornal ska ned till skol-syster..." Kornal är inte där ännu, men Nils går ned dit.

"Du har rökt marijuana" börjar de samtalet, anklagande, ett stenhårt påstående. Nils förnekar. Han har försynt skrivit sina föräldrars telefonnummer fel i de enkäter som skolan vid varje påbörjad termin ber de studerande skriva under. Så, skolledningen får inte tag i hans föräldrar. "Du måste gå till Maria Ungdom och ta kissprov" säger skolsystrarna. "Annars relegeras du ifrån skolan." Det är en chock för Nils. På rasten ber han Martins kusin som också går i Kungsholmens Gymnasium att spela hans mamma. Han går tillbaka till skolsystrarna och ger dem hennes telefonnummer.

På väg hem samma eftermiddag, går Nils mamma på tåget vid Gamla Stan. Liksom som på en radar, går hon igenom vagnen och får syn på Nils. Nils vill helst sjunka igenom golvet. Hans mamma sätter sig argsint mittemot. Hon undrar vart han varit i natt. Nils säger, med gråten i halsen; "mamma - jag har rökt marijuana... förlåt..." han börjar gråta (William S. Burroughs skriver om sig själv i Queer, att tårarna plötsligt strömmade utför hans kinder, utan att han kunde sätta fingret på varför, men, att den tyngd han vid det tillfället kände gjorde det klart att det inte rörde sig om en tillfällig sinnesförvirring. 'Var då försiktig!', manade Willy oss). "Vi får tala om det här när vi kommer hem" säger hans mamma. "Med pappa..."

Pappa är inte lika snäll som hans mamma. Han slår näven i bordet och kräver att få veta namnen på de inblandade. Han hotar med stryk annars. Nils tänker tillslut att han

ändå kan säga namnen på några fåtal för att rädda resten ifrån att bli undersökta. Hans föräldrar har ringt till Niclas föregående kväll och undrat ifall han vet vart Nils är. Niclas har sagt att Nils är hos Gabriel. ”Så det vet vi redan” säger hans pappa. ”Vem langade!” säger Karl hotfullt. Nils gör en överenskommelse med sina föräldrar att bara de inte sprider runt vilka som var med, så kommer han berätta det för dem. Efter sluten överenskommelse, sätter Nils sin plan i verket.

”Det var jag, Kornal, Martin, och Nisse ...” (Nisse, dvs. katten) säger Nils tillslut. ”Nisse vem fan är det...” muttrar Karl högt och tillsynes otillfredsställd. Men, hans föräldrar håller inte överenskommelsen. De ringer bakom Nils rygg runt till berörda föräldrar och berättar alltsammans. Och Nils får dessutom utgångs förbud. Han måste komma hem varje dag efter skolan.

Anjis och Karls förminskande utav Nils karaktär, var det största andliga splittersamhet Nils någonsin genomlevt! det var liksom de i förväg, ansåg sig ha rätt att veta bevekelsegrunderna hädanefter, för minsta småsaker, om så bara en enkel fråga: Detta, insåg Nils bestört, var ju att ha Nils som fånge – en gisslan!

Ifall Nils inte fick ha något liv – någon möjlighet till självförverkligande, så var ju detta samma sak som att kväva Nils långsamt! – men ! – de andra föräldrarna gjorde ju inte så med t.ex. Niclas och Kornal!

- Ifall man inte fick ha några hemligheter var man ju redan dö! – ’jordens fångar, bryt er loss!’ manade William S. Burroughs.

I tristessen att bli kvävd på ekonomiska grundvalar, det att Nils ännu inte hade möjlighet att ’stå på egna ben’ – och känslomässigt hade han heller ingen sådan möjlighet

– ty – han var beroende utav att se Ulrika, orsakade det att Nils tvunget – fastän det fick saker att framstå mer laissez-faire och vulgära än de verkade, var så illa tvungen att haka på sitt gäng, med hoppet om en framtid i frihet.

Av denna anledning fick Nils fobi för mobiltelefoni, t.om. när han var ute och strövade lugnt, kunde plötsligt någon ringa, och börja fråga ut honom.

Han kastade därför bort sin mobiltelefon, men, fick så småningom en ny – tydligen var det så viktigt, att veta och kontrollera allt i Nils liv – att det var värt att slösa pengar på.

Nils använde helt enkelt bara inte denna nya mobiltelefon!

Ulrika verkar på grund utav Nils knipa, också distansera sig ifrån honom. Hon har liksom Nils i ett fast grepp emellan sitt kön, och pinar nu Nils igenom att knipa till. Nils har svårt att få luft.

Den 'expected accumulation' Anji projicerade på Nils, där socialist indoktrineringen av flämtande jagande efter kapital ansågs som skolans examen, var en satans svarta kvarn, parat med idoliseringen av Odd Wingdahl; när Ulrika också valde idoliseringsdoktrinen fann Nils inget stöd i världen längre..

Det enda ord som tycktes klinga likt ett klart källsprång var 'skizofren'; varje gång Nils hörde detta ord från förbipasserande var det likt ett friskt källsprång i sinnet; oh for a draught of the warm south!

han blev som engelskan säger: puzzled; av detta fenomen.

var det dags?

Skulle stora festen börja? Han hade redan observerat att

stora majoriteten människor i Sverige ingick i det han uppfattade som 'sega jätten'.

Relationsbanden med idoldyrkande släktingar orsakade ett splitter i kärleksupplevelsen: den lycka av att se varandra blev fruktansvärt störd.

Nils insåg bestört att detta var identiskt med det splitter minnet av att ha runkat till nakenbilder upptände.. Han förstod så varför hans halvbror fastnat i detta.

Han hade alltid varit en känslig själ, känslig i sina relationsband. Var de andra bipolära?

Var de vampyrer i mänsklig form? Nils studsade till inför det profunda i frågeställningen.

Logiken i detta var enkel: idoldyrkarna inbillade sig ha sina 'ungar' likt en investering: Nils var ansedd som framtida idolämne; nåt de andra i kottencirkeln ser på TV kanske får träffa ibland. Fokuserande giriga ögon.

Hungriga på spänning; även en gömd sexuell spänning. Nils var deras framtida idolämne; å! Hur de skulle kunna förenas! Prata! Nya spännande kontakter! Denna bild hade ersatt Nils.

Orden 'skizofreni' 'sammanbrott' var ljuvliga: Nils skulle bränna denna skitäckliga bild; porr var bättre t.o.m.!

Kapitalism bra mycket bättre än socialism; what you see is what you get..

Det värsta var då personen som avkände dessa idolcyklotroner, började projicera sin beklagliga besatthet, satte upp minen: bättre än du! (holier than thou!)

Likt brandmannen sa i Stevensons fabel; I can forgive you being sick, but not for being such a fool.

Denna hårdhjärtade känslökyla spred sig som en kall helvetisk löpeld; den var ett vampyrbett som allena kunde avvärjas genom att följa Marcus Aurelius: bästa hämnden är att inte bli som sin fiende.

Det moment 22 Nils hade råkat ut för var exakt följande; då han upptäckt, likt Freud själv förskräckt upptäckt att hans tankar starkt påverkade hans omgivning, deras sinnevärld, och därmed händelse-utvecklingen, så var slutsatsen given, då han som trogen sanningssägare kritiserade nån, att denne nån skulle framstå som ett fån, bubblan spräckt och människor verkligen se, vad det hela handlade om.

Pappa Karl hade inte stått ut med detta och därför sett till att Nils fick 'diagnos'.

Många människor som upptäcker ett liknande faktum, försöker modulera omgivningen genom tanke-manipulation; de glider då in på den stig som mer och mer leder till idolskap.

Nils var tvungen att parera med några år av 'ointressant', ty, att verka ointressant var ett bra sätt att dölja sig själv, sin verkliga makt.

Karl glömde tillfälligt bort sin hämnd.

Hela Nils liv uppvisade sen samma rörelsemönster, 'hämnden är Allahs' och Allah hade hämnats genom att göra Nils alltmer i hemlighet känd, och därmed med bibehållen andlig kraft utan att behöva manipulera.

På detta vis; dess mer socialisterna orättvist förminskade Nils; dess större övertag gav Allah honom.

Men här, går vi händelserna i förväg.. så att säga..

Rumi skriver: 'när pratet blir för mycket (övertydligt) försvinner kärnan'.

Nils kände en storhet växa inom sig, och, hans tystnad betydde en desperation inför hans föräldrars tro på sådana missuppfattade idéer som 'storhetsvansinne' –

”Odd Wingdahl är en stor författare, åtminstone räknas han som det...” skulle Karl säga – det sista fnysande urskuldrande, men Nils visste nog – vart hans ”storhet” kom ifrån – och – så skulle Nils få ett vredesutbrott eller bryta ihop på fläcken vid dessa ord.

Nils var en stor författare – Nils kände det – därför sa han inget nu till sina föräldrar.

'för' 'fattare' – han hade fattat saker före de skedde, och, nu såg han resultatet, och pustade i hemlighet ut i lättnaden att inte ha varit fast i Ulrikas kön när hon gav sig till Wingdahlarna.

Pga. den omoraliska Akademiska kulturen, hade människan blivit besatt av pornografin. 'Spränglärddheten' var intet annat än ett sätt att omskriva hemliga sexualakter, hur rena och oförblommerade de än nu verkade.

Detta var anledningen till Nils plötsliga tystnad gentemot sina föräldrar nu.

Nils känsla utav besudling, som kommit allena genom ”skärmen” : dataspel, skådespelare och (innor) – och nu nakenbilderna – hade skadat Nils andliga soliditet, i Islam benämnt Taqwa. Det var inte så att han sökte förnedring och tystnad – utan – hans (över)känslighet, gjorde så att han fungerade dåligt socialt nu: kanske just därför valde grupperna att använda honom som syndabock. Ifall många av de andra så hade massakrerat oskyldiga människor – skulle de antagligen inte varit lika skygga och blyga som Nils nu var.

När denna inre skönhet – ett framstammande, en till

synes onaturlig kroppsställning, bemöttes med hån, ett kyligt 'hej då', ett avståndstagande och nu våld – bröt Nils världsbild samman.

Han insåg att de andra gjort sig förtjänta av mycket värre förnedring än han själv.

I Sunnah står det:

Allah säger: Jag har förbjudit mig själv att vara orättvis, så – å mina tjänare – var rättvisa mot varandra.

Nils gick in i sin känslighet likt en snigel i sitt skal, eller ett kapritöst havsdjur i sitt skal – skyddande sin känsliga personlighet.

Den svåra stig han sökte var inget aktivt val så som Odd Wingdahl senare påstod då han skrev:

Det är sant att jag föraktar överkänsligheten, den är ett val: att låta de andra stålsätta sig eftersom de är utav en billigare sort. (vilket Odd själv snott från Drottning Kristinas maximer)

Nils kunde inte göra annat.

'du är inget socialt geni direkt', sa Kornal när Nils en dag förde saken på tal om sina bekymmer.

Nils orkade inte leva på det andra sättet: som en gladlynt skämtare som lätt tar sig fram i livet – han kunde helt enkelt inte.

Han var inte tråkig – men – nu framstod han som sådan, och han tänkte: när jag helt frigjort kapaciteten att höra rösterna och de kommer fram som en berättelse i skrift – kommer Ulrika inse hur tråkiga de andra egentligen är i jämförelse. Den tanken tröstade honom.

Nils litade här på Gud, även fast han inte var nån troende, : dvs. han satte den mirakulösa principen framför den magiska som sade att man skulle gömma undan sin galenskap ända tills den gick över, och bara visa "goda

sidor” i alla sociala samspel. Just därför blev de som höll sig mera till den magiska principen så förbannade: allt hade ju gått så bra tills nu! Nils var bäst... men, vad var det som plötsligt hänt?!

Nils tyckte inte, som de andra nu verkade anse, att han var nån Satan som upptänt falska förespeglingar och nu så: 'kom Nils verkliga sida fram'. Nej, kanske var det t.om. tvärt om...

Framförallt hans pappa, krävde för mycket av honom. Nils - som nyligen upptäckt William S. Burroughs böcker, ville diskutera droger och andlighet. Det ville inte hans föräldrar höra talas om. Tonläget blev uppskruvat - och det slutade med att Nils kände sig hotad. Dessutom, sökte han ett djupare plan, där han förstod vad rösterna han hörde inuti, hans kompisar och tjejkompisar eller bekanta, som han hörde höll konversationer inuti honom, och en dag, satte han sig emot denna rörelse inuti som han hört hela sitt liv. Vad fanns det för substans bakom dem? Kunde man förneka dem, eller, vad var det som skedde? Nils visste ej då, att detta var andevärlden, som det var en ynnest att få känna av, men, han anade, att för att komma i ett korrekt förhållande till dessa väsen, skulle han behöva öppna det under-medvetna där han pressat ner alla sina impulser att gå fram till Ulrika och kyssa henne och smeka henne, och massa annat som han puttat ned där, impulser att berätta för sina föräldrar att han hade testat marijuana, och druckit alkohol, och ofta rökte, och fusk på prov. Allt var egentligen tvångsutbildningens fel, annars hade han inte tappat uppfattningen om vad dessa röster kunde betyda. Vad som skedde nu, var att Nils, när han förnekade sina vänners astrala verklighet, och hans uppfattning av dem,

föll ned i Helvetet, och Helvetet kan man falla i 70 år innan man når bot-ten. Som en Zennmästare sagt när han blev tillfrågad utav en elev, vart han kommer hamna i nästa liv.

'Jag är i alla fall säker' sa eleven, 'att du aldrig kommer hamna i Helvetet...'

'tvärtom' sa Mästaren, 'jag är den förste som går till Helvetet... vem skulle annars rädda syndare som dig, när de anländer?'

Det undermedvetna hängde samman med Helvetet, det var vår skugga, vårt eget lilla Helvete, som kunde börja spöka för oss, om vi inte sorterade det, och kom underfund med det.

Wilhelm Reich beskriver psykos som att det undermedvetna blir medvetet. Detta var vägen som Nils nu var tvungen att välja, och han gjorde det igenom att börja strida och motsäga sina astrala sammanhang, 'en knusslig tanke är det värsta' som det står i Quranen, eller, i Evangeliet:

'ifall man förnekar sonen kan man bli förlåten, men den som förnekar den Heliga Ande, blir aldrig förlåten...'

Och Nils började med att stånga sina vänners astrala samtal, som han tyckte styrde honom, och liksom, oregerligt, drev honom emot ett visst bestämt mål i livet.

Tanken hade slagit Nils att han hade sin frihet: skogen var redo att ta emot honom, men han kände sig på sätt och vis sakna tyngd.

Ifall han lämnade sitt umgängesliv, skulle han inte kunna komma till klarhet om Odd Wingdahls ande, han skulle inte kunna kämpa för att - framför allt i sina egna ögon - förtjäna Ulrika.

Han visste ännu inte vad han bad till - men - ibland

öppnade han käkarna hastigt och liksom röt, som ett lejon - i de stunderna kunde andevärlden göra, så att det moln av ondska som besatt hans sinne - besegrades - åtminstone tillfälligt.

Sedan kom det ofta tillbaka - men - då var det bara att ryta till - varje gång detta skedde - erövrade Nils en bit andlig mark.

Han kände sig liksom inte redo att ta klivet ut i skogen, hans nyfikenhet på de punkter i andevärlden han var osäker över, var för starkt.

Hur skulle han göra med Ulrika?

Blev han tillsammans med henne nu, så skulle han gå in i en okänd värld, av överklass, pengar och kanske även andligt nederlag gentemot de krafter som försökt ta över hans sinneskapaciteter hela hans liv - men - som ännu ej lyckats - eftersom de inrättat ett tvångssystem - som han inte kunde hjälpa annat än att ingå i. Att bli ihop med Ulrika nu, innan han nått andlig mognad och kommit till ett korrekt förhållande - både i verkligheten och i andevärlden till de han idoliserade - riskerade deras förhållande att bli en alltför kortvarig lycka - och då skulle han stå där - ensam - superdeprimerad - och ha förlorat.

Från ett sånt underläge - skulle omgivningen börja tolka hans förnedring utav sig själv - som en reaktion med en anledning bakom - och - då skulle han aldrig kunna predika för dem och övertyga dem att han hade rätt.

Uppdraget att predika kom först - sedan - hans fulländade förening med Ullis. Vad Nils skulle predika var dock Nils inte riktigt säker på dock, kanske sitt planerade 'konstverk'?

Detta, skulle även andligen hedra henne - och - ge henne

en knuff framåt i skapandet.

'to suffer for no discernible reason at all - is heavenly grace - which goes for us all...'

Nils tänkte även på att söka upp knarkarna - och - testa att bli beroende av morfin. Men han hade inte pengar till det - och dessutom var det så diametralt emot hans familjs värderingar. Han visste heller inte - vart han skulle söka.

Han visste att hans familj däremot trodde stenhårt på "psyko-pharmaka" en typ av laglig drog på recept.

Burroughs hade skrivit, att, bara man är beredd att hoppa utför den där fränstötande kanten - och bli skizofren, var detta bättre än alla droger som Gud skapat.

Lobotomi hade avskaffats, och nu fanns kemisk långsam lobotomi istället. Psykiatrireformen hade trätt i kraft 8 år tidigare, med, samtliga då invalda partier i Riksdagen bakom sig. 'Då de rätta förutsättningarna infinner sig, manifesterar sig verkningarna' - som en Zen-mästare uttryckt det.

Nils tänkte att - det här var nog hans väg.

Han var en ärlig person, alltså, i denna värld ett offer - och - han mådde dåligt utav att behöva dölja sitt drogande.

Kvar fanns alltså bara två alternativ, att bli ihop med Ullis - eller - få ett sammanbrott och därigenom sikta på att frigöra alla de fastlåsta tänkesätt som han fått itutat i sig i 10 års tid nu.

Att bli tillsammans med Ullis skulle i värsta fall innebära en cementering av den hjärntvätten - och - ett dråpslag - om hon skulle lämna honom.

Men - skulle hon i så fall verkligen lämna h o n o m? Eller bara lämna en uppsättning värderingar som kommit

med hjärntvätten?

Nej, Nils ville att, om hon skulle lämna honom, skulle hon först få lära känna honom.

Sedan, kunde hon lämna honom. 'Men, det skulle hon så klart aldrig göra', tänkte Nils. Han kände henne som en sol inuti - och - att hon skulle lämna honom - skulle vara som jordens domedag - antingen för honom eller för henne...

Nils förstod - att det bästa han kunde göra, var att bli skizofren.

Det skulle lösa försörjningsfrågan i framtiden - och hans upp-drag skulle berättiga honom - att inte behöva gå ut i skogen.

Sverige, var inget homogent land längre; zigenare, araber, negrer styrda utav maktgalna judar kunde lura i skogarna - och - att överge sig dit ensam - kunde innebära en död i tortyr.

Det var inte som på Bashos tid i Japan - att man blev respekterad för att man bestämt sig för att leva ett liv i fattig-dom. Nej, man blev utstött, sedd som en galning och med tanke på att Nils inte var myndig ännu - om de skulle finna honom - skulle han säkerligen bli inspärrad på uppfostringsanstalt.

Nej, något var tvunget att ske nu!

'Ulrika ... jag Äl... sk... ar... dig'

Nils vågade inte säga det.

Vid den här punkten skadade utgångsförbudet Nils svårt, mycket svårt...

han hade behov av att se Ulrika varje dag - detta var det viktigaste... också det, att kunna fortsätta utvecklas med sina nyfunna vänner - att vara i 'gasen' när hans föräldrar sinkade honom, och så att säga, överförde en

felaktig bild av meningslös skuld som ekade tomt och sjukt...

draggade det ned hans hjärna och hela hans väsen.

Han som trott att de hade en så bra relation, och var så oändligt fäst vid dem, undrade varför just detta tabu-brott var så extremt allvarligt i deras ögon.

Han kände sig plötsligt splittrad, liksom han blivit utsatt för en råkall magisk attack, som givetvis inte var medveten från hans föräldrars sida; allt sådant djupare mänskliga saker härledde hans föräldrar till 'filmerna', eftersom det fanns i 'filmerna' kunde det inte finnas på riktigt, det var idén; eftersom Harry Potter fanns, så fanns inte magi, och, Nils var sjuk, för han hade 'blivit en pastisch av filmerna'.

Nog om att ordet 'pastisch' var för avancerat för dem, men det var andemeningen i denna trista skuld, projicerad på Nils nu.

Nils kände sig tillslut så tyngd utav denna trista attityd, att han insåg att möjligtvis enda sättet att förstå vad de menade med detta 'livsstopp' denna typ av uppdämning av Nils livsglädje, och livskapacitet, var *att bli den bilden*.

Då skulle han om möjligt, kunna frigöra sig från denna bundenhet.

Bundenheten, tryggheten, det ömsesidiga bandet, satt som en självklarhet i hela hans karaktär, och, var praktiskt taget omöjligt att bryta av. Men Nils var tvungen att försöka det omöjliga ändå.

Han började med att inte längre prata med sina föräldrar, inte på ett absolut trotsigt sätt, eller argt avståndstagande sätt, utan bara uppgivet, vad fanns det förresten att säga?

Han hade varit ett mönster-barn, och gjort dem lyckliga i

hela hans 17 åriga liv.

Nu vid första överträdelsen, så betedde de sig likt allt det där andra inte fanns, det hade inte alltid varit på det sättet: dvs. deras kontrollbehov:

det kändes liksom ett svart hål, att han aldrig skulle vara bra nog, och att han aldrig *skulle* bli bra nog om han fortsatte på samma stig.

Han kände att nu när han visste att han hade krav på sig, skulle han aldrig kunna åstadkomma något med sådant i sikte.

En dag fick han katatoni, hans sinne bröt samman; allt det som hade skett helt naturligt, hade Nils plötsligt insett tydligen var ett krav.

Han kunde bara inte tro att hans föräldrars hela kärlek var byggt på en räntesats av prestationskrav, som bara ökade dess mer framgångsrik Nils blev. (förresten var de relativt sett mycket bra föräldrar)

Det kändes som att fisa ljudligt.

Så han - tackade sina stjärnor och lät nederlaget ske - för att *se* - fortsättningen.

Som bildskön man, och vältränad, hade också Nils väldigt lätt för sig i svenska samhället. Han var dessutom begåvad.

Han sköts framåt i positioner hela tiden, och, hånglade med tjejer, allt han egentligen behövde göra var att 'ha det bra' och bibehålla förmågan att njuta. Denna hade dock allvarligt skadats av att han testat att runka till några nakenbilder. Han hade lockats till detta, då han sett hur konstiga hans nära och kära blev ibland, och, han hade förstått att det var pga. denna ovana som de ibland verkade korkade utan att man kunde skratta åt dem, och, farligt anklagande, utan att man skönjde en lösning.

Som sagt, hade det inte varit för detta fanskap av splitter som hans halvbror och bästa vänner drabbats av, hade Nils ända krav i livet varit att fortsätta bibehålla förmågan att njuta, och bli en framgångsrik ingenjör av något slag, eller vad som helst egentligen... Han hade inte behövt tänka.

Han insåg att när han nu, som det fallit sig, var tvungen att bli en trist bild, som hans föräldrar, pga. att de i sin tur var fästa vid bilden av honom och vad han åstadkommit hitintills. Denna trista bild ansåg hans gäng i stan vara töntig, och han fick kväljningar bara han tänkte på det. Men i denna idiotiska vändning, att bli denna trista bild, vilket, var det sanna, dvs. sköna valet i konsekvent tidsordning, fanns möjlighet för en transformation som kunde ändra Nils världsuppfattning?

Tänka, tänkte han aldrig börja med, men, om möjligt fanns en öppning i denna olyckliga omständighet han hamnat i:

denna tanke fladdrade förbi, och han insåg, intelligent som han var, att det låg mycket i det.

Hela världsbilden som Nils föräldrar förmedlade nu, till sin son, var tredelad på ett mycket sjukt sätt:

det var liksom ett vykort Boutique gett ut, med ett foto av Jorma Jämsén, för att presentera Sverige:

överst: Sverige, Schweden, Sweden (die dumme Schweiden!)

'Sverige' var en ensam roddbåt, som låg åtskild från de andra.

Nästa roddbåt, låg åt motsatt håll förtöjd - det var Schweden, förloraren 'förintelse' - förnekaren - eller vad det nu var för 'fel', man ville projicera på offret.

Här skulle ett gäng idioter ta upp båten för att de antog

att det var något fel på den (aldrig specificerat vad)

Den låg ju inte förtöjd som de andra två! (snacka om att falla mellan två stolar!)

Idioterna lagade båten så, att de gjorde hål i den, och förfulade den: sedan var det dags att sjösätta den igen, och, givetvis förtöjde de denna precis i vasskanten, åt samma håll som de andra två nu...

Människor såg på denna; hur ful och sliten den var - och - bara en och annan riktig äventyrare som visste han kunde simma bra, kunde få för sig att försöka ro över sjön med den.

Hans mammas och pappas antagande projektion - en tråkig, sjuk, (illa)menande attityd - var en provokation: Nils, som hade gjort det dumma antagandet (tydligen, det insåg han nu att det varit dumt) att dessa 'älskade' honom, svarade med att *bli denna bild*.

Detta var hans sätt att protestera, att säga: hämnden är Allahs.

De höll senare på att skrocka om att han kommit i 'trotsåldern', en andra fas av en sådan, litet sen, hävdade de, ty 'fjortisar brukar hålla på så'... etc.

Nils följde då bara intuitivt det som stod i Sunnah, det var liksom Odd Wingdahl skrivit i Meteoror:

den som tiger samtycker ej - han letar efter ett större nej, än det som finns i språket.

Nils tänkte inte ta och byta position och göra den enkla vändningen (dvs. lägga sig som de två andra båtarna, åt samma håll) icke!

Ifall hans föräldrar och andra nu var så dumma att förfula och slå hål i botten på båten för att den var vänd i motsatt riktning, till de andra två - fick de väl bevisa sin dumhet - 'dum får lida'

som ordspråket lyder.

(I Sunnah enligt Sahih al Bukhari säger Profet Muhammad detta:

Exemplet som är relevant handa-havande de personer som följer Guds kommando och restriktioner, jämfört med de som överträder dessa, liknar några personer som dragit lott om vilka hytter var och en skulle ha.

Några fick hytter på överdäck och de andra i skrovet.

När de senare behövde vatten, var de tvungna att gå upp för trapporna till övre däck.

(trots att dessa - avståndsmässigt sätt, var närmare vattnet - ja - faktiskt omsvärmades deras boningar av det)

Så dessa sa: låt oss borra hål i skrovet, så att vi slipper engagera de där uppe!

Ifall passagerarna på övre däck struntade i att hindra de andra att borra hål i skrovet, skulle hela båten sjunka.

Om dock, dessa hindrade dem i nedre däck, skulle båda grupperna komma säkra till land.)

Han fick be till Gud att rädda honom.

Det gamla förbundet i Bibeln - en bok Nils aldrig velat titta i, och som han föraktade, började smyga sig in, likt ett väderskifte...

2.

Kornal, viljande äga Ulrika, uppsätter en en-vägs-telepatisk sändning mot Nils; Nils kommer därför in i försjunken psykos – som faktiskt i hemlighet hos honom blir en katarsis att komma iväg från 'idol-bilderna', ty det är dessa som idolen Kornal använder som ammunition i sitt sinne att kontrollera Nils..

Nils råkar ut för oförklarlig, urlakad trötthet, och börjar sova hos skol-syster på rasterna.. och isolerar sig själv för att försöka hantera mind-control projektionen..

Problemet Nils råkat ut för, var ett moment 22: han ville förlåta sina föräldrar, men, kände det svårt att göra nåt sånt - det var som att en depression sänkte sig över honom varje gång han förflyttade sig i den riktningen: det var hans kärlek till Ulrika som hindrade honom.

I Bibeln, som Nils aldrig läst, står det att en man ska lämna sin mor och far för att bli ett med sin hustru: hans föräldrar hade gjort detta omöjligt nu.

Men, egentligen; vad var det för stor grej med det hela?: inget som egentligen skett var Nils fel, utom möjligtvis det att han överhuvudtaget rökt marijuana, men detta hade ju Kornal över-talat honom till. William Blake skriver: the road of excess leads to the palace of wisdom. Ifall han nu en gång börjat röka brass, så var det inget underligt att han fortsatte med det.

Hans föräldrar hade förrått honom, och nu hade han utegångsförbud.

Ändå, detta var som att försöka dämna upp hela Mississippi.

Nils kände hur område efter område i hans hjärna

översvämmades, och, det var en frisk härlig känsla, men, tanken slog honom bitvis: jag får psykos!

Men, han visste också instinktivt, likt, han varit med om det hela tidigare, i ett tidigare liv, att psykosen i detta fall inte var en sjukdom, utan en frisk reaktion på en sjuk miljö.

Varför kände han sig plötsligt utestängd från sina vänner i stan, och därmed Ulrika? Varför plötsligt detta splitter? Ulrika kände han dock som en sol, som var konstant, och han kunde vakna om natten med kuken så hård att det gjorde ont, vilket innebar att den redan måste ha stått bra länge utan att han vaknat, och, Ulrika var där: han kunde inte hjälpa det, han stack handen under täcket, och det var så skönt, en sådan behag känsla som uppstod när han runkade sin kuk fram och tillbaka, ibland timme efter timme; inte det att han inte kunde komma fort!; men, det var som om runkandet var en nyckel till hennes själ, och port efter port öppnade sig, dess mera fullständig deras förening blev.

Kornal försäkrade att det inte var så att Nils blivit utestängd: trots detta kunde Nils inte bli kvitt denna känsla!

Tillslut blev känslan utav att få en snyting så fort Nils öppnade upp för en lättnad i det underjordiskt magiska krig som plötsligt uppstått ifrån i princip inget alls, så påtaglig, att Nils fick för sig att det var lika bra att identifiera sig med 'ondskan': spökbilden av sig själv som de andra projicerade orättvist på honom.

Det var enda sättet att fortsätta känna det där vattnet som sipprade så skönt från minnet varje gång Nils gjort 'rätt', dvs. behagat den okände Gud han tillbad. Nils bar på en tom känsla gentemot båda grupperingarna; det var som

att de saknade djup och Nils tyckte mest synd om dem för att de var så känslokalla, bara det att Nils aldrig fäst sig vid detta, eller upptäckt det tidigare.

Problemet var att hans föräldrar inte insåg hur *illa* de förrått Nils. Det hopp de i hemlighet börjat odla, om Nils 'lysande utsikter' vad gällde framtiden, hade de just förstört. Ytligheten hos dem bestod bland annat i att de inte insåg allvaret i detta.

Detta splittrade Nils: hans föräldrar var så glada över att Nils kommit in på AF och numera umgicks också med människor vars föräldrar var VD:s, operasångare, manusförfattare och teaterregissör, *och*, Svenska Akademiens ständige sekreterare!

Men, de kände däremot ett visst slags pervers tillfredsställelse nu, när de fått en anledning att spela 'rättfärdiga'.

Nils tyckte sig plötsligt se, att de var *ambitiösa*.

Det värsta var, att, Kornal och gänget switchat över till denna frekvens också, *con-men*, som de var, och, enkelt spelade med i detta spel.

Hans vänner dock, kunde i verkligheten, inte acceptera Nils nu, med de föräldrar han hade; det räckte med att Nils 'bodde i Skarpnäck', som Caspar uttryckte det: 'vi har fått en attack från Skarpnäck, de håller på att ta över nu... vad ska vi göra Erik!!'

Nog var det roligt uttryckt, men Nils kände sig förgrämd över denna attityd; den förminskade något som Nils upplevde som väldigt allvarligt, och, problemet var att de andra också på sin kant, från sitt perspektiv, verkade ta denna nya attityd som sprungit fram och som Caspar så bra uttryckte, på allvar.

Detta var kanhända en kontenta av kvintessensen av hans

pappas författarskap: att på ett träffande sätt kunna formulera, invecklade sociala samspel baserade på magiska förutsättningar, vilket kunde få en att greppa det större sammanhanget de ingick i.

Hans föräldrar trodde kanske till en början att de kunde dalta med dessa tuffingar; men, när de sent omsider insåg att så inte var fallet, blev Nils syndabocken de projicerade över sin missbedömning på.

Nils kände sig uppriven från två håll, likt ett lejon omringad av en grupp hyenor.

Nils förstod deras ”grej” de hade i gänget; detta var grejen!

Nils undrade också - hur mycket var hans föräldrar beredda att förrådda honom? (!!!)

Nils insåg att han måste ta sina vänners parti - utan att hänga sig på dem.. men, med tanke på de materiella förutsättningar de hade tillgång till som Nils saknade tillgång till, hade de ju definitivt ett ansvar!

Problemet var att Nils med tiden insåg, att de inte direkt, på en gång var intresserade utav att axla detta ansvar; det var som om de plötsligt fått en konsensus trance, en vanföreställning som sa att Nils hade planerat hela detta, bara för att komma i en sådan situation där han skulle behöva söka deras materiella stöd, och därmed kunna ’trumfa’, och imponera på Ulrika.. detta sista var nog ”grejen”, alla ville i hemlighet ligga med Ullis, och säkerligen skulle ingen ge Nils en chans att kunna imponera på henne. Skulle någon utav dem ta Nils till sig, skulle han ju framstå som en hjälte!, och Ullis ge sig direkt till honom... (och på köpet: han skulle inte längre bo i Skarpnäck! givetvis hade han ’alltid velat bo i Gamla Stan’!)

Här betedde sig hans kompisgäng precis som onda bankirer; de planerade också på den stråle av evigt ljus som uppstått mellan Nils och Ullis..

Nils föräldrar förminskade Nils: detta var hans s.k. 'sjukdom'; Nils lät sig dock inte förminskas. I sitt torterade och förtryckta tillstånd – fann han sig fullständigt utelämnad åt dessa idiotiska varelser – utan möjlighet till flykt, då de andra i gänget lagt sig till med denna attityd – han tyckte själv det var stort – han – en nu helt okänd storhet – sönderbombarderad med gifter hans föräldrar tvingade i honom – tog sig friheten att uttala sin egen storhet – vilket hans föräldrar storligen störde sig på. De ansåg tillslut att detta var Nils sjukdom! De kallade det 'trotsåldern' 'storhetsvansinne' etc. Nils närde ett ofantligt hat inom sig, vilket, bakom den lugna fasaden, härjade som helvetes-elden.

Nils visste med säkerhet – genom detta tecken att han skulle segra över dessa smådjävlar, som 'silade mygg, men svalde kameler'.

Hans mamma kunde få panik, och, hans far bli hysteriskt förbannad, då Nils – trots deras sjuka pejorativa attityd, t.ex. visade sig så pass 'på styva linan', att hävda sig vara upptagen.

Då kunde Anjis ton bli panikslagen, och de undrade förskräckt: 'vad har du gjort hela dagen?!'

'Ingenting.', kunde Nils säga då.

Då blev de – framförallt Karl – insisterande: berätta nu vad du har gjort!, och – för att pressa Nils började de anta att det hela 'igen' handlade om marijuanarökning.

'så du har suttit och rökt brass hela dagen?!'

Skönt nog – kunde de faktiskt bli lättade då Nils lugnt ryckte på axlarna och sa:

'det är inte det jag har gjort..'

'vad har du gjort då?'

'ingenting' –

'så du har varit strängt upptagen med att göra ingenting!?' – kunde Karl då övertydliga saken – för att ställa det hela på sin spets.

Nils sa då inget, utan nickade bara solitt.

'äh! nu har jag inte tid med den här skiten längre!' kunde Karl då säga – och – faktiskt lé pillemariskt, och till synes förstående emot Nils.

Anji däremot, satt vid dessa tillfällen och såg fullständigt tillintetgjord ut, och tystnaden tycktes, likt Eriks och Caspars knäpp med nacken, möjligtvis betyda att Karl ponerade att Nils skulle ha något hemligt kärleksförhållande.

'vad har jag gjort! jag är världens sämsta mamma!' , kunde då Anji förryckt mumla, när hon tyckte att tystnaden började bli för lång.

Det var liksom att hon ansåg Nils 'trotsig', likt han slagit ut med handen i en Maestros slutackord i en konstig symfoni hon inte fattade ett dyft av.

När Nils de facto bara sagt rena rama sanningen, varken mer eller mindre.

Nils reste sig då upp och lämnade sammanhanget, rädd att Anjis attityd, skulle fästa mentala tentakler i hans mjuka själahy.

Till höstlovet fick Nils äntligen gå och träffa sina kompisar igen. Det var Niclas som ringde. När han sätter sig på tunnelbanan, tycker han plötsligt att alla tittar på honom igenkännande. Han börjar svettas. När han kommer upp till Gateau, och sitter med sina vänner, kan han plötsligt inte tala. Han försöker säga något, men det

kommer inte ett ljud ur munnen. Nu kunde Nils alltså plötsligt inte säga någonting – han fick inte arslet ur vagnen alls. Skäl-bagge-syndromet hade slagit till – och tystnaden var likt ett EKG – som plötsligt visade att hjärtat slutat slå.. Nils hade gått in i trance – där svart-om-vitt på en rund skiva fick hans ögon att snurra i suastica. Han kände sig sjösjuk. När de går därifrån, försvinner Nils ifrån sina kamrater och åker hem. Han lägger sig så på sängen, och allt kniper. Ulrika kniper med sitt kön, för att skaka av honom. Nu när han råkat i knipa har hennes kärlek falnat. Varför kysste han henne inte när han hade chans? Kanske hade de varit ihop idag i så fall? Plötsligt var det likt bilder och röster började frigöras ur Nils medvetande; han hörde saker sägas, liksom han nu såg bilder börja vandra förbi hans ögonlinser: och rösterna liknade på något vis en nyhetsankares trevliga stämma, som matar dig med samhällets värmeliga trygghet:

Different colours made of tears – den socioekonomiska aspekten av förtrycket, är den mest underskattade: den tristess man känner i närvaron utav de troende på inkquisitionens ”psykiatri”, liksom tycktes dra ur färgen ur det betraktade, så att, oavsett om man fick ’sin egen lilla plats i helvetet’, så framstod det just som helvetet: instängt, trist. Det var liksom allt i sammanhanget tycktes småaktigt.

Därför – den som stjal dina pengar – stjal som oftast dina utvecklingsmöjligheter – ty – de flesta i överklassen ’är så trevlig’-a, för att de haft möjligheten att utvecklas ostört utav tidens PK-ideal – som ju gör allt trist.

’sugarman – won’t you help me – cause I’m tired of these scenes

won't you bring back, the colours to my dreams'
Rodriguez! välkommen, kvällens gäst i studion är.. –
drogkulturen var först och främst ett sätt att kvarhålla
detta avstånd till bourgeoisen, eller 'the bores' som de
kallades i slang.

De allra flesta var en produkt, utefter de omständigheter
de satts i, eller fötts in i: många Akademiker som fyllde
Akademiernas salar – var helt enkelt bara 'spränglärda
herrar', som, genom det urtråkiga utbildningssystemet –
levt på 'bidrag' från skattemedel, som gjort att de haft tid
att 'bygga upp sig' till en position, vari de kunde tjäna sig
en hacka eller två eller t.om. mycket mera. Likt
tyngdlyftare eller kroppsbyggare, hade de stärkt sitt
intellekt, istället för kroppen.

Världen var tråkig, men, det fanns alltid, i alla system,
oavsett hur rigida, en lönn dörr ut till friheten. Sverige
hade i princip inget försvar längre, hela deras pondus
byggde på myten av 'godhet' de byggt upp som en fasad
om det 'socialistiska-paradiset.'

Så fort Nils slutade se de djupa bilderna framför sina
ögon – och höra Velvet Underground sjunga:

I'm tired, I'm wearied, I could sleep for a thousand years

–

a thousand dreams – that would awake me, different
colours made of tears

såg han Ulrikas ansikte framför sig – det ansikte han
älskat, som han kände så väl, då han betraktat det så
mycket.

Det ansiktet som gjorde att hans hjärta smälte.

Men, nu, upptände det en panik av fruktan hos honom,
likt en orm just ringlat nedför kullen till lägret.

'Kiss the boot – of shiny shiny leather

shiny leather, in the dark.

Taste the wip, of love not given lightly

taste the wip, now make a start'

- återigen såg han Ulrikas läppar, omsluta sig om Odd Wingdahls kuk, och hon tänkte: det kommer fler, och såg massa sexiga killar framför ögonen.. 'det kommer fler..' – så sprutade Odd Wingdahls vita sperma rakt ned i halsen på hans älskade.. av någon anledning knöt sig just då Nils kuk igen hårt mot kalsonglinningen.

Nils hörde röster – likt Amerikanska nyhetsankare, uppe över vänstra tinningen, hans ögon kändes likt i trance, han såg återigen upp i taket: 'now bleed for me...'

Nils förhållanden – de kändes plötsligt sega: all annan lycka han haft med andra tjejer futilt, allt han kunde tänka på var Ulrika, att återerövra henne – att han gjort fel, och – han ogillade tanken: men kunde inte hjälpa den: att han nu ångrade Shabane-affären.. Nils kände plötsligt en kväljande känsla välla upp i halsen som fick honom att hicka lätt, en hick-uppstötning. Allt han kunde tänka på var Ulrika, och, hans hjärta vaknade vid namnet. Ulrika var allt. Hans liv var Ulrikas.

Han kände sig beredd att lämna allt för Ulrikas skull, att göra allt för Ulrika.

Det var liksom Ulrika var hans verklighet. Inget annat tycktes betyda nåt i jämförelse, alla andra betydelselösa, nu när Ulrika bestämt sig för att bli någon annans fru – likt en förgiftad stackare som kraftlös och valhänt boxas med skuggorna, Ulrika.. Ulrika.. yrade Nils där han låg, och insåg i samma stund att han liknade en skizofren på 50-talet som låg och transpirerade på sin sjukbädd.

Det var likt libidon, hypothalamus, plötsligt laddades med en kraftfull, ovanlig, magisk energi, och Nils visste:

att följa det spår av Paradiset han uppfattat från Ulrikas fitta, skulle leda till nyfunnen lycka!

Inget annat här i världen betydde något i jämförelse: Ulrika var hans gudinna, ifall han gjorde så hans drottning kände sig nöjd – skulle han alltid känna en inre fröjd.

Åh – ljuvliga Ulrika.

Han smekte sig valhänt och utan sexuell intention om snoppen – och genom kroppen för en njutbar avspänning.

Plötsligt simmar hans hjärna i hallucinationer, en fladdermussvärm överrumplar honom, bilder går förbi hans ögon. Hans föräldrar kommer in i rummet litet senare. Han ligger på sängen och tittar rakt upp i taket. Anji frågar ”hur är det Nils?” Nils kan inte svara. Han bara ligger där. ”Karl, vad har vi gjort?!” säger Anji.

Nästa morgon bär pappa Karl Nils till bilen och åker till BUP på Kungsholmen. Där träffar Nils en psykiater som heter Åsa Lundberg.

Nils hade fått katatoni - hans kropp hade låst sig, likt han förstenats, och hans sinne hade samtidigt splittrats; det gamla, ”skiten”: indoktrineringen, idoldyrkandet, statydyrkandet, uppbyrenheten som tyngde, hade blivit en mäktig flod, som förde med sig dessa bilder ned till svarta stenen i Makka.

Hans andra Jag, lyftes samtidigt mot Kärleken.

Vad Nils kände av då han fick katatoni, var metamorfosens upplysning, som likt en Prometheus låg fjättrad mot Ulrika i bojor. Karmat var alldeles för tungt för att lyfta, så Nils föll in i det, katatonin, som medvetandegjorde det undermedvetna. På detta sätt hade frigörelseprocessen börjat: ett första steg mot upplysning.

Anledningen till detta var enkel: den lilla frihet han

utövat, hans reserv-liv: att röka en joint med Kornal, att sno något obetydligt från bourgeoisie, att olla tjejernas trosor och tand-borstar, att hålla upp en fasad, hade spruckit.

Detta reserv-liv hade han lagt sig till med för att som man säger i Islam: Inte dyrka någon vid Guds sida.

Det var nämligen så att Nils nått en kritisk punkt; där det börjat kännas som om han gjorde allt för att tillfredsställa sina föräldrar, på något vis hålla upp ett yttre sken.

Ställde han in disken var det för att pappa inte skulle bli arg, hade han vänner, var det för att mamma skulle kunna känna sig stolt.

Han kände mer och mer likt han objektifierades, och, han kände det som ett hån mot hans värdighet, att låta sig bli till ett medel för att hålla upp en yttre bild.

Inte för att hans föräldrars bild var särskilt lömsk, snarare tämligen hygglig, utan för att han sökte deras kärlek, att uppväcka dem till ett högre plan.

När han var yngre var det naturligt att han gjorde allt för sina föräldrars skull, men nu, vid 17 års ålder, var det inte naturligt längre, och deras petande i hans reserv-liv, han skaffat för att känna frihetens sötma störde honom: vilka trodde de att de var? Skulle han kasta bort sin framtida frihet bara för deras tämligen banala själv-bild, som de höll upp, både för andra och för sig själva, mest eftersom det var så 'alla andra levde'?

När detta reserv-liv exponerades, blev hans enda alternativ, att söka en mogen spontanitet, och, inte gå tillbaka till barnets infantila spontanitet, som ju många gånger alltför väl känns vara för att tillfredsställa ett

yttre mål, litet grand som någon typ av positiv kverulantism.

Detta blev den stora skillnaden mellan Nils och t.ex. Lotta, som några år senare också skulle få ett sammanbrott, och, faktiskt, de allra flesta som hamnade i en sits liknande Nils:

de gick tillbaka till sin infantilitet; Nils gick vidare mot en vuxen spontanitet.

Först dock; en fruktansvärd katharsis, som bestod i ett skenbart sammanbrott.

'The desire to be loved, is wrong, no matter how natural it may seem' skriver R. H. Blyth.

Men Nils känsla utav en önskan att bli älskad, hängde mera ihop med hans önskan att kunna älska; annars söker man inte en sådan svår stig som en fullständig nedmontering av sinneskapaciteterna.

Medan den infantila typen regresserade, skred Nils mot ljuset.

'den som förnedrar sig själv ska bli upphöjd, den som upphöjer sig själv ska bli förnedrad' Problemet med att Nils och Kornal hamnade på samma sida i Wingdahl-konflikten, var dock att Kornal var av en annan folkgrupp, en som Gud enligt Islam och Kristendomen förbannat, alltså, jude.

När Nils började bli associerad med detta främmande sinnelag, var det likt han fastnat i ett starkt spindelnät, han började förlora förmågan att ha vita lögner, ty, varje vit lögn tycktes associeras med Kornals kolsvarta utstuderade lögner, som bara var till för att erövra mark, precis som Wingdahl, fast bara en annan idol helt enkelt. Judesinnet var ju ännu skadligare än Wingdahl, och fick varje mening, varje rörelse, hos Nils att kontamineras

*med känslan utav falskhet och mekaniskt uträknande.
Detta hade varit den verkliga anledningen till Nils
tystnad mot omvärlden, som mera var som stumt, vilket i
slutändan lett fram till katatonin.*

*Idolen stal som alltid Nils liv, (det denne tyckte var värt
något däri) och satte sig på Nils när den väl orsakat
"sammanbrottet" .*

Bernard Shaw skriver:

*'den rike mannen är en dubbel tjuv, först stjälar han dina
pengar, sedan stjälar han människors hjärtan genom att ge
bort en del utav det.'*

*Detta kunde Kowics göra genom en svartmagisk sändar-
pakt med 'bilden', dvs. det hemliga fokuset på porren.*

He simply just became a picture

just as he said:

'when I sneeze'

jerking of to some sexy pictures,

that became his only napkin.

He put himself as an idol

to earn money and thereby get sex

just another jew-devil in this country

having his easy-to-success

That was all he was

and ever were

a constructed thought out advertisement

that stuck in your mind

could be thrown into the dustbin a thousand times

but still –

*a virus chewing gum
sticking in the poor ignorant people's minds...*

*Instead of real tension of pressure
a fountain of orgasmes
in your mind
they chewed that same brand of gum
and poison were emitted from their own nervous systems.
Just a jew-devil
pushing down
hiss hit into their throats
and slowing down their reaction time*

*with the secret hope:
'soon she'll be mine!'
and a murderous secret grin:
'killing time!'*

*Like a cold flame
emitting no light
but still seen*

*I can see those fucking guys
strutting around
on the echoing green.*

*Han sände in sitt spindel nät direkt i människornas sinnen
en masse – så fort han fått ett grepp. Därför drogs han
till populariteten: ifall han fick en stor fisk på kroken,
kunde han tömma dess mage på de mindre fiskarna som
fortfarande, ätbara, kunde abstraheras därur.
Han saknade pengar, och kunde alltså inte köpa*

sexslavar, att ge upp den drömmen om idolskap kunde först i hans fall ske om han blev stormrik, detta var syftet med idolskapet, att nå fram till en Roth-childs position.

Kowics behövde Nils som 'the perfect mark', att koppla till telepatiska kommunikationen i illuminationen.

Själv var Kowics döv för allt som inte hette pengar och makt och sex, men genom att som räv snuva bort Nils näsa, röva bort den, så kunde han koppla till den värld han själv saknade, och som uppehöll möjligheten för den materiella världen att existera.

Kowics skulle bli idol, ha sex och tjäna pengar, Kowics behövde bara någon sån som Nils, en 'perfect mark', ett Kristusoffer, så var saken biff (att binda fast en köttstek vid Nils skinkor).

När han beamade in på Nils sinne, fick han hemlig ande-info, och han tyckte om att spela in de saker Nils upplevde där och slowa ned bandet, för att nå fram till ett fading out, utav meningslöshet, och 'fånga insekter' genom Nils hjärna och bränna upp alltsammans som offer åt Jahve

Han älskade ljudet utav en pinne som bröts i en våt handduk, att genom Nils en masse, mentalt bryta nacken av folket och handikappa dessa 'för alltid', som han inbillade sig.

*Då skrattade han till torrt, i ett hångrin, som verkade likt skrattet, **obekymrat**. 'Yes I can!...'*

Kanske var detta att dölja det hela för folk, genom att även dölja sin begeistring över det ondskefulla för sig själv.

En av anledningarna till Nils sammanbrott – var att hans lätthet parades med Kornals projektion på honom av en fullsmockad libido – vilket gjorde lättheten tung. Dvs.

Jag ser honom – hans säng – han ville bli beryktad för –
som en svart snorkråka – en tidning under ruttna löv –
eller – en marijuana cigarett – som filmade rökringar... –
eller – en tolvå – som tröttsamt har hakat upp sig... –
varvar samma ärr – nöter ned det –
vid varje svart magisk impuls signal –
förstörande veckor – & en ljus dag –
igenom att vägra ge något svar...–
en fantasifågel – som beundrar sig själv i spegeln –
intensivt sökande den oförstörbara bilden –
som – då hans koncentrerade skadeglädje släpps –
likt en oxymoron – då hans intelligenta minne – dött –
likt onda blommor ur den komprometterade jorden –
likt fullständigt förvandlade –
utav den evigt kärleksfulla modern men – i elden –
skall allt förgås – till sist – smakens snorkråkor –
må likt maskar suga i jorden –
likt blodiglar på förskräckta modern –
men – då hon är slut & död –
brinner allt i elden till sist

Var detta en typ av demonisk 12-tons teknik?

Det jude-skadliga inflytandet orsakade den ursprungliga försjunkheten hos Nils – som senare ledde fram till sammanbrottet; det var som ett tungt järn-lock som lades över sinnet och låste in Nils själ i ett eko av desperation; att återuppleva föreställningen är fatalt – hade William S. Burroughs skrivit i Place of dead roads. Allen Ginsberg hade använt Jack Kerouac på samma sätt – som en 'perfekt markering' att projicera sin egen

knapphändighet och psykotiskhet på. Tacken Ginsberg gav, var att kalla Kerouac 'psykotisk', när Kerouac emot detta inte ens kunde försvara sig – då projektionen drivit honom i graven.

'America – when will you speak through the grave?' som Ginsberg skrivit i dikten 'America'.

Jude-sinnet som av Allah blivit förbannat kunde ha en sådan negativ inflytande på ariers oskuldskraftigt blåögda sinnen – och det drev precis som Ginsberg använt Kerouac – Nils till ett sammanbrott; och att senare stjäla saker som vinflaskor från Systembolaget – det drev helt enkelt Nils in i en katastrof – en – som man säger på arabiska: chattan-strof, en avbruten – avskuren strof.

På detta sätt var att likna det vid en ny typ av 12-tons teknik riktigt: 12-tons tekniken avbryter ju den inspirativa strofen och sätter järn-hårda regler omkring att 'inte få upprepa samma ton 2 ggr innan alla de andra 11 jordiska tonerna spelats' – på det viset sönderbrytande, söndersmulande helheten.

Alban Berg hade i 12-tons musiken, efter juden Schönbergs system, utarbetat ett partikulärt fokus på det skräckromantiska; litet som karaktären Sauron i Sagan om Ringen beskriven av en av de nio spökkonungarna.

*Skillnaden på 12-tons "musik" och musik som Bach, vilken var som naturen självt, Nirvana-helhet, älskande att upprepa sig själv – var att Schönberg med sitt jude-sinne som givetvis var djävulskt intelligent (och detta klappar idioterna i takt till, likt kommunister som står och klappar händerna då Stor-bönder hängs) hade tagit fasta på **den svåra biten**, den iskalla stormvindsilen, ormens öga, den tunna isen – som du givetvis förväntades trampa igenom och drunkna, efter att först*

ha tycks det hela verka som 'ett nytt intressant drag.'

*Huva för en julafton
o huva för en jul
huva för en julafton
o huva för en jul*

*Ongan skete i våffeljärnet
i våffeljärnet och klämd åt..*

*'Djävulen Cinnober Koko – musikstreamar på mitt sinne
försöker överföra i virus
sin ofullkomlighet
genom hån på mitt inre*

*Förlöjligande allt jag säger – även fast han inte är där
kan vara långt, långt borta i stratosfär*

*på det viset stjal han den framgång och lycka som är mig
beskär
och försöker döda och splittra förhållandet
till den flicka jag håller kär'*

'I could feel myself being taken aback, like at the sight of endless boredom, my eyes flashed wide open, like someone was trying to hypnotize me by spinning a whirl of black and white circles formed as streaks, in front of me.

There could be no joy with this sick jew-devil bastard. All that ever interested him was selfishness, but, he was unscrupulous enough to be a sender, making weak persons believe in his right-to-rule, cause for fools to

believe so hard in his ‘fabulous abilities’ it must have taken unto such a high aspiring thought, thinking of the small amount of effort that bastard had to put in.

He was a spider, a Jahbulon whose use was extremely strong, as a sender he could beam in on a birds path, through the air, and try to disturb that birds senses enough to make a fatal mistake, and fly into that devil’s net.’

Detta gick i några steg:

första steget var att försvaga personens andliga skydd, genom att ’dela på en joint’.

Andra steget var att slita isär relationsbanden, genom ’hip-kultur’, och få personen bort ifrån den ”äckliga kärleksbindningen”.

Tredje fasen, var att ’kamma hem spelet’ genom att i det sociala rummet plötsligt utan förvarning, nedvärdera offret, och så, ta besittning utav mark på ett modernt sätt.

Precis som den avslutande drömmen var ’guld och gröna skogar’, så var detta sista steget i besegrandet utav den stackars goijen.

Jahbulon med kronan började genom att fånga fåglarna i nätet, den svarta katten kom sedan in och gjorde sin roll, ett bedrägligt ögonkast åt höger, sedan plötsligt, rapade grodan och offret som letts baklänges i verkligheten kastades huvud-stupad in i paranoian, och, kunde inte längre uppskatta *Furu ikke ya* (Den gamla dammen/en groda hoppar i/ Plopp!)

När Nils insåg – att poängen hos den andra var –
inte att nåt skulle bli bra – eller – att producera ett
storartat resultat –

utan att männen blivit några som härmar kvinnor

besatta av Satan.

Där maktbegäret determinerade allt – och att försvaga livets salt –
var deras sjuka kall –
började Nils kalla sig skizofren –
han slutade prata med de djävlar.

De som blivit vana att inspireras av Nils klara ord,
blev irriterade och med detta ”svaga ord” började cyklotronerna betrycka Nils –
, mot det mord, som var det öde som drabbade dem,
som inte serverade Kristus-ved till omgivningen.

Detta hade orsakat katatonin, och att marijuanarökningen nu hindrade Nils att prata med sin mamma om svårigheten...
Katatonin släppte då de andras libidos slappnade av, i tanken:
'Nils är satt under tortyren, runt honom Berlin-muren, nu fick han sitt straff! förnedringen har börjat!'
Wingdahl-familjen – gav upp ett fnissande skratt...

Åsa Lundberg skriver ut oxascand till Nils, och Nils slappnar av. ”Nu får jag knarka” tänker Nils i mjugg, han apar ju efter Tjacket.
Nils får ledigt ifrån skolan. Han och hans pappa börjar istället arbeta med att lägga om Arnes, pappas kompis tak. Efter två veckor går Åsa Lundberg över till risperdal istället. Nils tycker inte om den nya medicinen, men,

känner sig tvungen att ta den. Han går upp i vikt och då han till vårterminen kommer tillbaka till skolan, ser han ut som ett kraschat plan. Han säger till Ulrika ”kom med här ett tag jag har en viktig sak att säga till dig...” Så står hans älskade och han för första gången ensamma på Nils initiativ, ”jag var kär i dig...” säger Nils.

”Är du fortfarande det?” frågar Ulrika.

Nils skakar på huvudet. ”Okej, då vet jag...”

Nils vaknar med vidöppet uppspärade ögon, ; densamma dröm hade varit där igen om den sega jätten; Anji stängde precis då till synes försiktigt dörren till sovrummet, så där långsamt, tyckte Nils plötsligt, hade jätten rört sig i drömmen.

Nils ögon var fortfarande uppspärade när han åter lade sig ned från sin vaksamt spända position, där han låg med magmuskulerna spända, - likt lyssnande – men det enda han hörde var höstregnet som slog mot hans sovrumsfönster – och han hörde stormen ta tag i trädkronorna där ute i höstkylan. Men – det var likt en bubbla upprättats mellan honom själv och Anji – Karl vågade han inte ens tänka på, han var rädd för sin pappa nu – men – han hade varit modig nog när han som nyfödd kommit till denna värld, att tydligt spänna ögonen i Karl, något som är mycket ovanligt för bäbisar då de inte utvecklade muskulaturen i ögonens glaskroppar som behövs för att kunna fokusera..

En höstkväll;

En kråka , ivrigt betraktande –
redo till attack –

spänt böjd på en förvissnad gren - Basho

Nils 'nej' hade inte varit med ord, bara ett skakande på

huvudet i negation.. likt 'nej. nej. det här går inte.. fel älskling

'Nej.. älskling.. Mammon står inte över kärleken, ja älskling Anji och Karl är helt sjuka i huvudet, men, jag tror att det är Odd som du är otrogen mot mig med som orsakar dessa störningar på nåt vis..

Ja.. älskling, jag måste undfly denna galenskap, och du måste mogna och inse att saker inte så lättvindigt kan fastslås.. **DETTA ÄR EN DJÄVULSK FÄLLA**, sade Nils till Ullis telepatiskt då han stod där en 4 meter från henne i skolkorridoren senare, och han kände förvissningen om att Ullis förstod vad han sa..

'så går det då Ullis älskar en' var vad Erik nu egentligen sa, men, det kunde ju inte sägas nu; Ullis! megastjärnan, supermodellen, och så denna komposthög Nils nu blivit, ja.. - men - den hemskaste tanken Erik visste var en fruktansvärd insikt; kanske de älskar varandra!!

Nils låg med den ljuva hemliga förvissningen om att de genom sin attack mot honom höll på att gå på grund och sjunka mitt i stilla oceanen.. sjuka, sjunka.. Han skulle genom att sänka denna piratskuta också kunna rädda många oskyldiga offer ur klorna på novabrottslingarna

Nils hade förnekat sig själv och lyft upp sin älskade. Han hade givit henne frihet. Han hade inte trängt sig på henne och tyngt henne med sin olycka. Detta blev Nils styrka. Allt han senare kom att åstadkomma, sprang ur denna blygsamhet.

Nils blev konstig utav risperdal, liksom tung och oinspirerad. Han började ett projekt med att försöka stjäla Odd Wingdahls hemartiklar och köra ned dem till Paris för att sälja.

Idéen var att Niclas skulle ta Caspars nycklar under

lektionen och Nils sedan kopiera dem. För att, när Odd var ute på Runmarö, ta sig in i lägenheten. Jalle, Kornals kompis skulle köra flyttlasset. Det var bara patetiskt och kväljande (eller snarare - detta var hur Niclas och gänget tog det; Nils hade blivit "sjuk" - dock - var detta deras attityd bara för att de själva gått in i panpipans trance - där den plötsliga chocken över att den person de vant sig vid att använda som chimär - för att försöka närma sig det 'förbjudna området' med - plötsligt - utan att de kunde sätta fingret på det, hade tagit "kristallen den fina" i besittning, och - att det faktiskt enligt svensk lag av idag, med åldersgränsen, var förbjudet område. Redan här började gänget sugas ned i en malström av spelad likgiltighet och idolisering - det de fann sjukt och kväljande hos Nils - var de facto en frisk vind i den rättmätige piratens segel - som hade kunnat ta dem till 'free your fucking mind'. De blev - i Quranens ord: "sjuka i huvudet - eller - snarare värre".

Nils insåg med bestörtning - att - ifall han lät detta ske - i "toppen utav näringskedjan" skulle hela samhället sugas ned i idoliseringens malström ; men - han visste inte vad han skulle ta sig till!

Detta var okänt vatten, han gav sig ut på nu - och - var som helst, kunde dolda rev och grund dölja sig i de glittrande vågorna.

De "mediciner" han nu var tvungen att ta - gjorde dessutom honom matt och slutkörd - så att han knappt orkade med nåt socialt umgänge. Han förfulades och förtjockades dessutom väsentligt.

Han insåg med bestörtning - att detta var vad som skulle komma att ske med alla de som vägrade dyrka

idolen.

Den enda lilla hoppfulla tanken i det hela - var att han var *tidigt ute* - han skulle därför, om möjligt, kunna transformera hela 'strömmen av tendens' och bryta förtrollningen - och - han hade fattat sammanhanget.

'one hope left in the universe - plan D: total exposure' (William S. Burroughs - i Nova Trilogin)

men det var en signal till Ulrika att Nils kände till hennes dolda svek emot honom.

Jossan gick förbi Nils i korridoren och sa; "man ska passa sig för Ullis, hon vill bara ha Nisse..."

Denna sjuka projicering av deras egen knapphändighet på Nils, orsakade den psykiska åkomman att Nils började få störningen att inte tillåta sig själv minnesluckor: det var likt allt var tvunget att vara efter beräkning i en stor maskin, vilket orsakade intrycket att Nils 'var manisk' – detta då ingen avspändhet någonsin verkligen kunde inträda med samtalspartners, eftersom det att vara ungefärlig plötsligt kändes likt parat med panikkänslor, likt en fatal djävul hängde eftersläntrande, i inbillningen att de ska 'hålla i svansen och se till sansen'. Detta hade effekten av att Nils så tvunget – var tvungen att utveckla en intellektualitet, men, med zyprexaskiten, var ju detta en utopi.

Men, precis som han i tidigare liv, njutit av att röka cigaretter för att dämpa sin glödande intellektualitet, så – insåg han nu, att det 'räckte' med dessa anti-morfin-substanser.

Därför så slutade han röka cigaretter och dricka alkohol. Droger tog han inte heller, ty han kände han måste stå ren

inför allmänheten på nåt vis, insåg han redan då, den stora vikten i detta!

Dock, höll han länge upp det mystiska skimret, skenet utav att han var drogmissbrukare, och givetvis, svalde omgivande boregoisen detta, vana att lasta över all ofullkomlighet på Nils. Av detta mådde Nils jätte bra, det hade effekten utav en morfinspruta, eller ännu bättre, bara att en skiljeväg hade satts mellan honom och dumheten.

När de tidigare varit vana att inkräkta på hans sinne, höll detta tråkmånsarna borta, och, speciellt med hans tigerränder, så var det verkligen en enorm lättnad för hans libido, som framförallt, då han läste William S. Burroughs, började tillverka drogs substanser på egen hand; Nils hade gjort så mycket för sin omgivning, detta var tacken för det hela. Nils kände sig lättad, och han tänkte på då Willy tackat nej till American Academy of Arts and Letters, med formuleringen att, om de inte hjälpt honom då han var i nöd, och på gränsen att bli avrättad tidigare, så fanns det ingen idé med att han satt där nu.

'what's the point of it?'

Nils tänkte att han kanske skulle ta sig an en liknande attityd, men, hans ödmjukhet gjorde att han inte bestämde sig rakt på denna punkt.

Det var ur irritationen över detta, som Skarpnäcksgänget istället började gå till attack, framförallt hans föräldrar, som t.ex. ville tvinga Nils att sluta läsa William S. Burroughs. Anti-morfin-beroendet, inbillade de sig, var ett sätt att 'avvänja' Nils ifrån 'drogerna', och göra honom lika tråkig som de andra barnen nu blivit. Någonstans i början av högstadiet, hade alla börjat inbilla

sig att livet var ett spel att klättra på karriärstegar. Nu ville de krossa denna skiljevägg; Nils skulle inte få må bra utav förnedringen de utsatte honom för!, de var ju vana att använda Nils som klart vatten att bomma ut sina revir-libidon med, men, nu med skiljeväggen var det slut på det; då attackerade de istället.

Ibland önskade Nils att Ullis inte sett så extremt vacker och sexig ut; inte för att han inte önskade det!, utan för att ingen kunde ta hans kärlek till henne på allvar, då de själva var helt förtrollade av hennes fagra yttre!

Denna vanföreställning att Nils hade planlagt 'en kupp', planerat sin olycka och att 'vi minsann inte ska vara så dumma att gå på det', hängde sedan kvar i gänget gentemot Nils resten utav hans liv, de verkade, med undantag för Kornal, aldrig bli av med denna vanföreställning. Allt som senare skulle hända, skulle bekräfta detta!

Kornal hade dock inte samma anledningen som Nils att vara emot Odd Wingdahls hegemoni: han bara kände att han inte kunde nöja sig med att få 'smulor från bordet', och, det fanns en frimodighet över honom vid den här tiden, som var som friskt vatten i den annars alltmer koagulerande kretsen - Kornal var intelligent och begåvad med sunt förnuft: han insåg det absurda i situationen - och - hade dejtat Ullis på en middag vid ett tillfälle i våras. Han vågade göra sånt de andra bara önskade att de kunde göra - kanske mycket för att han på den tiden bar på känslan att han och Ullis inte hade den sexuella laddningen mellan sig som han upplevde de andra tycktes uppleva. En del utav förklaringen till detta låg hos honom själv: om det var så att man inte fann något samvetsqual när man tittat på porr, så, försvann

givetvis också en del av laddningen till det andra könet, som ju annars kunde verka övermäktig. Då var det också enklare att närma sig det.

Kanske också för att mer 'officiellt' bryta denna spänning, som på många sätt gjorde tillvaron spännande, hade han mycket tydligt tagit detta steg.

Kornal hade ännu inte perverterat sitt förstånd fullständigt med DN-doktrinerna, och gjort sig helt beroende utav sin publik.

Han arbetade hederligt - dvs. mest utan att betala skatt på olika caféer, och hade en och annan spelning redan då på populära klubbar.

Pga. detta tydde sig Nils mest till honom.

Kornal var då inte - som senare alla blev:

en knarkare på livet - som kunde ljuga, luras och stjäla, för att dölja verkligheten och på så vis tillfredsställa ett absolut begär:

Eve har i Biblisk terminologi innebörden:

livet.

'var inte rädd för livet' var en utav maximerna Kornals pappa lärt honom.

Det var det de senare alla blev: kanske var även Kornals initiativ att bjuda ut Ulrika en rädsla för livet: en rädsla att känna sig mindervärdig.

När hans föräldrar ville tvinga Nils till Maria Pol för kissprovs-tagningen, sprang han några gånger iväg från platsen innan de hunnit in, och *gömde sig hos Kornal*.

Men, Kornal tyckte visserligen det var roligt att "hänga" med Nils, ja, han gillade honom, eller tyckte om honom, men, han *engagerade inte sig*, som han borde ha gjort.

Nils kände sig sålunda sviken från två håll - han kände sig otroligt ledsen - och hans gråt - bemöttes inte av hans

föräldrar med medlidande: det var likt han plötsligt blivit en syndabock - *och det var så fruktansvärt orättvist!*

Nils slutade därför gråta, annat än när han var ensam, tårarna rann och vätte hans kudde, han var dock rädd att någon skulle se detta.

Han var så olycklig över bägge sidornas okänslighet, att något dog inom honom.

Plötsligt slog blommorna ut i hans sinne, hans minne översvämmades av Mississipi.

Nils hade dock många år förstått att han var tvungen att dölja sina djupare känslor och andliga upplevelser för sina föräldrar, framförallt bekräftade upplevelsen när Ellinor i 6an gjort slut detta: det var som att hans föräldrar *föväntat sig något* så fort det 'gått bra' för Nils - men, att *de dolde detta..* som när Nils blev av med detta något, så ville de heller inte erkänna sin ogarderade bestörtning utan trivialiserade detta hela med 'det kommer väl fler' - ett uttalande Nils absolut inte tålde höra just då - upprörd och ljuvligt berörd som han kände sig...

hur visste de förresten det?

tänk om Nils t.ex. dog imorgon? var hans sista tanke då meningen att vara: det kommer fler.. ?!

och denna inriktning på kvantitet gjorde Nils helt förtvivlad; hur kunde de tro Nils tog 'det hela med en klackspark?'

Visste de inte att det här inte alls var kompatibelt med hans varelses djupare känslor?

Det var som att de *föväntade sig något* av Nils, att han skulle 'växa upp' och bli 'precis som dem', *då*, först då, var Nils liv ett riktigt liv - *det som var nu* - detta insåg Nils med bestörtning - *tog de inte på allvar (!)*

'barn leker', var deras attityd, 'för att växa upp', sade deras dialektik - likt det faktum att Nils tvingades gå till "skola", gjorde att hans liv nu var en uppförsbacke fram till "verklig-heten", och att det som skedde på vägen upp "till toppen", inte var betydelsefullt!

'förskjuta någon hit och knulla någon dit' och 'hoppla!' (släpper en fjärt ljudligt) 'så sparkar vi in -..' vad?!

bollen i mål?

eller så 'sparkar vi ned..' vad?

den som inte hann med tåget.. på spåret...

(hans föräldrar hade heller inget vetat om Ellinor: men - då hon plötsligt kraschade Nils bild av verkligheten, och på detta sätt gjorde Nils uppmärksam på o-seriositeten, att han verkade äga en ovanlig och märklig förmåga till djupare känslor - andra tydligen 'tog med en klacksark', så kunde han inte dölja sin djupa sorg. Han skulle inte göra samma misstag att låta tårarna bryta fram nu med Ulrika!..

han skulle aldrig kunna bo under samma tak som sina föräldrar om han skulle få höra 'det kommer fler' en gång till nu!)

Pga. det blev Nils sinne som under ett molntryck: den inre himlen förvandlades till 'ett starrblint öga, likt en fisk man slagit mot relingen' (Odd Wingdahl Meteoror).

Han kände sig rasande splittrad bara han snuddade vid tanken!

Det var som att de gjorde verkligheten billig - att de sålt sig: (och nu även Ellinor och alla andra!) en efter en blev de vampyrer som sög blod i hemlighet på natten!

På detta sätt var skolan, det insåg Nils, inte alls en väg fram till verkligheten!, det var en väg bort ifrån verkligheten, till en parasitisk existensform!

På detta sätt var ju barndomens lekar t.om. blodigt allvar: kull och vampyr och fotboll överflyttades bara till ett annat, mindre konkret och mer magiskt plan.. precis som att skolan abstraherade saker ifrån deras konkreta realiteter, och, orsakade en teoretisk känsla utav hunger i magtrakten.

Niclas och Kornals pakt var från Niclas sida åtminstone, för att tillförsäkna sig andlig makt, ett samtal från Nils sida, till någon av dem, upprörde alltid en herrans massa brunmagisk hysteri, likt Nils, om så bara som en vänlig gest, för att någon utav dem var sjuk, ringde ett välmenande samtal;

'nu ringer han igen – jag som sa jag var sjuk bara för att slippa träffa skiten.. vem tror han att han är – vi är ju de kända inne-människorna, han kan inte platsa i vårt gäng!' Det orättvisa anklagande elementet i denna psykotiskt upprepande harang, avskräckte Nils varenda gång han ringt ett sådant samtal – och gjorde att han bestämde sig för att ringa dem, bara då han behövde något, aldrig annars.

Det var liksom ett sådant samtal – speciellt till 'sir Nicolas', vibrerade ut till omgivningen, i en stark sändartendens;

'här sitter en stackare, en opopulär varelse, som man ska ta oseriöst.. och tror att han är något, (givetvis bara för att han har kontakt med mig!! he he)'

liksom tyngder plötsligt lades på Nils lemmar, den sega jättens paralyserande kobra-ögon, som liksom hypnotiserade hela sociala sammanhanget med ett paralygift: 'vet du inte vilka jag har bakom mig, ? , din äckliga tiger-randade arselhåla!? jag har...' och så

rabblade knäppgöken för sig själv upp alla de som ingått i Satan Djävulens inre krets.

Kväljningarna Nils kände vid detta, denna Satans skit, som i 'sir Nicolas' hjärna, enligt den djävla idolkulten, bara var 'helt naturlig' (sa han för sig själv och gäspade ett damppt och tråkigt 'ahhh') var nog det i särklass största hindret för Nils utveckling.

Det behövdes bara en anstrykning av denna vidriga ton projicerad på Nils, i sådana situationer där ett frågetecken om Nils intresse för Ulrika, eller ett kanske nyfunnet intresse för någon annan tjej.

Cyklotronerna hos den omänskliga sändaren sade då: vi vet att du är kär i Ulrika..

vid dessa telepatiska ord började Nils redan transpirera 'men, du är så äcklig att hon inte vill ha dig längre.. spring efter vettja..'

'hej då Nisse..' och 'sir Nicolas' vinkade till synes trevligt men samtidigt avvärijande åt Nils på avstånd vid skoldagens slut.

Nils testade någon gång att spräcka denna myt, genom att närma sig.. då såg han, likt det hela bara var en skiss, den egentliga fulheten i tavlan.

Allt detta räckte, för att Ulrika skulle fälla det hela med ett: hon tycker dina tigerränder är vidriga! åh! vad mycket bättre jag är än du, som har min Wingdahl-myt!..

(Ljudet av vidriga insekt-iga 'insikter' som slår i taket) åh! vilken transpirerande stackare du är! ett vidrigt kräk som står där med ditt 'ränder-gädd-häng!'

Att Nils drevs in i ett tilltänkt livslång s.k. 'psykos' var alltså inte konstigt.

Alternativet 'come-back' – var bara en känslökall maskin

som 'anpassat' sig, det fanns inget att komma tillbaka till, och Nils skulle på en sådan (o)möjlig väg – bara förlora sin konstnärlighet.

Förlora sig i det hela äcklet.

Egentligen var det del av Kornals jude-skadliga inflytande, som låg bakom denna förföljelse; han planerade bli en rik man: genom sin brist på känsla fick han enkelt gymnasiala, svettiga händer att komma samman, och, Niclas som var blyg, åkte likt med ett reguljärflyg, på Kornals berömmelse. Han hade förslavat sitt sinne, under denne.

Nils ansågs efter släkten och nu även vänner sett 'hur sjuk' han var, vilket för dem inte var annat än en skelögdhet vad gällde en vägran att inse den synd de själva begick genom att inte engagera sig mera politiskt för att åstadkomma en förändring, eller ett ekonomiskt engagemang, som hjälpte begåvningar som Nils att kultivera en sann verklighets-känsla som de själva så småningom kunde få ta del av, eller ett motstånd mot den apparat som nu gjort Nils 'tjock, dum och ful', när han tidigare varit 'smart, snygg och intelligent'.

I sin lata dumhet ponerade de att de yttre tecken av fetma och fulhet som syntes på Nils, var 'hans sjukdom'.

De pratade i kotteriet omkring just denna punkt, och gjorde stora ögon 'inte visste vi...' – det var 'en chock' för dem – men – då de själva var för dumma för att inse vad som var den egentliga chocken, lämnades Nils utanför på ett mycket fult, hjärtlöst och känslokallt vis.

Den ekonomiska trygghet och tak-över-huvudet som släkt och vänner förväntades vara, drogs helt enkelt bara in. Så hela Nils liv hade varit 'en illusion', han hade inte gjort något fel – men helt plötsligt förändrades hela

omgivningens attityd som han växt upp i, och – de dyrkade de idoler som Nils förutsatt sig att besegra!

För Nils föräldrar skulle Nils 'tillfrisknande' (nog att det inte fanns något specifikt, i jämförelse med alla hans andra barn och ungdomsvänner att tillfriskna från), attityd handla om att 'laga den sociala bilden', som spruckit i bitar.

Nils hade ju varit så betydelsefull!

Att Nils skulle anses frisk utan att 'bilden av familjen', lagades, var för dem otänkbart.

Det var likt Nils nu stod i skuld till dem.

'vi har investerat så mycket i dig', skakade Nils pappa litet uppgivet på huvudet, men ändå för egen del gladlynt, likt 'det kommer fler', var det han egentligen sa.

'och nu förstör du allting'

Och Nils hörde fortsättningen: 'det blir liksom ett 'betala tillbaka' här'.

Caspars karaktär, som brydde på hans egen fars 'practical joke', gjorde att det allvar Nils nu låtit framträda – på något konstigt vis verkade vara en pastisch utav Caspar.

Caspar, hade folk nu blivit vana sedan han kunnat börja stötta sig på den auktoritet Svenska Akademien sades utgöra, kunde säga saker med den där allvarliga djupa basstämman, liksom de var självklarheter, och, folk gjorde faktiskt som han sa.

Vad Casparito antagligen, för avunds skull, bestämt sig för att göra med Ulrika och Nils redan i 1sta ring, var att mata dem till sin starka magiker till varg-farsa, detta mest för att försvaga dem och låta sin vilja gå i uppfyllelse att splittra deras hemliga förhållande.

Nils – vars allvar i hemlighet var en del utav en ännu okänd predikan, och, som utav bitvis bitter erfarenhet

visste att det mesta gick åt Helvete om man inte lystrade till hans kommandos, oftast friskt maskerade i en vänlig ödmjuk ton, men, som nu bröt fram som ett mer handfast kommenderande, tog de andra detta som en del av 'sjukdomen'.

Nils gjorde bara pastisch på Caspar, 'sluta härma Caspar Nisse!', hade Erik sagt.

'jag härmar inte Caspar,' hade Nils svarat med en stämma likt ett källsprång av klart kallt svalkande vatten: 'jag talar ur hjärtat!', men de andra var för duperade och imponerade av den kändisstatus som kring Caspars 'vänner' växt fram.

När Odd Wingdahl blivit Svenska Akademiens ständige sekreterare, hade Niclas och Erik och andra fått samma oroväckande tendens: de hade börjat känna det som en fjäder i hatten att vara nära kretsen omkring Wingdahl-familjen: skrytet hade börjat handla om att så sublimt som möjligt låta andra förstå denna dolda maktfaktor, och, ens eget tillbörliga avstånd från den; detta verkade vara för att skyla begestringen i Ulrika som alla hade (och givetvis andra sexiga tjejer, fast i väsentligt mindre grad).

Nils och till och med Kornal - var de enda som stod utanför detta läsmande.

Men Nils, hade Shabaniserats, och Kornal - var för kvantitetsinriktad för Ulrikas gillande utav manlig karaktär.

Att hon lockades att ge sig till Odd Wingdahl var alltså inte underligt

'Ingen av er vågar erkänna att ni älskar mig - och den jag älskar (Nils) vägrar ge sig till mig - och - har ett sidoför-hållande'

Snacka om att det sände chockvågor uti gruppen när detta skedde!

Bara Nils förstod sammanhanget - och log likt Mona Lisa: han hade fruktat detta, och kände sig ofantligt lättad att han avlett uppmärksamheten från sina verkliga känslor - och inte blivit fullständigt besatt av sin lust till den underbara.. miraklet...: den drypande fittan.

William Blake skriver:

I saw a chapel all of gold
That none did dared to enter in
And many weeping stood without
Weeping mourning worshipping

I saw a serpent rise between
The white pillars of the door
And he forcd & forcd & forcd
Down the golden hinges tore

And along the pavement sweet
Set with pearls and rubies bright
All his slimy length he drew
Till upon the altar white

Vomiting his poison out
On the bread & on the wine
So I turnd into a sty
And laid me down among the swine

Vad som praktiskt taget skedde var detta: "vännerna" - vana att få till sig tjejernas blickar, då de var nära Nils -

kunde inte stå ut med det 'nej' de skulle få till sig, att de upptäckts särbehandla Nils till det negativa. Därför var den 'slavroll' av 'sjukdom' de påklistrade Nils så nödvändig för dem att vidmakthålla. Speciellt rädda var de för att erkänna att de byggt sin tillvaro på falska grunder, falska myter - att de inte hade 'romantik' alls - utan bara fakade detta genom att vara idoldyrkare som aspirerar på idolskap. Att de de facto behandlade det andra könet som horor - rätt och slätt, varken mer eller mindre. Det värsta var att kvinnan, som tenderade till idoldyrkan, majoriteten av dem som det verkade, 'köpte' denna myt, i lat bekvämlighet, i en vägran att inse hur de egentligen blev betraktade

'vad ilska personer vill är ett och detsamma: att tvinga oss till ett allvar vi inte känner' (Odd Wingdahl - Meteor) - detta var definitivt en av huvud essenserna med Nils nyfunna aggressivitet. Speciellt hade han och var arg på svenska lektionerna: där skulle man tvingas idolisera denna, den ena efter den andra obegåvade opportunisten (och självklart var Caspar i årskurs efter årskurs, hos lärare efter lärare 'favoriteten' vad gällde detta ämne) ifall man postulerade sig vara mer begåvad än t.ex. den relativt sett obegåvade Strindberg, var man 'stor-hetsvansinnig' - detta retade Nils till gallfeber - men han ville inte att den skulle vara bitter! (Let it all hang out! . som Johnny Cash vrålade på San Quentin konserten)

Nils 'misslyckades bättre' - fast felet med detta uttalande av Per Sonerud var 'bättre' likt segern var uttagen i förskott, Nils brydde sig inte om ifall det nu var bättre eller sämre - han tänkte inte som Strindberg ta ut någon

seger i förskott -

'Broadway is full of guys who think they're mighty wise, just because they know a thing or two.. you can see them all day, strolling up and down Broadway, boasting of the wonders they can do.. but their names would be mud, like a chump-playing stud, if they ever lost that ace down the hole'... som William S. Burroughs diktat i The place of dead roads...

Nils sprängde helt enkelt idoliseringens bojar och tryckte gasen i botten: ifall han likt Kornals pappa, teaterregissören, mitt på ljusa dan, lyckades krascha rakt in i en bergvägg i centrala Budapest för att han rökt marijuana; låt det bli så då! Christoff överlevde i alla fall...

Bit efter bit frigjorde Nils sig ifrån de bojar han blivit satt under, och, som han inte haft några problem att hantera ända tills han upptäckte att helig vrede inte fick strömma fram, ty, då var man en 'filosof' som bara 'blev argare'.

'Varför är ilskan så skrämmande och på samma gång malplacerad? Det är för att den vittnar om en avsöndring som bara den avsöndrade märker. Ilskan gör de andra i gruppen uppmärksamma på att personen trots allt inte hör dit - och motverkar på detta vis sitt syfte: den påskyndar utstötningen' (Odd Wingdahl Meteor) 'Den är en grym Darwinistisk självförstörelse som sker för att säkra gruppens homogenitet och livsduglighet. I förfädernas värld var det att bli utstött likvärdigt med att gå en säker död till mötes i vildmarken'

Lager på lager hade Odd Wingdahl, sedan han blivit Svenska Akademiens ständige sekreterare vinnlagt sig om att i dessa ordalag dölja detta enkla och obehagliga faktum, denna transformation Nils nu genomgick, och

som Nils mycket väl förstod de bakomliggande psykologiska mekanismerna av.

Nils skulle framför allt inte vara arg!, detta var det intryck som sillstimmet förmedlade likt ett ekande utav Odd Wingdahls inflytande på kretsen, med sin position och egen-dom han genom positionen förskaffat sig.. absolut inte vara arg.. detta var även konstigt nog hans föräldrars attityd, och, så uppfattade Nils redan då; det 'psykiatrin' bland annat påtvingade på honom.. inte vara arg! skulle man inte vara arg - då familjen Wingdahls syfte tycktes vara att erövra 'världen' genom att lägga under sig framförallt så många attraktiva kvinnor som möjligt, i ett magiskt krig där brunmagi och ordvrängande 'konst' dolde det faktiska syftet! Och man gå och känna det som ett sting i hjärtat; de är inte intresserade av att lägga min mamma under sig... hon är för oattraktiv; likt den arabiske gängvåldtäktsmannen nynnär: i Gävle finns det många tjejer som är för fula för att våldta... Tydligt skulle Nils bara aldrig, absolut aldrig, bli arg över detta!, åtminstone enligt idolen Odd Wingdahl, som serverade sina 'speedballs' rakt på baksidan - likt Strindbergs diktsaga om mannen som tittar i skyltfönstret på en köttaffär och tycker att kalvhjärtat som hänger och dinglar på en krok 'plötsligt skalv' ! men nu - Ulrika! och Nils skulle inte vara arg! - han förväntades säga till sig själv: jag är bara en medelmåttig loser - som får acceptera herre-på-täppan leken - trots att den som tagit min astarte i besittning haft 37 år mera på sig att 'öva' innan jag ens kommit till världen - likt en djävul som slänger en värnlös baby i elden, mitt framför föräldrarnas ögon i Sovjet 1937! och jag ska inte vara arg!; ursäkta, jag är uppvuxen i

Skarpnäck och nu ska jag gå med kastrationsångest resten utav livet och nöja mig med min plats... där ska den 'snälla farbrorn' om tio år klappa mig på huvudet och säga: 'duktig gosse... vilken fin tjänare vi fått!' 'he he... jag vet ju vad han trånar efter.. he he..' Hela denna ilska och faktum som Nils sett i visionen, dolde han givetvis, likt lava samlat i marken vid vulkanens fot... På vägen att äntra den tredje 'säkra' båten, så blockerades inspirationen: antitesens medelväg - detta visste Nils utav bitter erfarenhet genom att enbart initialt ha nosat åt det hållet. Med största sannolikhet var katatonin det som räddade inspirationen från att blockeras. Kroppen! o ja! den var viktig (och i Nils fall både bildskön och vältränad! och 'smart') men inte viktigare än inspirationen. Nils styrde in på den stig där världen försakades, med hoppet att vinna evigt liv...

Gängets caféliv

(soundtrack: Naer av Toivo Kurmet)

Hur Nils och gänget satt och rökte Gauloises - rött och blått - Prince - Camel med och utan filter - Marlboro - cigariller - cigarrer - kaffet om eftermiddagen - röken i rummen - kvinnorna i klädesbutikerna - där 500 kronor för en T-shirt tycktes billigt - 2000 kronor för ett par jeans... ”vart är jag på väg någonstans? lycka? succé?” hur enkelt det tycktes genom att låtsas detta initialt bli antagen. Frågan; ”vart bor du?” tycktes alltid riskabel - ty svaret betingade oftast besvikelse - det räckte inte med att se bra ut - saknades det pengar tycktes klippet kört. Men kanhända, berodde denna orättvisa, mera på att Nils, mest genom Kornals propagerande, klädde sig i märkeskläder, vilket hos människor med svag karaktär, alltid har framkallat en övertro och förhoppning om ett enkelt leverne på andras bekostnad, och att, de för att hämnas sin besvikelse att Nils inte tillhörde ’överklassen’, spridde den förbannade åsikten att han var ’fake’, att han bara ville komma in i fina kretsar där han inte platsade. Som Christoffer Paulson uttryckte det, i sena timmar på en fest på Östermalm: Nisse är en tönt, för han bor i Skarpnäck!

Den narcissistiske djäveln tänker:
Jag är snyggast och bäst!

men – dess inre fulhet
gör denne till en best!

När den ser – den kritiska blicken
som genomskådar klicken

börjar projektionen:

'du är avundsjuk!
bara avundsjuk!
min mamma och pappa
är rikast, populärast, snyggast –
i unionen!'

Hade Nils inte sett lika bra ut - hade han aldrig
välkomnats - när katastrofen inträffade - stängdes
samtliga dörrar på det området - så outhärdligt pinsamt
att tänka på de andras reaktioner...

Klass 6D åker på kollo

De tog båten över ifrån Trosa, igenom Trosa skärgård i
slutet utav sommaren - var vattnet varmt och låg
blinkande i solen. Klass 6D - steg av vid den vackra
trästockskantade bryggan - med deras tunga och lätta
väskor, och tunga och lätta kassar... kassar med kläder,
trosor, kalsonger, bikinis, matsäck etc. 'Vi gick alla
genom de kullriga grusstigarna, där flakmopeder grusade
sandén, ett vackert ställe, kom vi till... några stugor låg
på den lägre höjden, varvid en skön 'dal' bredde ut sig,

där älvorna dansade i sommar-kvällen - vid dalens slut - tog klippor vid - likt ett fort - där bodde flickorna - uppe på klipporna och föräldrar satt om kvällarna och vaktade på oss killar så att vi inte skulle kunna ta oss förbi...' Savela, Markus Wahlgren och Nils, bodde i samma stuga, Erik, Ludvig och Caspar i en, Kornal, Niclas och Magnus och Linus, så såg fördelningen ut... Kornal var populär, så genast när han hade meddelat att han och Niclas ville ha en stuga, hoppade Magnus på.. och Linus liksom följde med... Nils K. hade varit orolig, vilken stuga han skulle hamna i, tyst hade han stått ibland gruppen, Savela hade skrövat - den söta läraren hade frågat "någon mer som kan bo i Savelas och Markus stuga..." "Nisse!" hade någon sagt, så det hade blivit så... Det var Erik som hade sagt det - de hade börjat bli vänner på sista tiden... Caspar var ju självklart alltid med, Nisse var irriterad på Caspar, han tyckte att han aldrig fick vara själv med Erik, dessutom var Caspar finkänslig till mobbningsgränsen - om vissa hygien detaljer och finkänslig till bristningsgränsen om man sa ett ord på icke-grammatiskt korrekta sättet - och inte nog med det, han liksom drev ämnet vidare, så att Nils kände sig livrädd. Han brukade alltid snabbt gå på toaletten, en dag hade Caspar sagt i trappan i AF, utanför toaletten; "har ni märkt att Jesper alltid luktar kiss? Det måste va för att han inte torkar sig med papper när han går på toaletten..." Nils hade känt sig träffad, hade han ens känt till något sådant, som att torka sig bara man hade kissat?

Martin Savela och Nisse bråkar om Markus Wahlgrens uppmärksamhet.

De tre unga vännerna satt längst bak i bussen och skämtade med varandra - men var de verkligen vänner? Eller bara kamrater - ty den ena liksom pressade ned skenbart våldsamt skeende, den andra, ty, de bråkade om den tredjes uppmärksamhet. Plötsligt vände sig en man längre fram i bussen sig om och sa 'låt bli han!' han gick fram för att skaka hand - i skrattet räckte ynglingen ut sin hand - men handslaget innehöll något utav metall. Vips som det var steg den okände mannen av - kvar i ynglingens hand låg en fällkniv - "på dem bara" skrek den okände när bussen ifrån platsen startade. Vid Norra Bantorget det hade skett. Ynglingen blev rädd att något hemskt skett tidigare med vapnet så han tillsammans med sina föräldrar uppsökte polis och fallet blev lagt under utredning, lagt på is...

Jesper hade börjat i sjunde klass i Satan Djävulen klassen.

Han var inte som Jesper L. en rik typ, som Ulrika hade i sin nära krets. Det ryktades redan när han kom, att han kommit för att han var mobbad i sin gamla skola. Det var liksom en ömklig attityd lärarna hade omkring honom. Pga. detta så flockades människor första dagen kring honom, alla i princip utom Nils som tyckte det hela var fånigt; kände vi den här killen?!

Nils mindes då han kommit fram till Nils i alla fall, och Nils hade ryckt till då han sett att en vårta tronade på näsan på den stackarn, det var något knapphändigt i

handslagets beröring som också äcklade Nils.

Gänget gick snart på Nils linje, och alla insåg att Jesper hade varit rätt av de i gamla skolan att mobba. De var inga mobbare själva, men, lät inte Jesper komma in i deras gäng, även fast han hängde efter som ett tuggumi under skon, som liksom smackade mot asfalten. 'nej-tack' var allt de då kunde uttrycka. Men, den idiot-djäveln vägrade fatta vinken. Men, han var ingen idiot, det var det som var saken, han helt enkelt bara struntade i att människor skulle ha rätt att välja bort honom, och 'följde efter'.

Nils kände sig inte skuldyngd, eftersom han faktiskt inte sagt något till gänget; det hade gått till så här nämligen; de hade suttit på skolgården på en bänk, så där fakat avslaget med bena utsträckta; Eriks lång(a)ben var särskilt synliga;

gäng-medlemmarna satt där, och Erik hade kastat ut frågan i luften, som en ton från sin cello; jaha.. vad tycker ni om den nye eleven?

Alla visste att deras svar på frågan var viktig, ty, att ha bra smak var status; och utan status ingen sammanhållning i gruppen; dvs. utan smak.

Alla hade dock sagt nåt utom Nisse;

'Nisse är tyst..'

hade Erik sagt..

Caspar ekade:

'ja.. Nisse är tyst..'

vilket var ett farligt moment, ty, Caspars mål var att utfrysa Nils från gruppen – men – Caspar hade kastat ur sig sitt meddelande med en raljant paradoxal ton, vilken inte rörde hans önskan till utfrysning, utan också kunde tolkas som 'beröm'; att han ville lyfta fram Nils.

'då förstår vi alla..' hade Kornal sagt, och denna kommentar utlöste ett befriande skratt även hos Nils. Nils slutsats hade gänget fattat utan att han sagt ett ord.

'den som tiger samtycker ej, han letar efter ett större nej än det som finns i språket' – som Odd Wingdahl uttryckt fenomenet några år senare.

Nisse och Erik och sedermera Caspar hade en underbar lek på många av rasterna i AF; de satt på skolgården på en bänk, med en av Nisses gamla skor han många gånger löpt i kapp med bussen i - medan de andra suttit på densamma och glatt hejat på medan han sprang, gensköt, hoppade undan för förbipasserande på trottoaren. De hade döpt leken efter märket på Nils skor; Saucony; vilket för dem var en synonym till paradiset.

I skon såg de en annan värld - där de fick para sig med 'skolans snyggaste tjejer' och bo i lyxvåningar, i lyxhus, ibland ägde t.om. Nils en hel skyskrapa.

Varför gänget tyckte om att ha Nils som 'sjuk' och glatt accepterade hans oförblommade och kontemplativa tysta sällskap, var för att de ville förespegla att det egentligen var han, Nils som aspirerade på Ullis förmögenhet, logiken i det hela var följande; de ville ha Ullis, men, då de var för stolta för att erkänna sin kuk-sida-vid-sida 'staten och kapitalet de sitter i samma båt' svartsjuka så tyckte de om att ha Nils som typexempel på 'så går det när man älskar Ullis!..' som Erik putslustigt uttryckte det 'vi andra vill bara ha hennes pengar!'

'ja.. vi andra vill bara ha hennes pengar' upprepade Caspar då - och så skrattade hela sällskapet..

Markus Wahlgren skulle ha fest...

hans föräldrar var borta.

Mia i NA1 och flera andra snygga tjejer var där.

Även Erik Martling, Markus Wahlgrens nya bästis, givetvis också Savela, fast han med sina dåliga betyg inte kommit in på Kungsholmen.

Ett gäng av grabbarna, skulle gå och köpa snus på kiosken som stod inrymd i en husbil nedåt Norrviken.

Det var Jesper Lundin, Erik Martling, Markus, Savela, Erik, Caspar och Nils,

När de kommer dit får de andra en konstig idé, de blir likt vildhundar som gnyr:

'ja, ta den!'

'ta me fan!'

'ja visst ja!'

plötsligt landar en Slitz-tidning i Nils hand, 'den är till Nisse!'

'hö hö'

Nils känner hur hans aura krymper; varför ska just han ha den?

Okej, han kommer från tämligen fattiga förhållanden, de andra räknar med förtur hos kvinnorna... men, hade det bara varit det hade väl Savela fått den... i för sig varit för uppenbart att pracka på honom den...

'här... gå hem och runka... du är för ful ändå...'

nej, det är nåt annat de har i kikaren...

Nils känner besvikelsen sjunka som en sten i bröstet:

de vill ha Ullis

bestämmer han sig för.

Nog med att även andra tjejer kan tänkas vara intresserade...

de vill ha Ullis

efter det är festen inget kul...

han åker snart hem.

Väl hemma gömmer han Slitz-tidningen i sitt rum.

Det är ett magiskt föremål, en trofé, som vänds till det motsatta, i samma stund han använder den till det syfte de andra tänker sig ha den till...

'de blir lättare att kontrollera då de sitter där och runkar', som Erik nyligen hade uttryckt det, då Nils fört ämnet på tal.

"Åh! Ulrika!"

The schizophrenic gaze - looking far out into the distance at a distant place...

towards another restless place - seems to race...

paranoid - thrown into the void...

smiling carefully - to contact avoid...

seems to become annoyed - as someone approaches -

closely associated - far away from eighty seven boys...

Nils blev den avsöndring psykopaternas Herravälde projicerade

they can never look with love

only have love for wealth

'am I sexy!?'

'up at fortune Hill,

it's either fortune or fame

you'll have to pick one or the other

neither of them are to be what they claim

and if you're looking to get silly

you better go back to from where you came

cause the cops don't need you and man
they expect the same'

(Robert Zimmerman från plattan *Highway 61 revisited*)

Nils hade en vag tanke, om att det att runka till nakenbilder, skulle kunna lindra hans känslostormar som kom upp i honom så snart Ulrika var i närheten. Det sade något om sann kärlek. De sant kära var inte de som dag efter dag kunde stå ut med varandras närhet, för att kärleken verkligen skulle kunna kännas, och inte bli en övermäktig tsunami, så var ett avstånd tvunget att vidhållas.

De som pratar om att kärlek är att alltid vara tillsammans, ska tänka på Zen-mästaren som sa:

'vi har suttit mitt emot varandra hela dagen

dock har vi aldrig mötts -

vi har varit skilda en oräkneligt lång tid,

dock har vi aldrig varit separerade, ens för ett ögonblick'

Därav förordade Islam tre tillstånd som hela tillvaron ska bestå av:

arbete (det avstånd som behövs för att kärleken ska kunna materialiseras)

bön (att hålla sig rakt på den väg Allah utstakat för en, och inte 'gå vilse')

giftermål (att äntligen njuta frukten och vilan, där arbetet hållit borta paranoian, och bönen skizofrenin)

Det var som att ett säkerhetsavstånd alltid var tvunget att vidhållas för att den kosmiska supersammanslutningen inte skulle få Nils helt ur kontroll, men, vad fanns det egentligen för fara med det? Nils bara kände faran, nära, hur ståndet knöt sig mot kalsonglinningen så fort Ulrika var i närheten, och hur livsenergin liksom bultade, med hans hjärtslag, strålade ur honom.

Hans darrande ben, hans skenande hjärta, hans grumlade tanke, gjorde det på något vis omöjligt för honom att närma sig hans älskade.

Kanske skulle det att runka till nakenbilder få honom att kunna, bakom en kyligare fasad, varunder det dolde sig hela Paradiset, kunna förmå henne att ta steget och materialisera deras relation, ta steget ut, och flyga.

Sällan hade en rent tillfällig teori, i Nils huvud, i brist på kunskap, haft så ödesdigra konsekvenser.

De hudsprickningar på framförallt länderna, men, även på låren, som Nils fick utav den viktökning zyprexa-tabletterna orsakade (ett preparat som får envar som använder det att få en onaturlig viktökning på ca 15 kilo/år, utan att den behöver äta något extra, ett preparat som Nils föredrog framför risperdal, pga. att denna substans orsakade psykiskt och fysiskt illamående) blev resten utav hans liv likt en varningssignal; så fort han och en kvinna började utväxla kärleksblickar.

Då han ju verkat bestämt sig för att genomgå denna förnedrande process, mest för att han var så fäst vid Ulrika, men, även vid den ljuva känsla han hyste för henne, och bestämt sig för att genomgå en katharsis för att väcka henne ur idoliseringstrancen, och alltså bar detta ok för Guds skull, så fick detta effekten, att så fort han kände 'slavmärkena' bränna till, i en ångest som fick honom att känna sig som skräp, så, varslade detta om att denna idolanatomi, existerade i objektet han för tillfället råkat sammanstråla med.

Nils känsla utav oskuld i mötet med skönhetens ögon var som sagt befläckad: tiger-ränderna zyprexa-skiten orsakat på höftländer, skinkor, och lår, fick honom att känna sig som skit, trots sin extrema oskuld.

De hade hävdade att Nils var sjuk: det var fel: de hade gjort Nils så chockad (tjockad) att detta var den enda utväg han med självrespekt kunde gå – han ville se: var de så ondskefulla som Nils hela sitt liv instinktivt insett?! De kallade det *paranoid överdriven misstänksamhet!*

Hans estetik var kultiverad till det högsta planet: han hade lätt för att bli det objekt han för tillfället beskådade. 'De utestängda' - en *titel* på en bok av Elfriede Jelinek, beskriver mycket väl vilken position Nils hamnade i efter 'sammanbrottet'.

Problemet var att han tog 'de osynliga gränserna', seriöst, när han enkelt kunde ha korsat dessa.. kanske inte enkelt - åtminstone inte utan att bli förlöjligad och tappa tyngd.

Problemet var att 'tyngden' i detta fall gjorde självvironin tung - istället för humor: 'ett frikännande av jaget, i positiv bemärkelse, där den utskrattade i viss mån identifierade sig med de som skrattade ut denne' (Odd Wingdahl) blev det till en identifikation med det negativa.

Allt socialt umgänge i unga dar, är i stort sett en omskrivning för en dold sexuell upphetsning - en berusning av attraktion - och - Nils passade nu inte längre in i detta självklara sammanhang, som nyinvidg 'oattraktiv' (vart skulle man stoppa en sådan person, som nyss varit attraktiv? de som alltid varit oattraktiva hade ju med tiden hittat sin plats i samman-hanget!) - ett sammanhang som Nils i mångt och mycket grundat och byggt upp.

Men - i sin berusning var det lätt för Nisses kamrater att negligera honom - och 'gå vidare', förminskande honom till en notering i marginalen, de nedsänkte sig själva (givetvis till publikens jubel) att träffa ibland..

Quick-sand

quick sand..

Nils - som diagnos - legalt svaga punkt - gjorde det också meningslöst att delta på fester (om han nu ens bjöds in), ty - om någon av motsatta könet, trots allt, fattade tycke för honom - var det enkelt för killar han inte kände, att 'konkurrera' ut honom - men - han hade turen att ha träffat Kornal och gänget - dessa konstnärligt sinnade själar - hade en mycket mer ödmjuk attityd - än hans barndomsvänner: dessa - fast han bokstavligen känt dem sedan han föddes - trodde sig nu 'gå ut i världen' - hungriga på rykte, makt, position och social "kompetens" - de hade väl sneglat avundsjukt på Nils tidigare - och Tobbe hade ju följt efter Nils då allt Nils ville i stunden, var att själv kunna åka in och träffa sina klasskamrater .. själv.

Nu kände hans äldsta vänner skadeglädje i mjugg: och i en sarkastisk självironi kunde man höra dessa sitta och skrocka med *sina* nyfunna 'vuxenkompisar' - teatraliskt skåla i glas - och vara glada att veta - i insikten:

vi klarade det -

den definitiva brytningen mellan han och Tobbe, blev när Nils en eftermiddag ringde och frågade om de skulle hitta på något.

Tobbe hävdade sig vara högst upptagen med annat.

Efter 15 minuter fick Nils idén att gå och plinga på Helen och Johanna: när han passerade Tobbes fönster trodde han först sig ha sett fel.. nej, det var ingen synvilla: han gick närmare:

där inne låg Tobbe och Anna och tittade på Tobbes rums-tv.

Nils kände sig svimfärdig - han gick med svåra steg

däriifrån.

Han berättade aldrig detta för någon, det var en stor sorg. Anna var den till utseendet vackrast i kvarteret - och - många gånger hade Nils legat på Tobbes säng och masserat Anna. Många gånger hade han faktiskt fått orgasm utav att röra vid hennes kropp, och, runka snoppen mellan hennes skinkor (fast med byxor på). Försiktigt lossa hennes knapp på jeansen och dra ned byxorna lagom för att de vita spetsarna på trosorna skulle vara synliga, försiktigt smeka under dessa, men inte för långt ned!

Lossa BH-ns knäppning på hennes vackra slanka rygg, och massera under hennes armar, för att långsamt snudda vid hennes vackra, ganska stora, välfyllda bröst! alltmedan sexbomben likt en chimär låg och låtsades fokusera sina pärlögon på TV-skärmen..

Han hade dock aldrig haft samlag med Anna: men, det var en av hans drömmar att ha det!

Det var dock detta som gjorde honom så perplex:

'vart finns kärleken?'

'älskar du mig?'

'Nej.'

'ordet inte - är inte av kött och blod, blott ett ord - ändå har det störst makt av oss alla'

Fegheten i Tobbes attityd chockerade Nils: och Annas ytlighet:

han var chockerad över Tobbes feghet och opportunist: och Annas ytlighet.

Valet hade tydligen verkligen stått mellan Tobbe och Nils - och - när Nils blev 'utestängd' 'som en boomerang' kom Anna 'till Tobbe'.

Nils visste att Anna som motreaktion på hans framgång

hos de andra töserna, favoriserat Tobbe (kanske), det kändes som att det låg mer än litet avund bakom hennes liknöjdhet nu.

En av de antropologiska poängerna Nils intresserade sig för med sin 'undersökning', var hur pass mycket 'paranoid skizofreni' som socialt negativ stämpel, påverkade människors attityd och *syn* - han kände ett starkt behov att få veta detta:

hans tvångstankar sedan 12 hade haft sin grund i ett samtal hans mamma haft med en väninna i Orhem, på dennes koloni-lott, och som han spänt suttit bredvid och lyssnat till:

de hade talat starkt nedlåtande om en person med diagnosen 'p-s' fast i 'god ton' (oroligt nedlåtande), och efter det hade Nils aldrig blivit kvitt den medlidsamma tanken att identifiera sig med denna diagnos. (Faktum var att **väninnan** ca 10 år senare, själv skulle drabbas av 'psykos' och få stämpeln)

Han kände liksom en klar källa springa fram varje gång han gjorde så: så hans fråga var, om han - den mest populäre, som ansågs ha bäst framtidsutsikter i sitt kvarter, frontfigur och låtskrivare för 'Satan djävulen' etc. skulle få denna stämpel:

i så fall:

hur skulle omgivningens attityd förändras?

Han hade mer och mer släppt fram denna identifikation med 'det negativa' (i deras ögon), tills han fick en 'riktig knäpp' och bröt samman.

Detta var bättre än han väntat sig: det autentiska i detta var svårt att betvivla.

Tidigare hade han bara 'spelat tokig' och fått sina vänner och halvbror att skratta.

Nu hade äntligen en 'autentisk' identifikation skett - han gav hädanefter aldrig sanna svar på provokationerna maskerade som 'dumma frågor'.

Tvärtom - han låtsades själv inte fatta den dolda provokationen i det hela, och, fortsatte antitetiskt ligga åt motsatt håll än de andra två förtöjda båtarna.

Det han såg hända nu framför sina bara ögon, var fruktansvärt, men, kapritöst i sin genialitet att genomskåda:

barndomens scenario där han var sist kvar att kulla i leken vampyr, hade förvandlats till en skrämmande realitet:

alla hade formerat sig till en jätte i formen av ett kluster vampyrer!

Det var liksom som att barndomens ljus sakta och omärkligt, likt en sen skymning, smög sig in, och föste ned ljuset i en ådra av ekonomi. De 'nya' spirade mot sina ekonomiska förutsättningar nu.

Nils hade nu som 'saken' var, ingen chans på det området - så de lämnade honom ståendes där ensam i kylan, släppandes ljudliga fisar, från sina 'rena' arslen, medan de gick, promenerade nedför den svala April-kvällens landsväg.

De 'vuxna' som redan hade det ekonomiska fixat - och - som de unga ville imponera på - (dock i varierande grad beroende på hur mycket dessa kunde främja deras karriär), hade större tolerans mot Nils närmande bland sig, men dock, mindre tolerans för hans avvikelser och hårdare nypor för dessa än de unga.

De unga 'brydde sig inte', nog att Nils kunde sova ute i kylan, men, att bry sig om att aktivt förstöra, det ville de inte!

(det gjorde ju de vuxna så bra!)

Men - detta gällde givetvis så länge Nils inte hotade deras socio-ekonomiska positioner på något vis.

Skedde detta, och, Nils visade sig starkare än dem, skrek de likt ett barn i sandlådan på 'pappa', som kom och gav Nils en snyting - som Nils sent skulle glömma:

komma här och tro du kan vinna över min son!

fy på dig!

Det värsta var den vind av förräderi som kallt drog förbi Nils näsa så fort han 'gjort nåt', (dvs. överträtt en orimligt strikt 'osynlig' gräns): känslan utav att han blev behandlad som mindre värd - mycket mindre värd - än någon annan.

Ifall han kontaktade någon tjej han kände en sexuell närhet till:

'Nils kontaktade mig - fastän han är intresserad av dig!

Nu är han väl intresserad utav mig!

Jag är bättre än dig!'

Nån typ av Herre på täppan attityd.

'Jag besegrade Nils den största babianen!

Han ringer mig (och det betyder ju på babianspråk att han vill *knulla*) så nu är jag bättre än du! (som hade tänkt ge dig till en babian!)

Nils tvångstankar hade hållit uppe "rösterna", genom att signalera att det var något speciellt med Nils - eller 'fel' som de lagda åt ett fördömande kanske tyckte. Detta signalerade en specialitet hos Nils - som - var förtroendeingivande: det magiska nuddandet utav "tjejen där borta" fyra gånger, som utlöste en omedelbar lättnad i den andliga atmosfären, och ett hopp om framtiden, som kändes likt en ljuv förvissning.

Hans föräldrars dumhet att ta honom till BUP vid 12 års

ålder, hade fött en ångest hos Nils, som gjorde "specialiteten" tung - det var inget roligt längre, och, tjatet om att han "skulle sluta" hade fått ett hämndbegär att springa upp hos Nils, nu hade Nils sin "second chance" och han tog den:

"all right!" tänkte Nils, "ingen mer Mr. Nice guy!: nu gör vi *the practical joke* till ett allvar och släpper fram rösterna med full kraft!"

'skolans reptilhjärna / jag nuddar min tärna / fyra gånger..
gärna! knullar vi i natten - fast hon då är fjärran!'

När Nils stått där handfallen inför Ulrikas smäckra skinkor, som tydligt avtecknade sig genom de tajta jeansen, liggande i hans säng hos Josefina på Gotland, visste han inte direkt varför han bara stått där handfallen, ty, stark sexuell njutning får en att glömma faror och föresatser lätt.. Hans kärlek till Ulrika var så stark, därför hade han inte tyckt sig begå en så stor blunder, genom att älska med Shabane... visst älskade han att älska med Shabane!

Ifall han givit efter för sin impuls att förena sig köttsligt med sin astarte, visste han att han helt skulle förlora kontrollen om hon gick på Wingdahl-familjens kroker, och han visste att det då fanns en stor risk att om detta skulle ske, skulle han, som det nu såg ut, vara tvungen att döda herr Wingdahl.

Då, som saker nu såg ut, han bara 17 år, skulle han bli ihågkommen som en obetydlig galning. Han insåg i detta, denna rävsax han hamnat i, genom familjen Wingdahls magiska makt och erövringstendenser, *nödvändigheten* i att bli författare.

Verlaine sköt Rimbaud för svartsjuka, men om Verlaine inte varit Verlaine...

ni förstår?

När Nils slutligen förstod att herr Wingdahl belägrat hans astarte, grämde han sig givetvis för att han älskat med Shabane. Kvinnor fungerar som kvinnor gör, och Ulrika hade givetvis övertrumpfat honom. När han inte hade gett efter för sin gränslösa kärlek och lust till hennes kropp, hade hon i sin tur låtit sig övertalas att ge efter för Wingdahl-inflytandet. Hur kunde han nu förebrå henne?

Men ändå, kände han någonstans, att han möjligtvis undvikit en bauta-katastrof genom denna rockad.

Plötsligt kände Nils ett blodigt allvar flyta upp till hans medvetenhet, 'den är modig som behärskar sig när han är vred'

står det i Sunnah. Jo! - verkligen!

Det som värst bidragit till Nils "psykos" "ett sår i själen" som "psykiatrerna" senare uttryckte det - var alla dessa djävla killars attityd gentemot pornografi, som gjort att han tidvis lurats att tro att det var en 'förströelse', ett 'sätt att tillfreds-ställa sig' eller som Kornal uttryckt det - värst av dem alla: 'som att snyta sig'.

Han hade redan första gången han fixerat ögonen på en sex-bomb på bild och fått utlösning känt av den totala des-orienteringen och paniken vid upptäckten att den sexuella samhörigheten - som naturligt uppstår själsligt mellan könen - även mellan okända av de två könen - ett möte - ett ögonkast - en rörelse etc. - detta var i splitter, och en råkall boaorm hängde istället runt halsen och försökte kväva Nils livslåga.

När han nu stod där - med förstörd kropp - slogs Nils av tanken, att han fullständigt skulle utforska ämnet pornografi, och, finna en väg ut ur denna Satan som slingrar sig om varenda som nyttjat det.

När splittret uppstod, 'fläktade inte längre samma sköna avspändhet runt samtalet, som förut kommit alldeles naturligt, till synes utan ansträngning' (Odd Wingdahl - Cigaretten efteråt), utan det var som om den röda tråden var borttappad, i ett meningslöst evolutionistiskt boxande - ett meningslöst våld - som orsakade en fruktansvärd förtvivlan!

På grund utav att Nils enstaka gånger gått i boaormens fälla - så kände han bitvis heller ingen möjlighet till att förebrå Odd Wingdahl hans försök till herravälde: viruset - den Satans boa-ormens grepp, gjorde nämligen offret så matt - att man började förebrå sig själv för de mest självklara småsaker som skramlade som samvetskval, likt man *kastade sten i glashus*, och bara väntade på ljudet utav klirr, som skulle få tomt-ägaren att störta ut och skälla ut dig - eller slå dig redigt. Och, att detta *var en befrielse*, ty, då *kände du att du levde igen*, när annars all kärlek du vanligtvis känt strömma genom dig, dämtes upp, och numera orsakade en förfärlig ångest.

Denna boa-orm, hade fått Nils att börja ge sig själv örfilar, något som Profet Muhammad förbjöd sina följare att göra - och, ibland bad han t.om. Erik att dunka hans huvud med sin knytnäve, eller ge honom en örfil.

Nils insåg genom detta att han blivit ett ofrivilligt offer som var relativt oskyldig, eller, snarare extremt oskyldig i en jämförelse med alla de andra perverterade skrythalsarna.

Maktlös föll han ändå, trots denna insikt, in under "psykiaternas" negativa inflytande, och, en masochistisk ådra tycktes plötsligt löpa genom honom: han visste säkert att det "psykiaterna" gjorde var ett övergrepp, men stod pga. boaormens grepp, handfallen inför den

situation han tvingats in i. **(Wilhelm Reich vände sig starkt mot denna tendens inom det tidiga psykoanalytiska sällskapet, som alla varit Freuds personliga elever, inkluderande honom själv. Han utfrystes av de andra, bland annat för att han så starkt kritiserade denna tendens bland dem, att hävda att man (brottslingen) förväntades begå brott för anledningen att få bli straffad.**

Antagligen projicerade de sin "psykos" sin "psykopati" på läran, nu när Freud dött, då de själva antagligen var infekterade av pornografi. De lättade genom denna felaktiga teori på sina samveten, och perverterade den psykoanalytiska kunskapen om vad som egentligen var friskt.)

Han kastade sten i glashus, och tyckte på ett sinnessjukt sätt att det var befriande när han straffades för det. Han kände liksom han föll utför ett stup – och bara genom att framhärda i sin dårskap kunde han bli vis. Visdomen var likt en vänlig hand, som vid stupet hindrade honom från att falla ned på en havsstrand från en hög klippa. Allt detta för att ha tittat på nakna sexbomber, och runkat till detta ett fåtal gånger. Något de flesta pojkar gör några gånger i vecken, i årtionden – att falla var nu viktigt, detta var att våga vara en dåre.

Gick han emot den fallande känslan, den fallna nödvändigheten, stod gallan i halsen, aldrig hålla på och valsa med – då blev allt helt fel, och hårda meningslösa rörelser, som den vaksamma agenten i hans samtalsparter detekterade; rörelsemönster och leenden som kändes malplace – talade i Nils fall, direkt om för omgivningen att det var nåt fel, det var som att han pushades fram – för att vara ett sanningens ljus – men – alla de andra – som

sedan kastade första stenen, trots att de icke var fria från synd – och – lämnade honom likt ett öde hus – jagande efter rikedom och sex – och, det fick de flesta också 'fortune or fame' –

Nils var den som utnyttjades – som arbetade mest – men – aldrig fick nåt för det...

Nils problem hade med avund att göra – då alla Nils förslag och planläggande gick i lås – om de andra (hans familj och vänner) gjorde som han hade föreslagit – och det mesta gick åt Helvete om man inte gjorde så – så var problemet att Nils aldrig tog åt sig någon speciell credit för sakerna : han vägrade alltså låta sig idoliseras.

Han drog sig heller inte för att påpeka när han fick beskyllningar att han ju hade föreslagit det rätta – som hade funkat: framförallt hans pappa lutade ofta på att överlasta sin egen ofullkomlighet på Nils – vilket gjorde Nils apatisk.

Det räckte tydligen inte med att sakerna skulle gå bra, det var inte det som var poängen, utan poängen var hela tiden att sätta fart en attans ränta på ifall något gått bra, och driva upp saken skruvat. De andra skulle ta åt sig äran för det, om nu inte de fick sätta Nils på en piedestal och offra andra i hans namn. Avundsjukan hos dessa Nils växt upp med, förstörde allt.

Detta blev ett återkommande drag genom hela Nils livstid.

Därför valde han nu att glömma bort allt han kunde, ty, om poängen var att bli idoliserad, tänkte i alla fall inte han hoppa på det tåget.

Han tänkte inte bära någons synder, och, han tänkte heller inte börja låtsas att han kunde förlåta dem.

'Ty då stor-fiskarn' talar om hur stora fiskar han får, så

räcker armarna inte till, nej inte bena icke lår!’

Pasteur sa på sin dödsbädd, upprepande Antoine Bechamp, som han plagierat mycket från:

mikroberna betyder intet, miljön är allt.

Nils miljö var sjuk, och, fastlåste sig i virusformationer nu, för att angripa och parasitera på Nils energier. De hade blivit moderna vampyrer – och Nils önskade att de kunde säga, någon gång i framtiden, att de varit som myggor på järn-tjuren.

Det var som att sväljreflexen, det att svälja ljudligt, hade blivit störd; denna sak som vanligtvis uppeggade libidon i de två som snart skulle förena sig, avtände plötsligt situationen, och, det var som om en demon smög sig in, spelade in ljudet, och spelade upp det samma i en gömd hallucination, tillsammans med pornografiska bildsekvenser, blandat med stulen närvaro av Mark, Nils halvbror.

Det var likt smutsigt vatten injicerades i Nils själ, och detta ljud plötsligt hade effekten hos spända lyssnande omgivande öron, utav en äcklig fjärt, och den lilla fnysningen efter sväljandet, blev en exakt identifikation med Mark, så att en *helt naturlig instinkt*, det att svälja pga. upphetsning, skulle transformera Nils till Mark.

De andra i gänget syftade på att ha kvinnan likt en juvel de skulle smycka sina karriärer med. Socialisterna hade gjort Sverige till en helveteshålas då de själva ville bli nyrika kapitalister.

Pakten mellan etablissemanget var om Nils att hans begåvning var tvungen att inhiberas kraftigt; Deras initiala missnöje med Karls anmälan mot Kornal och Martin var för viljan att riktigt förödmjuka Nils; ur detta uppkom skizofrenin, när Karl snabbt lärde sig att

överlasta all skit på Nils; då var de alla nöjda i dreglandet och prospektet att erövra Ullis förmögenhet. Nils var en ovälkommen Alibaba bland de 15 rövarena.

'vad är det med er att ni inte hjälper varandra' – 37:25 Quran.

(soundtrack: Nagu lootus, mis hea av Toivo Kurmet)

'Det är liksom alla lyssnar efter nåt
liksom *det inte fanns något oss*
det är likt monster sitter omkring
likt *vi var slutna i en ring*
ingen dansar omkring
ingen säger ett ting,
alla bara sitter och väntar på *enleveringen*.

Ingen reaktion bland oss
alla bara sitter och tuggar
tuggar sitt gift som finns i skrift
sitter tysta för att mosa varandra till sist.

Det är liksom en död skog
som suger energi,
allt som går in blir slaget
allt liv som går in blir taget.
Hugg ned denna skog,
vi har fått nog!.'

Idolen sitter tyst –
som en staty – svarar inte på tilltal –
fast som bekant eller vän – inte ny...

i andevärlden, tar den dock plats –
demoniskt – ligger andra till last...

Ni vill reproducera er skit, in i framtiden.
Ni är fullständigt fast, vid den bilden:
utav glansig mytologi - som ska efter-lämnas intrycket,
utav att gravens tystnad, är ett paradiset.

Hela gruppen, försöker sätta det kommande som redan
förflutet, som de läst om i tids-skrifterna.

Vem som än hotar cementeringen av den bilden kallar ni
sjuk: ni vaudvillare!
Era knarkare köper ert cyklotronskit, och, skickas från
oskuldsvit, ned i materien

denna bild av falsk överlägsenhet,
smittar sedan av sig på hela samhällskroppen:
som till varje pris måste känna att de hjälper (falsk
välgörenhet?) offret.
Om detta spricker, blir de fula, men, projicerar snabbt
över 'bul(l)an'

Denna idolernas tystnad – hade drabbat Nils – och hans
andliga tyngd, var störd, utav filmernas idoldrill... detta
var grunden till katatonin, den ovänliga tystnaden och
deras hångrin.

Vänskapen som varit, blev som en klubb
utav sexuella varor...

Denna känslolösa tystnad, detta hyenorernas grupp-revir,
de fortsatte sitt svir, han gick undergången till mötes –
medan dessa tillfällig framgång rönt...

Nils kände de sociala gränserna utplånas en efter en, och, det verkade som om ingen insåg hur svårt det varit att bygga upp dem.

Men det struntade de andra i, de trodde bara att det var så enkelt, som att 'gå vidare'.

och Nils, hade ingen fallskärm när han föll utför stupet, när hans känslor kände sig krossade och allt förlupet Snarare, var han tvungen att följa tyngden utav cyklotronskit, han samlat på sig, och insåg: detta var övertaget!

De andra skulle inte kunna fly ifrån den skit, de blandat in honom i!

Han såg framför sig, en dag, när han skulle stå där ren, och saker framstå som de faktiskt var!

Icke han utan de, skizofrene!

Han skulle minsann riva ned hela detta sjuka fega samhälle! (lazy stupid son-of-a-bitches!)

och nå fram till ett nytt, om inte på denna jord, så i himmelen!

Däri skulle det inte få ske, att massan av lögner plågade ihjäl en stackars känslig själ!

utan rättvisa skulle råda, under Profet Muhammad!

Han såg genom deras okänsliga egoism, och tänkte: snart blir det spännande!

men, nu är det trist!

Tendensen i hela konstnärgruppen, var hyenisk : festerna var till för att orsaka illusionen att hyenorna var bäst – tänk på Lejonkungen av Ruyard Kipling.

Kommentarerna som uttalades så "självklat" om "hus i Spanien", "häftigt hit o häftigt dit", hade bl.a. syftet att

upptända en tro på ”hjälp i nöden” som kom det i slutändan alltid fram – att ”förmånerna” bara var reserverade för ”skadedjur”, ett lejon fick höra undanglidande kommentarer, de ”små konstnärerna” hade ateljéer – och fina bostadsrätter i innerstan, men, det kom alltid fram att ett lejon var för stort för att passa in där.

Hyenorna spelade skrupellöst tillsammans i en konspiration de ursäktande och översläntrande benämnde som ett ”practical joke”. De tömde livsnerven hos de sant älskande, genom förvirrande manövrar, som de hade kommit överens syftet om redan på förhand, de ville göra lejonet genom detta, beroende av den allmänna opinionen (en projicerad avundsjuka så klart), meningen var att framställa intrycket ”bättre än” som dumbommarna givetvis köpte, och tjäna pengar och ”kändisskap” på detta.

Det var deras sätt att hämnas avundsjukan för lejonets överlägsna styrka.

Den först till synes vänliga inviten, gick ut på att stjäla åt sig äran – lejonets guldglans – och sedan gadda ihop sig i en kylig grupp, och spela ”du är inte välkommen”

’oavsett hur litet plats den ovälkomne tar – är det alltid för mycket. Kroppsspråken uttrycker: vad gör du här: varje blick säger: har du inte gått än? att vara ovälkommen kräver starka nerver!

Att vara älskad är inte att vara framgångsrik, eller beundrad, eller ens åtrådd – sånt kan skifta.

Nej – det är att vara välkommen. Välkommen!’ – som Odd Wingdahl beskrivit situationen träffande i Cigaretten efteråt, och lejonet skulle alltid särbehandlas till det

negativa.

Om det uppstod en situation där det allmänna intrycket kunde kvarstå av åtminstone en väldigt komprometterande svaghet hos lejonet. Uppdagades detta rävspel var försoningen dock snar att sätta in – och lejonet glömde bort saken. Det tycktes också hyenorna göra – de var på så säker mark just nu att det ansågs som en skruvat rolig petitess att de kunde förlora, och de skrattade inom hyenornas grupp om ämnet fördes på tal... 'kommer ni ihåg när...'

Det värsta var dock den s.k. "underhållningen" som man förväntades tycka det var "normalt" att behöva lyssna och betrakta, dag ut och kväll in... Ifall man inte ville vara med "och titta" ansågs man "onormal" och förtalades för att vara en kuf. Nils utvecklade tillslut en psykisk allergi mot skiten - och hans sinne höll på att haka ur sina fogar tillslut - bara han genom väggen hörde ljudet utav den ytliga "gemenskaps-jublet". Han märkte även hur detta "det svarta hålet" som han kallade det, och fruktade så mycket, torkade ut alla hans förhållanden, så att det hela tillslut blev helt ogrundat och meningslöst. Han såg med skräck-uppspärade ögon på det hela, och det värsta var att fanskapet kunde finnas överallt, och överfalla hans lugna sinneskontemplation så fort en sådan infektion drabbat Nils - kom splittrad skam upp vid mötet med "skönheten", men Nils lärde sig tillslut att skämmas inför hennes vackra stjärnögon, och stå ut med att bli föraktad. Som Pär Lagerkvist skrev i Ångest "mot mörkret väl(l)de mitt blod (hjärta) så ungt, då släppte du taget om strupen". "Skönhetens blick" gjorde annars, om han inte följde detta råd i den ångest "svarta hålet" orsakat, att

hans liv plötsligt, likt en ond förtrollning, framstod urholkat och varje känsla utav förening och gemenskap med "tanken på henne" likt en ful snorkråka hängande ur näsan. Men, skammen välldes friskt upp när Nils öppet visade sitt gillande inför spontant förbipasserande skönheter, och friskheten kändes då tillslut som klorofyll som fyller löven i ett träd som nära torkat ut. Men insikten var ändå skön - och på detta vis var han lycklig över sitt "*sammanbrott*" världen är en skräckfilm, men han kände "jag måste rädda skönheten".

Så var attityden mot Nils: han förväntades vara en outsinlig källa av sprudlande glädje: detta älskade alla i omgivningen. När vemod drabbade Nils var det som ett slag för de andra, de var likt i chock: det kunde spekuleras att humörs-svängningen berodde på t.ex. bipolaritet. Vid denna pik, så bestämde sig Nils för att kalla sig själv "skizofren" : 'hämden är Allahs' – tänkte han, utan att ännu kunna formulera det. 'Får se om de här fula fiskarna nappar'...

Det var pga. Nils vägran att låta sig idoliseras – som de stackarna fick för sig att hoppa på Nils, likt pirayor, när han inte var dem till behag.

'Att krympa till nånting stort', som Gunnar Ekelöf sa.

(soundtrack: Heitki Neid av Toivo Kurmet med Vermalised)

Nils mammas karaktär – hade en tendens att avlämna ett intryck utav depression: känslan av att gå på tunn is – det var liksom hon när saker blev för mycket, för stora framsteg t.ex. – på nåt vis ville bromsa glädjen i det hela. Detta drag påminde om Andrew Youngs dikt March Hares, som redan innan skräpkulturen började, pinsamt

nog uttryckte denna sjuka attityd som det hela byggde på. Att liksom vilja frysa sitt imaginära liv.. skratten klingade plötsligt falskt, glädjen kändes likt varje livsimpuls på nåt vis tillbakatrycktes.

Nils tog på något vis på sig denna känsla – och började bära den likt en bult i hjärtat, något som liksom hindrade honom från att tänka sig en storartad framtid.

Lavater skriver: dess mindre förmågan är att njuta hos en karaktär – dess mera knapphändig är denna!

En del utav Nils oförmåga att plötsligt tala kom från denna uppdämning av sinnets glädje. När han fått det efterlängtrade sammanbrottet – väntade han inte likt en boaorm på att krama ur sin mamma några droppar pengar. Nej – tvärtom började han adekvat anmärka när 'på tunn is' känslan smög sig in och belägrade skärgårdsbukten med alltmer tjocknande dimma. Han svingade iväg föremål i en knivkastning genom luften – med hoppet att lyckas skära av de kantigheter som gjorde tillvaron med hans mamma allt tarvligare. Allt detta frigjorde också hos Ulrika en större och större glädje.

De andra i gänget – hade varit glada i Nils i början – men, vid upptäckten att alla tjejer tycktes bli förälskade i Nils omformat bilden till att Nils skulle vara dum!

Detta retade Nils. Sedan försökte de fastlåsa bilden utav hans familjs knapphändiga karaktär, detta avtände tjejerna. Hyenorna ansåg det lyckat!

Nils var så tvungen att hämnas, man kan inte förebrå någon dess lågkultiverade familjeförhållanden, utan att själv ingripa för att försöka förbättra dessa, om så bara genom att erbjuda en lugn vrå att sova i!

men – det var vad gänget gjorde! och som de gjorde det!

Gänget förväntade sig plötsligt, när det blev klart att Ullis älskade Nisse, att hon skulle vara utan karaktärsfel, annars 'dög hon inte' antydde man genom sublimes flin, och ett dikterande som såg ut som ett practical joke. Nils mamma och familj var på andra sidan, alltså, gav man Ullis sken av, tvungen att vara helt utan karaktärsfel: annars duger de inte att 'gifta in sig med', liksom plötsligt vi hade börjat leva för 500 år sedan, och inte sådana förlegade begrepp som hörde till början av Medeltiden, hade mist sitt grepp över släkten och kotteriet.

Anledningen till att dessa förlegade föreställningar bröt igenom – var enkel; för de bildsköna och rika var familjen en ursäkt att gå över lik; de var lik-lik-a; (!), de sjönk varken in i paranoian eller vandrade 'en lång dags färd mot natt', där de kunde förstå de erfarenheter de mindes från en djupare perspektiv – de kallade detta att 'komma upp till ytan' i sin roliga sex-plan, och – sedan liksom gotta sig i minnena.. för livet!

De tyckte att det var en fest!

Men – de projicerade sitt flipperspels jippo med sina libidos på de svaga, fult opopulära 'anhängarna', de kallade 'vänner och bekanta'.

Nisse, clownen, så var fortfarande bilden, skrattade hyenorerna fortfarande vilt åt, och han kunde verkligen ha karaktärsfel!

Nisse tog sålunda fasta på detta privilegium, och tog på sig alla möjliga karaktärsfel, det räckte med att Ullis älskade honom!

Han skulle som kapten på Titanic vara sist kvar på det sjunkande skeppet!

Sammanbrottet som dem benämnde det, var för Nils en

befrielse från den rävsax han hamnat i – detta uppspända läge som de kultiverade vargarna och hyenorna satt honom under 'den djävla fittans lupp' – det var då absolut inte hans älskade som åsyftades med ett sådant brutalt uttalande. Det var i princip inget annat än ett sätt att frigöra kroppens eget morfin eller heroin – så att personlighetens blomning uppsköts tills de rätta förutsättningarna manifesterades.

Libidon – hypothalamus – sloknade. Tecknet som fick Nils att inse denna vägs ofrånkomlighet, var känslan utav att alla sociala relationer verkade som byggda på tunn is, 'lagarna följs ganska strängt nuförtiden', hade Gensha sagt till Unmon i följande Zen-anekdote:

Då Läraren Seppo var tillsammans med Gensha och Unmon, pekade läraren på elden och sa; 'Alla de förflutna, närvarande och kommande Buddhas, snurrar Dharmas stora hjul i mitten av dessa eldsflammar!'

Gensha sa; 'På senaste tiden följs lagarna ganska strängt.'
Seppo frågade, 'Vad menar du?'

Gensha förklarade; 'Inga inbrottstjuvar kan gå omkring utan att arresteras.' (Med detta menade Gensha att det i hans lärares kommentar inte låg någonting särskilt originellt och kreativt, inget av hans eget.)

Unmon sa; 'Flammorna predikar Dharma till alla de förgångna, närvarande och kommande Buddhas och de senare lyssnar genast till dem.'

och höstens löv föll och förmultnade.

I denna process fanns en skön katharsis – självrening – likt ett socialt vatten som sipprade ur minnet – men – Nils bild av sig själv utåt var utav en hemsk stackare –

och – detta var han mest nöjd med: alla i skolan trodde – och på hemmaplan också, för den delen, att Nils gick och grämde sig, och var en stackare.

Nils ville aldrig avslöja hur de misstagit sig!

Ullis koppling till Odd Wingdahls ande – fick Nils att genomleva en utbildningstransformation, egenskaper och saker kom till honom – som han aldrig kunnat ana.

Stuart Mill besatte och gifte sig med en annan mans verkliga gemål – och fick därför vanföreställningen att allt han skrev härrörde från henne. Nils visste – att arbetet som prisades över landet och ibland världen, i toppskikten, och som patasket skröt med, och pöbeln använde som en offerpole i idoliseringens namn, denna bild som bland annat var Odd Wingdahl, allt detta skulle en gång komma att tillhöra honom.

Hyenorna kämpade för att återföra 'modern till sin gamla beroende position' och utsöndrade ett andligt gift som sade: för att gifta sig med en så fin dam, måste makens familj vara perfekt. En helt förlegad föreställning.

Så – skräpkulturen tömdes ur hans hypotalamus och han kunde stå och åse i skräckblandad förtjusning hela dess struktur – samtidigt fick han visioner 'som från en annan värld' visioner av överklassens dominans och Riksföreståndarens känsleregister.

Ett annat av patasketes särdrag var att presentera en ondsinnad dold plan som ett practical joke, något att skratta åt, och sedan alltmera spinna på tråden, tills saken verkade som ett ovanifrån kommet påbud, givetvis pga. den magiska laddningen i det hela, ett fakat kommando de påstod var 'ödets vilja'.

Under hela denna tid på Kungsholmens Gymnasium, satt Nils och lät de andra tro att han var en stackare.

Han satt i Kungsholmens Gymnasiums bibliotek. Anteckningarna han skrev – såg även dessa ut som att han 'var så sjuk' – en självintrospektion – där det spöke risperdal utåt sett gjort honom till – speglades i 'hur sjuk han var' – hemligheten med detta var att han identifierade sig med skuggsidan av hela skräpkulturen – han gjorde dock i hemlighet det filmernas hjältar sysslade med – men – officiellt var han 'the bad guy'.

Hans studier i biblioteket med den undersköna utsikten över Riddarfjärden, och Gamla Stans kyrkspiror, avbröts endast när Martin och Kornal kom upp och spelade schack.

Nisse brukade då ta ett parti med Martin och förlora varenda gång.

Saken var dock den, att han inte ens försökte vinna, eller snarare, han åsyftade att vinna – men bara genom hel avsaknad av teknisk beräkning. Han ville slå schacket i sig, och flyttade helt spontant pjäsen.

Schack-spelet var dock konstruerat efter att den som var mest segt beräknande, tog hem spelet.

Nils hatade denna känsla utav fokus i ansträngandet av hjärnan, och övergav den – även i sina studier, han övergav denna 'vilja att vinna' för alltid. 'Vi ska önska utan att vilja' skriver Schopenhauer.

Nils möten och tankar på Ullis på toaletten – var dock fortsatt stående på bakbenen.

Det började bli en sån vana – och Ullis var så tydlig mer och mer..

En dag, när öppningen, en Al-Fatihah som Nils nedbrytande utav de falska magiska sociala gränserna, kändes som mest svävande, gick Nils som vanligt genom 5te våningens korridorer, till synes mot biblioteket. Han

hade ett väldigt pulserande stånd.

Ulrika gick 5 meter bakom honom. Spänningen – den sublima njutningen som kändes från Nils ollon – till hans stenar som var spända, ända ut i höftbenen, där de fäste vid skinkorna, var likt en spänd sträng på en pilbåge, vari en pil vilade spänt.

När han kommer fram till toaletten vid trapphuset som skiljde skolkorridoren från biblioteket, störtade han oförhoppandes in på toaletten, han hör Ullis andhämtning strax i hämlarna, han känner en spänning likt ett UFO närmade sig honom, en solid kula av fantastiskt stark energi.

Han hinner slå runt låskolven ett varv innan han känner hennes för honom heliga hand gripa om dörrvredet.

Han känner henne stå där utanför, hela hans kropp pulserar.

Han klär av sig och tittar på sitt stånd. Spegeln fylls av ett sperma moln som sprutar rakt över den.

De lektioner Nils ogillar mest är samhällsämnen, trots det har han bytt till SA2 som nu är SA3. Framförallt franskan har han svårt med, men, hans nya studieteknik att inte fokusera sinnet – utan låta kulorna rinna rakt igenom (Bruno K. Öijer Hey Ängel) gör att han inte störs av det.

Hans föredrag i franskan, som ju måste utsägas på just franska, i början av sista höstterminen utför han iklädd ett cyklop och snorkel, snorkeln har han i munnen och utsäger hela föredraget genom denna.

Det blir det enda ämne han fått icke godkänt i.

Nils får ett diplom -trots att han inte nått fulltaliga poäng i slutbetyget då han ju var borta första höstterminen i

2nda ring till stor del.

Alla de andra ska denna avgångsdag hoppa på lastbilsflak och få tinnitus och spruta champagne, men Nils planerar inget sånt.

Han planerar att som vanligt promenera hem till Skarpnäck, de drygt 1 milen.

Ända sedan risperdal och sedan zyprexa börjat få, som brukligt är, de stackars patienterna att svälla upp som en ballong, så hade Nils börjat gå fram och tillbaka till skolan.

Tidiga mornar var bara en lättnad, då han ändå börjat vakna tidigt av den höga energi-aktiviteten som 'sammanbrottet' frigjort (kanske vore andlig eldsvåda ett mer passande namn på fenomenet). Denna frigjordes konstant ur hans libido.

Pillerna orsakade iförsig en apatsik trötthet, varför tog då Nils dem?

Han var tvungen – men detta krav framställdes likt det hela egentligen var Nils vilja (!), bara det att Nils var för sjuk för att inse det, så framställdes det hela.

Därför – så sa man – var det tvunget att ligga ett underliggande hot i bakgrunden och surra.

'What in the world could they want with me?!' Carl thought irritably,

'Most likely a mistake..' but he knew they didn't make mistakes, certainly not mistakes of identity.

The implicit threat enveloped in benevolence stifled the concept of rebellion'

som Carl tänker i början av kapitlet The Examination i William S. Burroughs roman Naked Lunch.

Nils hade även slutat äta kött.

Fisk åt han då hans mamma ville ha fisk, då gjorde Nils i

ordning maten med instruktioner från en kokbok som hette Olivolja.

Från denna lyckades han laga gourmet rätter och även efterrätter, och hans föräldrar kände sig alltmer hoppfulla att Nils skulle komma ur sin försjunknenhet.

De andra i gänget – hade efter Nils sammanbrott bildat en konstförening, Kungsholmens Konstförening, också ett uppsjosat practical joke.

Kornal hade kommit – likt en Sovjetisk tjänsteman som älskade att lyssna på Röda Armén sjunga 'Kalinka' med andan i halsen, slängt ned sin svarta portfölj på bordet, vilken innehöll 'höga order' från 'hög ort' och halvskriket 'vi ska starta en konstförening!' – ett jubel hade stigit – så där långsamt – likt en luftballong, som fylls med varm luft.

'Men Nisse får inte vara med (he he)' hade Caspar – med vargledet i mungiporna fastslagit, och så blev det. Det liksom vilade över gruppen som ett tungt järnlock, som ingen orkade lyfta.

Nisse försökte inte ens bli med, men, gav självklart ifrån sig intrycket utåt av bestörtning, och detta svalde givetvis genast de andra, 'couldn't be different'.

Men – genast kom Nils med idén : han startar den skojiga konstföreningen! ! För att bli medlem fanns kravet att man skulle besvara en enkel fråga: vad vet du?, och, om man svarade typ: mycket, jag har gått i den och den skolan och fått de och de betygen, blev man inte godkänd.

Svaret förväntades vara sokratiskt: rätt och slätt: ingenting!

Nils tyckte även att det var skönt på ett annat sätt när

hans libido falnade, skissmen som kändes, att han åsett och runkat till några nakenbilder, hade innan känts som en Satans Svarta Kvarn, som gick runt i sinnet – och likt en råtta i väggen, gnagde hål på allt viktigt som gjorde huset bebodligt.

När hela saken raserades, kände Nils en lättnad, likt han varit fången i en ondsint kvinnas garn och äntligen tagit steget ut och sagt vad han egentligen tyckte – vilket förorsakade att satkärringen i denna liknelse kört honom på porten.

Men – i lyckan att vara av med den hemska projektionen, Nils funnit frid i hjärtat i sin fattiga ensamhet.

Detta var livet.

Även så singlades de propåer från det forna fittstimmet – så att Nils fick klarsyn: detta: mycket utav den uppsjosade populariteten kring Nils person sedan årtal tillbaka, hade legat i Ullis hemliga kärlek till Nils.

Hon var drottningen varefter de andra styrde sin pipa. Hon älskade honom i hemlighet fortfarande, men, alla ansåg att det inte längre var kärlek, utan ett paniskt ömkande, för att återställa den forna glansbilden. Detta stöd kände hon dock själv i hemlighet, genom sin uppgivna sexakt med Odd Wingdahl.

Egentligen tänkte hon ju på Nils genom alla in och ut penetreringar.

Kornal uttryckte sunt förnuft – de andra blev efter hand vana att lystra till denna panpipa. Det var som March Hares utav Andrew Young, som beskriver den attityd som ger upphov till skräpkultur, det var en frysning utav det imaginära livet, säkerligen var det från den fördömda kulturen som Nils mammas likadana sjukdom härrörde.

Stig Larsson var Ugly Yan, den värdelösa kritikern, Odd Wingdahls back-kick.

Ungefär som när Magnus Uggla ”kritiserade” Cassimir Messner i Jag mår illa, men bara menade att han kan börja må illa då de tillsammans svirat en hel natt bort, och de båda känt sig som kung för en dag.

Kornal fick genom en sådan kylig attityd ett företräde hos de andras tycke, men började snart använda detta övertag för att manipulera verkligheten, ”modulera” skulle han väl själv säga på DJ-språk, för att tjäna sina egna, med tiden allt sjukare intressen. Sådan såg klicken ut.

Förtjänsten av Nils enorma popularitet hos tjejerna innan ’sammanbrottet’ var dock varken Ullis eller Nils. Nils hade konstnärlighetens förväntningar på sig, alla i gänget hade från början lyft fram Nils som ett framtida geni – då detta parades med Ulrikas aura av sexbomb och pengar blev det oemotståndligt för de andra tjejerna att inte älska Nils. Nils kände dock en konstnärlighet även i Ulrikas karaktär, och en stark sådan, han önskade sannerligen ta fram denna sida på något sätt.

Saken var den – att de hud-sprickningar zyprexa orsakade, parat med den myt om ’sjukdom’ som ju inte var någon annans fel än den diagnos-anklagade – drev offret in i ett splitter, där perfektionistiska idoldyrkarna, ledda utav fittstimmet, krävde att offret skulle känna skam över hy-sprickor som var sådana likt mödrar kan få då de i vända fött sina ungar. Ifall inte, så ansågs offren ’stolta’ ’äckliga’ ty, stoltheten ’var falnad’, de drevs därför emot oförmågan att känna skam, det som man brukar säga betecknar psykopaten. Om de visade sin skamliga belägenhet, så gick ryktet snart som ett virus

från sinne till sinne; 'han luktar bajs nu igen!' ('Bye bajs!! he he') – detta var den fälla som skulle omforma den befarat nytt frigjorda själen som brutit sig ut ur idoliseringens hjärntvätt – tillbaka in i slavrollen, där den resten av sitt liv skulle ursäkta sig, dvs. göra allt – men inte få nåt för det.

Det kommer fler – hävdade Odd Wingdahl om människor, sexpartners; 'och - berömmelsen glimmar bakom hörnet! bara du vördar mig!' – när allt brakat samman, pustade Nils ut, Djävulen hade inte fått honom på tråden tillslut.

hänsynslös sexual-aktivitet
sätter i hjärnan igång ett mekaniskt skeende
egoismens drill
blir till ett negativt – infantilt:
'gör som jag vill.. i hemlighet, gör jag som jag vill'
under ytan...

Det visade sig att gänget var onda: de skulle hädanefter ta vilken anledning som helst att misstänkliggöra Nils för 'sjukdom'; och konstigt nog var det de mörkhåriga som stod för den andliga onda kraften, som liksom pushade de ljusa Niclas och Erik till någon typ av 'vad-bryr-jag-mig-om-dig' attityd: anledningen de intalade sig själva var att de 'var bättre' än Nils, Erik hade ju Wingdahl och Niclas, hade ju Kornal, och nu även Wingdahl-kretsen, som han höll på att glida in i.

Allah säger om detta i Quranen: i deras hjärtan sjukdom, och Allah har förvärrat sjukdomen, och ett strängt straff väntar, för framsagda lögnen. 2:10

De var på väg att bli kulturella terrorister, något som Leibniz skulle avvisat som ett matematiskt bevis utan känsla i.

Anledningen till denna avundsjuka de närde i sina bröst, var Nils och Ulrikas kärlek; det var allt, det fanns ingen annan anledning. Ur detta kom ett ordflöde av rabatterande pejorativ, som i början grundade sig på baktal, men mer och mer tog formen av regelrätt förtal, ett regelrätt karaktärsdåd.

Detta syftade bara till att skjuta in Nils i rollen som ett livslångt offer. Vilken skenanledning som helst dög, de var alla samstämmiga i 'mordet på Kristus'.

Vad Nils hade känt av - där han redan innan hudsprickningarna känt sig 'smutsig' kring höftländerna; var kapitalismens ockrande smutsighet; det att Ulrika skulle kunna flörta med killar och - låg hon med dessa hade Nils ingen rätt att säga ifrån; Erik skulle säga; 'det förstår du väl?! en sån sexbomb behöver mycket kärlek..' och genast skulle Nils se framför sina ögon otuktigt samlag mellan erik och ulrika och bli rasande..

'vadå kärlek?!' skulle inte ens orka uttalas:

så skulle Nils ha stått där, ensam, superdeprimerad och ha förlorat.

Nils däremot bevakades redan i 1sta ring ivrigt av de fokuserande kobra-ögonen, han fick inte njuta av en oskyldig flört, ty, då barkade Ullis svartsjuka igång.. de andra skulle anse då - att Nils borde känna sig smickrad.

Att Nils sedan fick hudsprickningar - likt någon piskat hans skinkor, var alltså inte underligt; dubbelbindningen var på så vis ett faktum; Nils fast i idolens

självsvåldighet.

Att Nils var så begåvad i jämförelse med sina föräldrar, och att dessa var socialister, var även det, ett bauta-problem. Nils kunde som expressionistisk konstnär, inte låta hindra sitt uttryck hela tiden; speciellt då fokus låg på Ulrika, som var en häst som skenade iväg i full galopp med en annan ryttare, lämnades Nils stående där i tvånget att fokusera på vad det nu var för typ av krigsförklaring som riktades mot honom.

Hans tystnad mot sina föräldrar var däremot nödvändig, antingen hade de en relation där han kunde samtala med dem från den storhet han var, eller , så hade de ingen kontakt alls; han ville inte börja se sina föräldrar som fiender.

Nils hade planlagt sitt mästerverk på följande vis; när jag bryter igenom som skizofrenom så kommer ingen idoldyrkare som vill idolisera mig ha en chans att upptäcka min storhet = inga tentakler kommer vara fasthakade i min karaktär.

På detta vis ser jag här en unik möjlighet; fysisk lobotomi är avskaffat, förtidspensionerna frodades, och internet har kommit + jag ser tydligt i socialisternas högplantskola Adolf Fredrik att jag är mest begåvad av 'de framstående idolerna' - världens största sexbomb är utan slut förälskad i mig.. vilken grej! här kan vi nå Paradiset!

Han ville inte se att hans älskling Ulrika skulle illa-göras; dessutom hade han blivit ihop med Shabane; detta tillsammans med den omgivande socialist-otukt-kretsen, gjorde ett oerhört vidrigt avtryck, ett djävulens fotavtryck i Stockholms kotteriet, vad gällde Nils hysprickningar.

Detta hade också den 'magiska' effekten, att varje

imperfektion hos Nils, om så bara ärren på tredje ögat som orsakats av den socialistiska hjärntvätten, eller en osäkerhet i rösten 'skvallrade om' att Nils var ett äckel utan like, en utböling som hatade sig själv ty 'han ville va med' de stora elefanterna, bara ha deras materiella framgång och sex-popularitet, men, med att vara så skadad efter sin plötsliga 'sjukdom' så hade han 'sjunkit så lågt': att den strålande framtidsmöjligheten som han enbart kunnat nå genom 'idolerna' ; hans forna bekanta, som han nu var så illa tvungen att 'springa' efter.

Wingdahls libidovåg, sonen sa; då får du skynda dig, ty pappa går fram väldigt snabbt. Efter idolen, jag kärleksfullt såg.

En s.k. diagnos hos socialisterna, något du skulle tvingas hålla tyst om, och som Schopenhauer sa; existensen är en negation utav självmedvetandet. I den mjuka tortyren där du 'frivilligt' tog tablettorna som orsakade 'hopplösa korridorers tomma melankoli' så blev du bara ful, och kände dig väldigt sjuk, fastän du kanske var fullt frisk.

Men du fick 'vara med i spelet' som ett förnedringsobjekt. När du inte ville detta längre, var du en given förlorare, då gjorde socialisterna dig till ett vrak.

Anji och Karls maktgalenhet var kännetecknande för småfolket; de var beredda att genom socialistisk usurpation, långsamt döda sin avkomma. Nils kanske gjorde ett misstag som stannade och inte flydde ögonblickligen, men, han hade gjort misstaget att ha 'vänner' när han växte upp. Han behövde tid att frigöra sig ur Thomas Manns 'das mans' tentakler.

Men, ifall han flytt, hade hans socialistiska päron efterlyst honom, och utan ekonomisk uppbackning någonstans skulle han bli ett villebråd, inget mer, som

antingen infångades och släpades till mentalsjukhus, eller, dog av törst, likt Karin Boye..

Att bli skizofren var att med expressfart bli 'utkastad' ur den tråkiga förstadens håla till sylta.. Anji och Karl var beredda att döda sin egen avkomma drivna av ett girigt maktbegär; inget annat..

När de förnedrade Nils, ansåg de sig kunna tillhöra 'inne gänget', som The mamas and the papas sjöng om.

Att ta Nils som offer skulle för dem vara ett effektivt sätt att göra socialistisk karriär;

avundsjukan mot Nils begåvning, som gjort honom till vän till barn av etablissemanget, blev slutet på deras gemenskap.. Hur Nils sörjde djupt i sitt hjärta, utan ironi, detta förlorade..

De hade blivit vansinniga!

På detta sätt led Ulrika av samma syndrom av kvinnliga erövringstendenser som Nils moder - enda skillnaden var att hans mor var socialist, och alltså ville äga Nils socialt och Ulrika kapitalist, och alltså siktade på att äga kontroll över Nils tankevärld; detta parat med Nils oförblommerade sexualitet, som gjorde att han hade en ovanlig förmåga till kallfusion så var på något vis utgången given enligt givna förutsättningar att en mycket stark bindning skulle uppstå så länge Nils genom andlig utveckling kvarhöll sin oförblommerade renhet - sin andliga kvalitet.

En annan utav anledningarna till Nils 'skit-du-du-skit' förnedring - var Anji och styggappa Karls extremt pejorativa attityd gentemot Nils: när han kunde förskaffa dem något att skryta inför kottet med - så skulle han vara en mask - ett levande lockbete att fånga fisken på linan med; ifall det hela visade sig vara 'ett skämt' som de

då skulle kalla det ('ett skämt' var det samma för dem som en investering de inte i slutändan tjänade nåt på - på samma vis som Nils - ifall han inte 'tjänade pengar' (på sin konst) var ett skämt - ja - de var extremt paranoida mot 'sol-o-vårare' 'bedragare' etc. de kunde aldrig se det större sammanhanget i det hela)

deras största misstag; skulle vara att inte lyssna på Nils; detta var då de ansåg Nils som 'liten'; en stor bedragare de inte kunde komma åt, gottade de kanske sig tvärtom i, eller glömde bort saken; men Nils var inte ens nån bedragare, men, de kanske ansåg att han bedragit dem redan vid födseln, lurat sig in i skötet.

Nils trodde inte på socialisternas s.k. 'psykiatri' - och han förklarade för sina päron vad 'det hela handlade om'

'vad ska du ta istället för de här då?!' styggpappa Karl höll fram asken med de själsdödande substanserna som hade legat på köksbordet.

'morfin..' (!) sa Nils utan ironi - återigen med allvaret av en klar källa; utan aspiration på annat än att leverera klart vatten - likt solen, som 'skiner på de bra och de dåliga' 'that shines on the good and the bad alike'

i ett splittrat fnys - gav då Karl ifrån sig ett argt skall som gjorde Nils rädd, de ansåg honom 'jätte-sjuk' pga. ett sånt uttalande.

Vad Nils 'gick-med-på' i brist på bättre alternativ - var alltså att 'vara sjuk' för att de andras självbild runt-omkring - som ponerat 'bättre-än' Nils, inte skulle gå i krasch.

ty - då skulle de bli sjuka, och kanske ta livet av sig; speciellt Anji - som då skulle 'lägga in' sig själv.

Nils förstod att det kanske fanns en väg här - med flera positiva aspekter, kanske fler än de negativa, och - det

bästa var att han då skulle komma ifrån 'små-folket' och - hans libido skulle kunna slappna av.. han skulle ha chans att till och med utveckla sitt geni!

Detta, denna sista tanke - var så avgörande för Nils att han inte tänkte mer på saken.. han kände likt en regel sköts tillbaka i hjärtat, och ut strömmade ett lugn 'som sträckte sig till himlens djup'

Han skulle aldrig mera med vilja återvända till små-folket.

(Soundtrack: Blowing in the wind - Bob Dylan)

Att förmynda Nils var det slutgiltiga steget i denna socialistiska förföljelse, att göra honom livslångt beroende av socialistiskt godtycke, likt Jonathan Swifts jätte Gulliver, som småfolket band medan han sov..

Med detta, så resonerade Anji och Karl, skulle han aldrig kunna fly denna nollning 'ett ansiktslöst mörker, som väller nedför trappan, år efter år, sekel på sekel' som varje gång tänktes upphöja dem själva en pinne i hönsgården, och därmed råna Nils på hans inre skatter, för att slänga dem i ett svart hål utan slut.

'Das man' satte så stor vikt vid doktorer, dels för att de ansåg dessa rent fysiskt kunna rädda deras liv; en fysisk existens de fyllde med meningslöst dravel de ville tvinga alla de kunde lägga under sig att 'tro' på.

Det var alltså inte det minsta underligt; ens ett dugg, att ingen tjej vågade intressera sig mer för Nils; Nils var frisk, det visste alla, men socialisterna med Anji och Karls sentimentala trynen i spetsen, använde honom som lockbete, och de flesta, det var underförstått, var inte lika friskt begåvade som Nils; alla förstod det underförstådda hotet; när det kommer fram att jag inte är lika frisk som Nils, kommer absurdistanterna med Anji och Karl i

spetsen att börja förfölja mig, då är jag rökt.. Trots detta lämnade de andra Nils i sticket materiellt: kapitalister som de var, var de givetvis, som alla de andra knullbockarna världen bestod av, inte beredda att offra nåt materiellt utan prospekt till vinst. När Anji och Karl insåg att Nils inte lät dem använda honom som hallick, så ersatte de detta med att göra honom till en mask.

En mask som inte fick svalka sig ens i vattnets kyligare svalka på kroken, där den tyckte det var skönt att komma ty uppe på land härjade helvetet, utan alltid känna stinget från den alltför stora kroken, som han skulle dingla på likt ett levande kadaver.

'Finns det särskilda mardrömmar för särskilda yrkesgrupper?' hade Odd Wingdahl skrivit i Meteor

'Fiskaren som hör torskarna tala... Natten före en resa till andra sidan Östersjön hade jag en dröm, som måste kallas en kritikers mardröm'.

Sedan går Wingdahl vidare till att beskriva att han hade uppdrag att recensera en teater föreställning

Till sin förskräckelse upptäckte han dock, att gradvis, istället för skådespelare, började de framförande använda anfrätta lik

Han funderade på hur han skulle kunna estetiskt ta avstånd från detta utan att hamna i en moralisk dispyt; moraliska argument hörde inte till kritiker yrket

Tillslut bestämde han sig för att stämma arrangörerna för griftefridsbrott, men, insåg i samma stund att med detta steg, hade han själv blivit en del av föreställningen, en del av likrikningen.

Argumentet mot socialismen kommer de facto från Profet Muhammad själv; han säger; Paradiset är inte för den man som tillåter sin fru att ligga med andra män.

Nils föräldrar hade gjort Nils till en hora, men, med den o-attraktivitet som uppstått av kemiska usurpatiska tortyren, så dög han nu bara till en mask.

Detta splitter och inhibition av tredje ögat, orsakade tillsammans med känslan utav att vampyrerna som ju de andra blivit, var ute efter Nils skinn, att en kliande känsla uppstod där vänster ögonbryn gick samman med tredje ögat; det var att Nils libido var störd; så småningom började faktiskt en böld växa där, som riskerade utveckla sig till en varaktig vårta; Nils som ju kände sig säker på sin sak och oskuld, tog helt enkelt sina naglar, och slet av skiten.. vilket gjorde att han en längre tid i 3de ring gick med ett stort rött sår just där.. det växte så småningom ihop i en ärrbildning..

Pga. detta föreslog Helen och Johannas föräldrar, att Nils kanske skulle gå till en hudterapeut de kände.. Nils tyckte inte det var nån bra idé, men gav tillslut efter för sin mammas emfas i hur viktigt det var att han 'inte själv försökte ta bort nåt' från sin hy..

Nils blev skjutsad utav pappa Karl genom höstmörka förortsgator, till en lägenhet i Trångsund, där en invandrarkvinna från öststaterna mottog honom.. Hans självförtroende var kört i botten genom att hans höftländer blivit förstörda genom 'behandlingen' som han ju tvingades genomgå, fast, det alltid förespeglades, vilket var ännu mer förnedrande, att 'det var fullkomligt frivilligt' att Nils 'inte led av insiktslöshet i sin sjukdom' och att 'han är så duktig och tar sin medicin varje kväll.. eller hur plutten..' och Pappa Karl tittade frågande på Nils som kände sig just där han stod då, som ett torkat ruttet bananskal som någon kunde halka på, och en panik liksom kröp längs höftländerna i en känsla utav totalt

själväckel, ett äckel som Nils frågade sig själv vart det kom ifrån; förvisso var tigerränderna extremt fula, men det var nåt annat; det var övergreppsaspekten av det hela som fick honom att känna så; sex är alltid skönt, men en våldtäkt ger med sig en förnedrande efterhängsen orättvis känsla av skam och skuld.. tvångsvård är alltid smärtsamt, men, densamma efterhängsna känslan var där; att de våldtagit ens själ, berövat en äran på jorden, och nu lastade all möjlig skit på en, ända tills man skulle braka samman och bli ett vårdpaket på något typ av behandlingshem resten av livet..

Nils ryste till vid tanken, och hans ögon spärrades upp i en panisk skräck utan like där han stod och tittade sig själv i spegeln; det är så här de gör!.. sa han med andan i halsgropen åt sig själv; jag ska DÖDA DEM!, denna tanke tröstade honom storligen, han kunde sluta stå och titta på sig själv, sina nya ärr mellan ögonen, ärret som växt igen där vårtan höll på att bryta fram; och han visste; denna strävan, denna tanke var frisk.. vilket ju måste innebära att dyrkarna av systemet var sjuka i huvudet..

Det kändes för Nils där han sedan färdades tillbaka genom de mörka, ruggiga höstvåta gatorna, som om han färdades genom DUMB; DEEP UNDERGROUND MILITARY BASES, som en fånge; stum var just vad han blivit, en fånge som inte hade något till sitt försvar, eftersom ingen var intresserad av att lyssna på honom..

Han visste inte om hudterapeuten från Öststaterna, antagligen Balkan någonstans, var bra.. Hon var nog bättre än han själv på att få ut de obehagliga sakerna som nu sedan han blivit neddrogad med zyprexa liksom kliade som något typ av myr-bo bakom ansiktshyn; myror i byxorna var nu en association som upptände äckel, ett

äckel omgivningen projicerade på honom konstant; myror; och genast gick automatiskt tanken till hans länder..

Hon klämde ut vitt var ur tredje ögat, likt det var infekterat sår av något slag, eller en bränn eller kylskada; detsamma hade kommit ut ur vårtan och sedan blod; detta var nog en typ av Cupping, som Engelskan uttryckte läkeformen; att tömma kroppen på ont blod.

Hudterapeuten pressade effektivt och snabbt med två metallföremål som såg ut som de pinnar man äter med i Fjärran Östern, och som nederst var formade som en rundad fot som man böjer uppåt, tjocknade på både brädden och höjden; om man med de två pinnarna gensköt förhårdningarna, termiterna under hyn, och pressade ut det vita varet, det onda blodet..

Nils förundrades att hudterapeuten kunde stå ut med det äckel som ju hon måste ha känt inför hans hy-spruckna person; hudsprucken var just rätt ord; hela hans personlighet var också nu väl beskrivet med detta fruktansvärt äckliga ord..

Det fantastiska var att någon stod ut med honom alls; 'det är för att vi tyckte så bra om dig..' uttryckte hans pappa saken, 'vi hoppas du gör come-back..'

vid dessa ord, kände Nils ett otroligt äckel stiga upp längs alla hans hudsprickningar, likt en kall vind for runt och fladdrade överallt, och hans långa blonda hår i ansiktet kliade samtidigt outhärdligt så han var tvungen att höja sin hand och klia sig i ansiktet..

'klia inte så mycket i ansiktet gubben så blir det inte så infekterat..'

men Nils lyssnade inte på detta, och come-back var en omöjlighet.. det visste han ju.. det fanns inget att komma

tillbaka till.. hans enda hopp kändes då vara Ulrika, och, hon skulle allena acceptera honom; inte honom tillsammans med packet som var Skarpnäck.. Bara uttrycket Skarpnäck var nu äckligt; Nils var en skam för Skarpnäck; 'bara tänk honom skarp-näck.. he he..' 'nån gång, det vet vi, kommer du göra come-back.. oroa dig inte.. jag och pappa stöttar under tiden,' sa hans mamma då.

Kapitel 4

**'When I'm alone I'm happy, happy as one can be
I don't sink, I don't frown into deep misery**

**steering my footsteps home, that's where I want to be
I don't sink, I don't frown, into deep misery'**

**'Gud belönar böner, liksom plogen följer ord'
(William Blake, Proverbs of Hell)**

**'I strove with none, for none was worthy my strife' -
Engelska poeten Landor.**

'Man ska inte säga 'inte' ' - Mycket vist talesätt.

**'Precis som bildning i Akademisk form ger sken utav
att allt gott – på något konstigt vis, kan härledas till
dem, orsakar just denna idolisering, att allt ont på
något skumt sätt härleds till de 'diagnostiserade'.'**

**Katatonin hade gjort honom fri: så länge han rörde
sig – till synes som ett 'busy bee' och 'räddade
situationen', genom en tråkig gest, ett trevligt leende –
låste sig sinnet – steg för steg. Katatonin frigjorde
hans tankevärld – och som en stråle av evighet – en
källa sprang upp i hans sinne – och – tvättade hans
minne från alla fastlåsta tänke-sätt – allt ovet
hjärntvätten benämnt som vett – och alla misstag han
gjort med detta, sammankopplade. Hoppet kändes**

likt friskt vatten i hans mun, och, trots att han till synes verkade dum, och, osocial, utan takt – kände han den större makt, vars medlidande, utplånade alla hans synder. Det var inte 'steg för steg', utan nu! på en gång, som den eviga sången framsprang ur hans bröst – och det var de andra, som var fel – som inte ville inse hans position hos Gud – och allt som sedan hände var deras ljug – som försökte fösa honom tillbaka, till att bli deras ägodel. Allt han resten av livet genomled – var deras fel. Han hade inte varit otrogen mot Shabane, trots att hans största kärlek, gett sig till honom. Han såg sitt uppdrag, som en vision, framför sig – och han visste: frälsningen är nära; den stora kärleken. Han hade varit oförberedd att Ulrika skulle komma så snabbt, Shabane var på detta vis ett misstag – men – han kunde inte säga det nu, kanske kunde han ha bägge två? likt muslimer har fru? Han älskade Shabane också, bara det att Ulrika var hans största kärlek – istället för att såra nån, lämnade han hellre bägge två, men, så att det såg ut som att de lämnat honom. Så småningom skulle nog de komma tillbaks, Å! min älskling! jag borde ha omfamnat dig och sagt en sak!

Eggad av bilden på lättklädda sexbomber eller nakenbilder hade han blivit mången gång.. men – han hade aldrig fixerat bilden, utan låtit andlig förening i imaginationen ske – där efter den extatiska utlösningen – han hade ett verkligt förhållande till objektet, som uppeggade, en framtid – en relativitet. Bilden var absolut död materia – som frambringade helvetets-elden inifrån –

**i en splittrad skam – likt att bli satt i en ankdamm
en fångenskap i det förflutna, där Nils och
omgivningen tycktes mer och mer, sjuka.**

Så började det:

**Nils sexualitet, trycktes ned av idol-cyklotroner: som
sökte statydyrkar-identifikationer.**

**Han tröttnade, och, sökte vägen ut ur pornografins
helvete.**

**Trots att han knappt, innan dess, ens tittat på en enda
nakenbilder...**

Konstnärens ”privilegier” är en idol-myt:

**men – i denna trans-myt kan ’den riktiga saken’
uppstå**

**Nils önskade hela denna svans, av idolisering – som i
bojor kopplade till varandra i den stora jätten, skulle
i ett slurp sugas ned i Helveteselden...**

**Först, skedde detta i hans sinne – alla fula bilder utav
idolerna han sett – genom TV:n – som trots att han
hade vett – varit diplomatiskt att beskåda
tillsammans med de andra.**

Ty, så levde alla andra!

Nu – hans ögonbryn sänkt sig i ett ’V’.

**Basically Ulrika became a symbol for all that the
commonplace ordinary man wants: a sex-bomb, and
millions of money.**

**Of course these things weren’t bad themselves, but, if
these were the sole craving of the “lover” it was bad.**

**If there were a higher purpose, love involved, they
could be good!**

But how was Nils supposed to prove that obstacle wrong?

(soundtrack: Vaikuse Laul av Toivo Kurmets Virmalised)

döda blommor... - sända till dig...

*egentligen - var det olikt honom - nu när han var
betrodd - som en framtida yrkesman - att låta halvbror
skriva uppsatsen i fysik... - men - han - & hans
medarbetare - tyckte bättre om - att leka jordbävning -
Margareta Hyнге - hans lärare - kanske misstänkte
något... - vad visste han... - fönsterna skullrade - i hans
huvud kulsprutor smattrade - 'jordbävning' - var ett spel
där du själv fick bli deltagare i kriget - du deltog aktivt -
att nedgöra dina motståndare - 'lan' - var ett sätt - att
länka samman dig själv - & dina kompisar - då alla satt -
bakom var sin dator - & sköt ihjäl varandra - njöt -
emellanåt utav någon porrfilm - eller en metal-låt -
dekadensen - hos - sådana 'LAN-party' - var sådan att -
alla skrattade åt sin förfallna förfrågan... - inga kvinnor
syntes till - männen satt - & sköt in en ny dynamit - hans
uppsats - hade varit om 'nano-teknik' - ett djävulskt
redskap - som såg rent ut - men luktade flugskit ... - det
stank fusk långväga - men - han klarade att spela upp -
det han hade läst - att hans brorsa skrev... - han - hade
tidigare fuskat - på ett & annat prov - men - så fort han
fått betyget - kände han skammen & blev yr - talade så
fort - på läppen hängde ... - men tyst! 'min halvbror
skrev det'... - snart - var han skizophrene - lånade
porrfilmer ifrån Magnus Ljunggren -tog - satt & stirrade
i skärmen - njöt sig fram - snart - en hel cd-skiva på DVD*

- han fick utav Mark (så hette halvbrodern) tittade - emellan aggressiva lår - blötte sperma i sitt unga könshår... - såg porrfilms horhusspegeln - hennes bak - så fort han hörde ljudet - utav hennes ljuva fitta - somnade han snart - blodet dunkade i en kvävd hicka... - smacka - tyngdes han utav glädjens reklam - ifrån golv till tak... - inget ljud - fick störa honom - borta - jordbävningen... - nu satte hannarna på hennes bak - liksom frånvarande - han gick mörk - ö... - log - drack vin - åt medicin - för att dämpa drömmarna som i sömnen spräckte sömmarna... - han sade till sin mamma: "det gör detsamma... jag har förlorat dig..." - han såg kvinnor - slicka okända mäns penisar... 12-åriga flickor - tre - kråla nakna runt varandra - en dag - han laddade ned - porrfilmer - då filmen öppnades - såg han en stor mans kuk - knulla stjärten -sperma snart - sprutade ut - då - zoomade kameramannen ut - vad han plötsligt såg - ett spädbarn naken på en madrass låg - det var - med detta lilla oskyldiga offer kameramannen sex hade haft... - skrikande på golvet - han lade sig - sperma rann emellan hans ben - datorn han snart kastade ut - skizofrene - med elektrisk underhållning - var det snart slut - han mediterade - promenerade dagarna i ända - för att hans pina - någon gång - måtte få ett slut ... - läste böcker - ifrån morgon till kväll - tog sina anti-drömtabletter - som igenom tjocka vader - nära nog utplånade alla hoppfulla drömmar - om Unielle... - dröm-utplånande mediciner - för att sömnens var-drömmar - må dämpas ifrån denna eviga eld... - läste böcker - försökte drömma sig bort - ifrån det Helvete han hamnat i... - ju mera han strävade att glömma... - desto hårdare brann elden - som nu omsvärmade hans liv... -

gick till skolan - satt på café - träffade frimurare - som snart förtäljde - att dom konstruerat samhället så där... - för att lura unga tilltänkta soldater - att skjuta varandra på slag-fältet - med bomber & gevär - störta så många som möjligt in i dödens Helvetiska misär... - lugnet som föll - trots allt föll - över staden varje kväll - hade något spöklikt över sig. Snart - kanske allt skulle brinna - i evig eld... - & - han själv - vara en utav dom - som valde nya - sexpartners - att röja hemligheten för... - det fruktansvärda vapnet - som detta - i det psykopatiska hatet - för utanför kretsen - utav konspiratör-konstruktörer - hade inget utav vad som för-taltes skett... - & - antagligen hade bedragarna samlats - för att - likt han själv - en sublim synd - drivit deras sinnen ur fogarna - fått dem att tappa allt vett... - slippa känna skuldbördan - för sitt misslyckande... - men - snart nog - talade han öppet - om deras bögiga drivlokomotiv... - & - blev dömd till döden - som diagnosen föll - utav paranoid skizofreni på livstid... - halvt frånvarande - fortsatte han förtälja bedragarnas hemlighet - att deras lögner - syftade till att döda all mänsklighet... - snart - började han - pö om pö - förlåta sig själv - skrev dikter & sånger - blev bättre & bättre varje kväll - men - frågan var - om han någonsin verkligen kunde förlåta sig själv... - dom hurra - tids nog - porrfilmerna snuddat - vid hans oskuldsfulla nu splittrade själv? - snart ny hallucination - han skådade för sitt inre öga - ett himmelskt ljus - som sken - värmden han då - ju större han kände Skaparens närvaro - desto mera - han talade om sina hemska upplevelser - vad han nära nog gjorde - en gång...

En Lördagsmorgon:

molnen går lågt
och ur skatans mun hänger en mask.

Spindelnät i en enbärsbuske:
i detta väder ser de ut som hängande älvor

Mellan tallens förvissnade grenar
hänger tre mattor på tork:
livsfarliga fällor:
för insekternas folk!

Nils promenerade ofta med sin pappa genom Nacka-reservatet, som utgjorde den största skogen kring Skarpnäck.

En vintervårdag, då ljudet utav vatten var ofta återkommande inslag i skogen, vatten som frigjordes ur sin bundenhet i snö och isblock, ringde plötsligt Nils telefon:

'tjena det är Koko!' – sa en röst, 'vill du ha en lägenhet?'

'Har du ordnat det?!' jublade Nils tillbaka.

'Ja, Martin och jag har bestämt att du ska få ta över Vulcanusgatan..' – det var Kornals röst i luren.

Nils kände hur friheten plötsligt sprang ur hans bröst, det var inte Carl-Johan denna gång, det var *han*, och han skulle bli fri!

(soundtrack: Tass Teed av Toivo Kurmet)

Nils minne utav en seglats till Rånö i 3de ring

Ett hav stilla med vågor solen skiner båten guppar solen sänker sig. Blir allt mer rödaktig och försvinner ned

bakom horisonten...

Rånö seglade de till där de firat hans födelsedag så många gånger... i en stuga med Tobias och Olof, han älskade Rånö, men, drogerna han tvingats ta, antidepp, antipsykotisk, anti-finnar, hade gjort honom tjock... han hade tappat sig själv... brutits ned... den lilla viken där båten ligger och han och mamma och pappa om kvällarna sitter i den nedgående solen... de badar han dyker i och har litet roligt med pappa iallafall... vid bryggorna på sandstranden med blålerig botten där de går en dag bestämmer han sig för att simma. Han simmar över viken till andra sidan stranden, vartenda simtag hoppas han att han ska drunkna. Mamma och pappa bär kläderna till stenstranden där han landar, grusvägarna med kärmmopparna som brummar med varor förbi, de går och äter på restaurangen. Älvorna dansar i slöjor, så han skäms, förbi hästarna i hagen och hem förbi baja-majan. Trädet i vikens insida, med svamparna växande på det... en bålgeting flyger emot honom en dag, han försöker vifta bort den, men den insisterar då ännu mer... han dyker i vattnet för att undkomma dess förföljelse; varenda gång han kommer upp till ytan dyker den brummande ned emot honom... tillslut flyger den bort... vattendroppar utefter hans bröst, och höftflanker rinner... Han, vaknar upp på Vulcanusgatan, ur den otroligt kraftfulla minnesbildningen, som plötsligt överrumplat honom, han är 19 år, sommarmorgonens första fåglar har börjat kvittra, hans enda sömn under natten, minnen, snart tre veckor sedan han tog sina zyprexa-tabletter, positiva minnen, fantasier, drömmar om natten, men sömnen kommer ej... han går, långa sträckor genom staden, för att göra slut på sin energi... han springer på

kvällen två varv runt Riddarfjärden, när han kommer hem, kan han känna tröttheten i vaderna, muskelsammandragningen, men sinnet vaket, sömnlöst... men, med goda minnen och fantasier... tillslut överföll minnet utav resan till Rånö honom helt, vem var han? en ö?... som blivit rånad? invaderad? en Robinson Cruise, på en öde ö? uppkastad utav det undermedvetnas öppnande?!... ett ärr i själen som inte ville växa igen... han visste ej, famlade fast han borde ha sett gatan klart, sig till tunnelbanan, fantasien överfaller honom att lägga sig ned vid rälsen och låta hjulen skilja hans huvud ifrån kroppen hjulen, ja... demoniska analysen... vid Gullmarsplan så orkar han inte vänta på tåget hem till Skarpnäck, tror i varje sekund han ska hoppa ned ifrån perrongen. Får tag på en taxi hem till mamma som drar upp rullgardinen förvånad, 'nämen Nils!.. vad gör du här så här sent!...' han bara stiger in tyst hon ligger och håller om honom tills han somnar...

Nils mammas fråga 'hur sover du egentligen gubben? - det är jätte viktigt att du sover bra - nu när du slutat med medicinen - det säger doktorn' - fick Nils att uppleva stresspåslag. Han kunde inte andas korrekt.

Genom hans mamma talade om nätterna en demonisk kraft - allt var givetvis i "välvilja".

Men - demonen spökade i en vansinnig sentimentalitet - och - fick det att börja klia under Nils högra nederläpp.

När han låg där, timme efter timme, och såg nederlaget närma sig, hans mammas menande kommentarer, och en återgång till förnedringen och kemiska lobotomin, började det så småningom dunka i högra bakhjälran.

Diamanter och kristalliska astralminnen, löstes upp till paranoida demoner - som - dess längre natten led tycktes

förlora sin moraliska kvalitet - och visa våldets fulhet bakom den välmenande fasaden; deras verkliga reptilform.

Nils visste att hans sömnlöshet var naturlig och ett friskhetstecken – att han fått den genom att han genomskådat samhällets falska fasad, och sett den egentliga reptilformen där bakom.

Hans försök att sluta med kemiska lobotomin, skulle slutligen lyckas, ty 'Gud har förbjudit sig själv att vara orättvis', - ifall han inte lyckades denna gång, gjorde det inte så mycket.

Rapparen Tom MacDonald hade i låten *Withdrawals*, uttryckt precis dessa symptom som Nils upplevde;

The doctor said to talk to him
If I wanted to get off my meds
But I never called his office in
Poured the bottle in the garbage can
I'm stuck in this apartment and
I'm anxious like the cops are here
I tried to call, like, all my friends
And none of them are answering

Is this the moment where I can't control it?
Got no appetite, I guess the party's over
I can't sleep at night, and I keep rolling over
'Cause my skin is itchy and the paranoia
Got me worried, sick, and it is so annoying
I been throwing up, it looked like motor oil
But I chose to quit, and now I can't avoid it

The right things to do are the hardest choices
Is this the moment when I need a donor?
Liver failing from the liquor pouring
All the room is spinning, it ain't vodka, soda
What is almost killing me is being sober

Talk about pitfalls
Surrounded by brick walls
This is what kids call
Withdrawals

I låten Don't look down, beskriver han en del av de automatiska sjuka nervsystemsreaktioner man fick av neurleptica, som att le ofrivilligt, trots att man var helt själv;

I can't hide my frown, my smile is hiding from my mouth
I can't lie, my mind keeps finding time to fight myself
I dive so deep inside, feel like I died and I'm in hell
Or I'm so high, my eyes can't see the ground beneath the clouds
Don't look down (don't look down, don't look down, don't look down)
Don't look down (don't look down, don't look down, don't look down)
I tried to keep it quiet, silence all my cries for help
As long as I am rising, 'til I'm upside down, I won't look down
This a meteoric rise, keep ignoring all the horror stories like
So-and-so got way too famous and ended up killing

himself with some pills and a knife, ayy
I am not the one who's gonna self-destruct, got it out the
mud
I came way too far to fail or screw it up, I ain't dropping
balls, I just blew 'em up, ayy
I will never let my mental illness be the cause of my
downfall
I will never lie to none of my fans, if I did, it would
sound wrong
I will never try convincing you dummies, this isn't a town
hall
Never look down, never look down, just look around,
y'all, ayy
All of my demons are here, all I can feel is fear
All I can do is keep being myself and that's what I been
doing for thirty-two years
All of my haters came out, chasing my name for some
clout, what are they angry about?
They're climbing as high as their ladders can take 'em and
screaming my name, but I don't look down
Hi guys, remember me? I'm the white guy everybody
wanted to cancel, nice try
Too sick, I might die right, two fists full of middle
fingers, I got no time for high fives

Under andra förutsättningar och omständigheter hade morfin varit det han skulle ha använt, men, de förutsättningarna hade han inte tillgång till i detta liv, just nu, och senare skulle han inte behöva dem, då tidens friska ström som vaknar i honom smält bort den ström av skit samhället matat honom med, sedan gryningen av hans liv.

Nils initiala svar på sin mammas fråga - att han "sov gott" tycktes också det fel - då det verkade vara det enda svar som accepterades.

Skulle han frukta sin mamma vid sidan av sin känsla för sanningen?

'let it all hang out' hade Johnny Cash sagt på en utav sina fängelsekonserter - detta citat talade till Nils om att han var tvungen att predika sitt budskap för sina föräldrar, genom att gå diametralt emot deras förväntningar i den här frågan. Men - då skulle han inte heller nå det åtråvärda resultatet, att ta sig ur sina mentala påtvingade bojar.

'lindrig sömnlöshet ökar genialiteteten - men det motsatta gäller också' - hade Odd Wingdahl kommenterat Edith Södergran i den bok han fått som present utav Caspar från sin pappa - 'lindrig genialitet ökar sömnlösheten'.

Nils hade inget kontrakt på lägenheten på Vulcanusgatan - utan Martin hade fått den i andra hand utav några typer - Nils förstått inte var att leka med.

Gabriel hade efter 'hasch-festen' som lett till Nils katastrofala situation - gått in i en depression - och åt anti-depressiv psykopharmaka. Men - Martin lät honom sova i lägenheten - då hans mamma kastat ut honom på hans 18-årsdag.

Nils kände sig outhärdligt pinsamt skyldig till den uppkomna situationen - han hade liksom lagt hela skulden på sig själv - och kände liksom att han föll utför ett stup.

Han hade varit uppe i lägenheten när Martin och Gabbe, plus ibland Kornal sov där.

(soundtrack: Nagu lootus, mis hea av Toivo Kurmet)

Då Gabriel inte av okänd anledning, visste koden till

porten, sparkade han upp den. Hela huset tycktes darra, spark på spark, tills den flög upp.

Genom de öppna fönstren, hördes redan nere på gatan skrån och drum and base. När de kom upp i lägenheten - stack marijuanadoften i halsen och Wu Tang Clan, skrev maniskt på sina skrivmaskiner tills halsarna (valsarna) hakat upp sig.

Nils hade inte tyckt om att besöka gänget när de bott där - deras fart och hänsynslöshet emot det de fått - och maniska sätt att lura sig fram i samhället, alltmedan de slog blå dunster i ögonen på tjejerna och på detta sätt erövrade dem - var vidrigt.

*Snack efter 'sviret' –
allt tillgjort, om-intet-blivet;
uppsjosade eklektisk kommentar –
de fyller i varandras rädsla för inkquisitionen drogen kan
vara en riskfaktor ja!
och – den anses modigast som vågar prova nya
substanser
men – illamåendet – det känns i ordväxlingen av den som
kommit ifrån Helvetet;
som genom tortyrens kallsupar kommit ur fällan*

Han hade återbördats till jorden efter sitt katatoniska sammanbrott - och läste nu dag som natt, klassisk litteratur.

En dag, satt han och Martin själva uppe i lägenheten, och plötsligt brast Nils hårda fasad, ut i tårar, och han sa: 'det är för Ulrikas skull jag gör allt det här...'

Martin såg medlidsamt på honom, och sa tillslut:

'Ullis!? Är inte hon bara en vanlig hemmatjej?'

Nils grinade vidare och sa; 'du får inte säga det här till någon... det bara kom ur mig...'

Kanske var detta anledningen till att Nils - när Martin senare fick riktiga kontrakt utav sin familj - som ägde hyreshus - och så gav Kornal och Gabbe - de två judarna - var sin lägenhet på Söder - att Nils fick flytta in på Vulcanusgatan.

När Nils skulle flytta in där så hade Martin lämnat massa grejer kvar, framförallt i garderoben, och under dessa var fast-kletat gammal spya inpyrt.

Nils försökte lugna sina föräldrar, när deras iver att städa, tog överhanden. Han försökte förklara att det var Martins lägenhet, och att han inte hade rätt att kasta hans saker.

Men, de slog dövörat till.

När Martin en dag kom upp i lägenheten, efter han flyttat ut, visste Nils inte vad han skulle säga.

'vart är mina saker?', Nils bara stod där, stum.

'okej... jag fattar, dina päron? eller hur?'

Nils kände sig tacksam för Martins slutledningsförmåga.

Martin ville pga. detta, att Nils skulle betala en extra hyra, för en månad Nils inte alls bott där.

Det gjorde Nils givetvis, glad att få en lägenhet att bo i.

Men nu, skulle lägenheten renoveras tillsammans med hela huset, och Nils vara tvungen att flytta.

Då påminde han Martin om detta faktum, i och för sig var hyran väldigt låg, 3333 kronor per månad, och lägenheten var ju en 1:a på åtminstone 35 kvm, med kök med sittplats och gasspis, och vackra fönster mot gatan på 3de våningen.

Hans föräldrar hade, då han på deras fråga vart han nu skulle ta vägen sagt, att han 'kan sova utomhus' - bestämt sig för att köpa en lägenhet åt Nils på Södermalm och

slutligen bestämt sig för en på 1:a våningen mot en gård (på nedre botten mot gården, då gården var en våning upp) på Erstagatan.

Nils hade undrat över om han var tvungen att skriva under räntelånsavtal.

'allt sånt där sköter vi sörru gubben...' hade pappa sagt.

Det var en lättnad för Nils. Av någon anledning kände han en spontan motvilja att skriva under dylikt.

Så Nils sa till Martin, att sista hyran får han betala - då Nils betalat en hyra för dem när de fortfarande bodde där - och att de, lämnat lägenhet kvar ostädad; han orkade inte ens nämna den torkade spyan i garderoben, som det varit, rent ut sagt, ett helvete att få bort.

Detta gjorde Martin sur - men - Nils hade inte mycket pengar att röra sig med. Han levde på sparat kapital hans mamma satt in som obligationer redan när han var liten, och en liten summa han sparat ihop då han jobbat som köksassistens, för svarta pengar, på Östermalms saluhallar.

Det var Niclas som ordnat arbetet åt honom.

Där nere hade han stått i värmen, i källaren, där råttor hördes skräna i rören över huvudena på de stackars springschasarna, som sparkade sig fram på sina kökskärror, öppnande de stora hänglåsen till förvaringsutrymmena, lastande tunga potatissäckar, löksäckar, och annat på kärran - för att återvända till österrikaren Ulli (i Nils fall), och där ställa sig för att hacka löken, skära kött etc.

Martin blev sur på Nils pga. detta. Men - Nils förbjöds av sina föräldrar att betala mer.

This perfidious concentration on Nils 'dis-faithful glances

on other women' later became the psychic disturbance of never 'forgiving' Nils a hurt body from the torture of the inquisition.

'I wanted you, you sucker! but - you destroyed yourself in my eyes - I'll never forgive these torture marks!'

this was a natural continuation of the initial attitude of having ownership over Nils mistake to have had an affair with Shabane.

Ulrika could love Nils on distance at least - but - as soon as she felt the least insecurity in him - that perfidious focus was there again.

'are you ashamed of your marks now again?'

because of this - every woman in Stockholm thought that same stupid thought, like Nils could never be ashamed, lowly, insecure, or loving so vehemently , he became shy..

He was supposed to be a robocop that never displayed a human feeling, Nils didn't know, but actually the vast majority of the other inhabitants of Stockholm was actually exactly as inhuman as this..

To blame that Nils had human feeling on his marks, was just a round about of saying 'you're just like us - just that you lost. and now you want to regain something you can't reach - over love life orgies! you porn watching disgusting pig!'

That Nils displayed human feelings was looked upon in suspicion as something dirty, that was fake - and derived solely from his longing to 'suck up' to those whom had their beauty unspoiled..

But - as Blyth says ; money - it spoils everything.

Not cash - mind my words, but - the love for wealth - is

the root of all evil; capitalism is the root - that is idolatry..

That first 'no' was somehow true; Ulrika had wanted - just like Abramelin describes 'a pure victim' but - Nils constitutions' inclination towards acne, had disturbed that sense, therefore she had 'screwed it up' literary, in her hypothalamus, becoming a sender of all shit of the world on Nils already in 2001..

In 2002 - she closed that magical circle around Nils - by projecting the split with the blowjob on Odd Wingdahl; the orgy-party she then started made things very hard for Nils and he became very weak.

Things that other's could do - it was a catastrophe if Nils did..

because Ulrika demanded of him as her magical victim - that he should be 'pure'.

Nils liked this actually - but didn't suggest any thing in the direction of this idea, for the outside world..

Nils was happy.. the whole thing was blamed at his 'disease'

he knew he could make a Bodhisvattva mission of compassion, riding on this wave

: mellow crush-outs in beach cafés,

surfing the waves of time,

travelling the ways of mind - as a Danish Nils met in Copenhagen had expressed it quite simplified..

'Nisse och Ulrika får inte träffas..'

hade Erik sagt på Claras avskedsfest när hon flyttade som student och skrevs in på en musikskola i London..

'Ullis vill ju döda Nisse..'

Problemet var bara det att Erik tyckte om att döma Nils som sjuk, (något som ju är värre än döden)

och Nils gillade hela sin komposterade uppenbarelse då det accepterades att han var på det sättet, sammanbrottet fortsatte frigöra energi ännu årtal efter 2002; och han var glad att inte behöva schosa upp sig likt Kornal och Erik, som satt och prat-skrek liknande kommentarer som dessa till varandra, där de satt på Il Forno i Atlasområdet, där Nils nu bodde som 2nda (eller 3de) handskontraktinnehavare..

'jag knullade en blödande hynda i natt!'

Nils behövde inte hålla på och tänka i 'det fula sexuella spel som hittade falska vänskapspel'

Nils behövde bara vara ljuvt förvissat om att han var utvald till något stort, vad visste han icke än.

Kapitel 5

Nils blir frestad av Djävulen när han fortfarande bor på Vulcanusgatan

'när elefanter dansar över rosornas äng, blir dansen vild och exalterad, då får man nog lov att säga, med fog är jag rädd, att den attrappen var nog felplacerad..

jag minns när du var liten, du var så söt och snäll, nu tänker du mest på heroinet, ibland dansande elefanter, är du en bagatell..' - Den obegåvade trubaduren Cornelis Vreeswijk i hans 'Blues för Fatumeh'

(soundtrack: Sulle Nüüd av Toivo Kurmets Virmalised)

Ernestus von Renteln satt på Mellqvist café och rullade tummarna. En ung pojke kom in, Tadeo hälsade 'Nils det här är min...' Ernestus frågade 'vad är du?'

'Ingenting'.

'Det var ett mycket bra svar...'

Ernestus konsonanter skorrade Tysk-talande. Nils fick stolen bredvid Ernestus, han beställde en juice och kände plötsligt lust att tala fritt, liksom han var i centrums mitt. När han nämnde Wilhelm Reich blev de båda plötsligt mycket intresserade - för att inte säga imponerade - det

såg ut som de nära nog kreverade, utav nyfikenhet på hur den unge Nils! kunde känna till en så pass dold öppen hemlighet...

Nils kände sig glad att tala med två som hade liknande intresseområden. Ernestus sa ; efter ett tag 'ska vi ta en promenad?...' Nils gick med på det, de gick ut ur caféet och spatserade uppför gatan.

Ernestus tycktes liksom full, han ragglade emot Nils axel liksom han var på väg att falla omkull...

'Du är mycket intelligent...' sa Ernestus och förtäljde en hemlighet, han hade nämligen uppfunnit ett par vindrutetorkare till Porsche. Om ett halvår kanske patentet gick igenom.. på något vis liknade bilden två män som torkade varann i röven - torkade av himmelens öde, en olycka som drabbat dem! Då sa Ernestus 'låt mig köra dig hem...' in i hans Svarta Mercedes hoppade sillen och Abba dundrade i stereon. Nu visste Ernestus var han bodde.

Innan Nils steg ur bilen såg han hur ett hårt stånd i Ernestus kostymbyxor sig våldsamt snodde...

Snart blev de "goda vänner"; 'man hittar kanske 7,8, under hela sitt liv...' han sa att han kände att han och Nils var två sådana som kunde komma långt tillsammans - bli vänner för resten av sina liv...

Ernestus sa till Nils – att hans mest charmerande egenskap var att han kunde bli förälskad flera gånger om dagen.

Det var sant.

Nils var galen i svenska kvinnor – bara deras närvaro, och förstulna bligningar över det som i dessa ögonblick för Nils kändes som milsvidder av vacker ängsmark, okänd mark som för honom blev en extatisk kontakt med

en verklighet av högre art, där Nils önskade vandra med dem en dag.

Ernestus tyckte om att ligga på Nils säng - han såg hårda ståndet pulsera medan Ernestus försökte läsa tidningen... Nils dansade ett tag - Ernestus ville att han sin tröja skulle ta av... han kom fram bakifrån och började massera Nils rygg - snart hans hand smekte ned emot bröstet vilket fick Nils att känna sig otrygg. Nils började förstå vad det var Ernestus ville ha...

Han försökte föreställa sig det hela igenom att trycka in sitt pekfinger i sin egen bakdel.

En dag gick han för att köpa kondomer. Han kände sig generad och samtidigt grå; han trodde han bestämt sig för att testa hur det var - att låta Ernestus sätta på...

Ernestus sa 'jag är rik!...' 'Renata' var hans hustru i Schweiz - Nils drömde om henne.. men nu, var det Ernestus som ville tillfredsställa sig... När han kommit till Tobaks-affären, kunde han plötsligt inte formulera sig. Tobakshandlaren undrade, vad han ville... tillslut tackade han för sig...

Ernestus kom till kvällen; då han steg in, tog han tag i Nils och kysste honom på kinden - sedan försökte han pressa in en stor tjurtunga i munnen. Det kändes för Nils som om hans oskuld var försvunnen...som om hans liv redan var nedbrunnet. De talade om Rousseau. En bok av Rousseau Nils köpt i ett antikvariat, hade ett förord som tycktes vara skrivet för att läsaren skulle missuppfatta läran ...'alldeles korrekt' konstaterade Ernestus... Nils kände sin vindruckna andedräkt.

Ernestus hade bett Nils hålla tyst om att de träffades... speciellt hos den "psykolog" Nils träffade på "Midgård". Nils gick dit på grund av en ungdoms "psykos".

Tabletterna de gett honom, hade gjort honom ful, men så småningom hade han börjat leva mera hälsosamt, nu tog han enbart emot en minimal kur ... Ernestus tycktes vara som ett lyckohjul, men Nils visste inte varför kulan stannat på honom - eller ens om det var tur..

Ernestus ville att 9 av 10 svenskar skulle skickas till Sibirien; för de var 'hjärntvättade dumhuvuden!' Nils höll med, men förstod inte varför man nödvändigtvis behövde skicka dem till Sibirien... Han började känna som om han bar på en tung hemlighet och Ernestus ville att han skulle presentera den som om den var hans egen - och inte prata om deras "förhållande" på caféet. Han var ju Baron! (nära nog Greve!...)

Han berättade hur han suttit en kväll på middag på Grand Hôtel ... En regeringsmedlem hade lutat sig bakåt och sagt; 'vi har hjärntvättat svenska folket sedan början utav 1975'.

(soundtrack: Heitki Neid av Toivo Kurmet med Vermalised)

Nils förstod inte varför Ernestus umgicks med sådana män - och sedan själv hatade svenskar utav samma orsak! Den kvällen tog Ernestus tag i Nils och bad honom sätta sig i hans knä... Efter ett tag började han rulla ned byxorna, Nils stånd pulserade, Ernestus hand flinkt masserade... Men den var kall som en guldtacka, så Nils sa 'vi stannar där för idag...' Ernestus tillslut gick, Nils en suck utav lättnad över sina läppar fick...

Nästa dag träffade Nils, Erik, hans gamle vän såg att en tung hemlighet tyngde hans vän och som han var mån om den gamla vänskapskärleken... Tillslut fick han Nils att förtälja hemligheten... 'du måste avbryta kontakten nu idag...' sa hans vän. Nils insåg plötsligt att detta var sanningen. Erik visste mera om sånt där; han var ju

uppväxt i ett överklasshem... så han visste den sanna betydelsen utav liknande frimurarritualer. Men Ernestus gav sig ej, sa att han skulle se till att Erik inte fick några fler konserter. Nils blev rädd, och försökte avsluta kontakten. Som tur var ringde Ernestus snart inget mer, och Nils gick vidare till att diagnostiseras som 'paranoid skizofren'...

(soundtrack för nedanstående: Ralph Lundsten: En höstvision)

Nils mammas karaktär, var sådan, att då hon vant sig vid någon, i hennes ögon, framgång som Nils hade, var detta en kotterisk egendom, uttalanden som att 'jag vill du är precis som alla andra', 'jag är världens mest misslyckade mamma' var inget Nils någonsin skulle tro innebar något positivt för honom.

När Nils mamma sa 'ja, ja.. jag har klarat mig så länge utan dig ändå, då har jag väl ingen son då..' – och att 'jag pratar inte om dig med andra', var detta pga. kotteriets krav på framgång – som vi ju nämnt inte var vilken som helst, utan judedjäväl officiell!

Nils mamma Anji, hade en sentimental hysteri över att få smälta in i kotteriets sammanhang – ty – hon visste inget annat, och då hon icke kultiverat sin karaktär kunde hon omöjligt se verkligheten från ett annat perspektiv: att man kanske inte var tvungen att smälta in, att man inte – så som Buddha sa, ska följa dåliga vänner – att man kanske var både enslig och enskild.

Denna tanke orsakade dock blockad i Anjis hjärna: hon hade fått en vanföreställning som sade att 'nu vann Nils igen!' vilket i sanning var ett typ av trots mot Gud. Att Nils planer gick i lås – ansåg Anjis hjärna skändligt – ty

– hon hade fått för sig, kanske i tutat i sig av framför allt Karl, att Nils var manipulativ.

Men – just därför att Nils inte var manipulativ och planerna som gick i lås, inte var Nils, utan Guds, var Anji pga. sitt sunda hjärta tvungen att krypa till korset igen och igen.

Emellan dessa intervaller så kunde det dock hända att Nils svävade i olika onödiga faror, och känslösvall orsakade av den orättvisa attityden. Men Nils största finansär genom 'alla de tunga åren' skulle trots allt komma att bli Anji.

Hon ville så innerligt att Nils 'skulle komma tillbaka' – vilket var hennes tanke på hur hårt ämne Nils varit inom kottieriet, innan hans 'sammanbrott' – men – Nils var inte intresserad av att göda kottieriet, han ville ha en mamma rätt och slätt.

Nils pappa Karl – var lika fäst vid kottieriet som Anji – fast på ett mera materiellt plan; där Anjis inriktning på "konst" vilket i slutändan bara handlade om idolisering – var Karl fäst vid 'bilden av sin avkomma', på ett negativt 'nationalistiskt' -det-kommer-fler sätt – likt han 'producerat' Nils (bara hör!) för den simpla anledningen att 'föra samhället vidare', föra sina svenska gener vidare i den svenska nationen. Han skulle aldrig – pga. det sociala grupptricket acceptera det Strindberg citerar på sid. 119 i En blå bok, då den döende Epaminondas blir tillfrågad om han icke ångrar att han inte fött en avkomma: 'det räcker väl med Leuktra och Mantinea'. Epaminondas seger över Spartanerna, var i hans hjärta den vila, det barn som var hans 'negation utav självmedvetandet', hans existens, det han förstått att han skulle sträva till.

Det var Karls imbecilla, ibland nästan perfida fokus på denna punkt, som gjorde att Nils avskräcktes och kände sig äcklad vid tanken på fysisk förening.

'Målet' med denna, skulle inte behöva kännas för honom vara att tillfredsställa sin pappas begär efter 'barn-barn', utan, det skulle inte finnas nåt mål med det – det skulle däremot vara meningsfullt, men, denna meningsfullhet skulle heller inte den kunna definieras – 'bli' var ordet – friställt från 'till' och 'vilse'. Nils tyckte om att vara vilse i tillvaron – hellre än att 'bli' en idol eller slav i rollen som en "hemma pappa" – som håller sin fru likt 'en tillgång' – den fasad av familjetradition som skulle presenteras utåt, så – var det då ett faktum att Nils fötts upp bland typiska idoldyrkare – och den klasch som kom med att hans religiösa instinkt vaknade, var alltså helt naturlig.

Karls inriktning på idoliseringens materiella aspekter, orsakade hjärtstillstånd hos Nils, hans hjärna tycktes 'tuppa av', av smällen mot det han trodde var 'föräldrar kärlek', - ett apatiskt tillstånd av illamående inträdde. Nils insåg nu klart, att båda hans päron var idioter – den ena vänlig (mamma) den andra en Djävul (pappa), och var inte detta idoliserings-paret i nötskalet?!

Men – han föraktade dem inte för det, snarare styrde han in på en enslig väg, för att söka upplysthet.

Och – han visste instinktivt – att han skulle behöva hålla dem bägge utanför sammanhanget; både hans privata och hans arbete att nysta upp den djävulska fälla som gillrats för honom.

Nils pappa Karl – visade sig dock bli – till skillnad från Anji – det största hindret i Nils liv – den tungsinthet och envisa frågesamhet som han attackerade Nils med, visade

sig innehålla ett högst skräckinjagande realitet: det att använda sataniska myndigheter – till att förfölja och tortera den som Karl fött till den här miserabla världen.

Det som retade Nils mest, var att Karl tycktes mena, att Nils var en misslyckad avkomma, om han inte producerade honom några barn-barn.

Bakom Nils fasad av artigt lugn, där de gamla inkarnationernas kultivering kom fram, som dolde ett raseri utan like mot Karl och de andra hyena hannarna, fanns samtidigt, nu efter sammanbrottet, ett djupt lugn. De trodde Nils var sjuk och dum, och hans libido njöt utav att slappna av från den forna överspändheten.

Så såg konstellationen ut nu.

Ifall hyenorna kände sig stötta över Nils insikt i deras fula rävspel, räckte det för dem att antyda för Karl att Nils hade ett 'skov' eller var 'manisk' – Karl som var likt själlös – ateist – konstaterade bara slakt, att han 'inte förstod sig på sånt där', och tog, utan att undersöka saken – ty – han ansåg den för 'ointressant' – hyenornas parti mot Nils.

Okej – det var steg nr 1.

(soundtrack: Heitki Neid av Toivo Kurmet med Vermalised)

Så – Nils skulle nog passa sig för att komma för nära hyenorna – som ju av naturen var ljusskygga, och var livrädda för ett lejons avslöjande blick – när 'den riktiga saken dök upp', så Nils förväntades hålla 'tillbörligt' avstånd, utan att bryta med gruppen, ty – de behövde ju ockra på lejonets energi.

Dock – hatade de ju sin lierade, dvs. Karl – men, var skrupellösa nog att använda hans totala ignorans, och självupptagenhet emot Nils. Och Anji, kunde de få att

'blomma upp', i vanföreställningarnas blommor i sinnet, i ingivandet av falska förespeglningar och förhoppningar om hur de trodde Nils ekonomiska framtid skulle lösas, och, det fåniga var att hans mamma gick upp i taket då vid dessa tillfällen ; prospektet att få tillbaka en liten del av den strålgång som förväntades vila över alla som kommit in på AF, och, det räckte med löjeväckande små prospekt, gäng-medlemmarna presenterade.

Detta var ett kallt uträknat sätt att göra ned Nils – och förnedra honom till ett kolli, givetvis för den enkla anledningen att schabbla bort det prospekt som deras ondska faktiskt berövat honom; giftermålet med Ulrika Lindström, och tracka ned på Nils konstnärliga begåvning i ett 'det är vi som är eliten, det är vi som är kända, PK-inkorrrekta är automatiskt brända!'

Fast – någon konspiration emot sanningen tillerkände de givetvis icke, och det skulle aldrig komma att ske.

Ifall DN matade deras hjärna med vilken sörja som helst – så upprepade de bara det, likt det var en sanning, ty, för dem var det en sanning att morfinet som strömmade ur beundrarinnornas sköten, var det enda viktiga i livet att ta fasta på.

'vi ska bli kända och förmögna, och på vägen ska vi erövra kvinno-släktet, detta är livet! bara så ni vet!'

Det fantastiska, och som utmärka Kornal bland de andra, var dock att han ändrat denna trance av negativ mytbildning omkring Nils, genom att fixa lägenheten på Vulcanusgatan åt honom. För detta skulle Nils komma att bli Kornal mycket tacksam.

Men, egentligen var detta morfinberoende enligt omständigheterna – om man tänker på den hög av skit man var tvungen att växa upp och kultiveras i – en helt

naturlig attityd: alltså: vad det står i den här djävulska satans skolboken, och den här satans radiointervjun vi ska kommentera, bryr jag mig inte ett djävla satans skit om – jag bara rabblar upp det och fortsätter med mitt morfinberoende! Capice?!

Anji levde till stor del på prospektet om auktoritetens godhet, hon hade förtroende för auktoriteten, men, inte lika mycket respekt, vilket var sympatiskt.

Karl – hade däremot en dåraktig feg respekt för auktoriteten, han påstod sig inte kunna ljuga för dem, eller föra dem bakom ljuset, men, egentligen hade han inget förtroende för dem.

Hans egoism i detta fall var ytterst kväljande, han hycklade bara förtroende när det passade hans intressen.

Karls brist på förtroende för auktoriteten var typiskt manligt, då ju det redan i Gamla Testamentet konstaterats att mannens företrädare hos Gud framför kvinnor beror på att han är mer förutseende. Men som Profet Muhammad säger: för den opålitlige finns ingen tro.

Pga. detta hade faktiskt Anji och så hade det varit i hela Nils liv – företrädare – men Nils älskade de stunderna – då Karls insiktsfulla sida kom fram – och han talade med sin djupa fina basröst om sin insiktfullhet i samhällets fulhet – och detta hycklande system.

Problemet var bara att Karl inte verkade ta fasta på denna förtrolighet, utan, i narcissistisk egoism, kunde utnyttja vad-det-än-vara-månne, att klubba igenom helt naturvidriga beslut.

Så fort kotteriets anda satte in, och började ta social ränta på Nils – mestadels med tanke på status; jobb, sex etc. blev Nils håglös och ville frigöra sig ur sammanhanget.

Han klarade inte av att spela för sådana låga ideal.

Allt Nils mamma på detta sentimentala sätt fäst sig vid, bilden av sin son, som något i huvudsak för henne själv, var högst irriterande. Det var liksom hon försökte äga Nils ande – och genom detta, ville att Nils skulle ha sina vänner likt gisslan nästan, ty, ifall Anji ägde Nils ande, så var ju hans andliga rikedomars hennes! Skevheten i denna attityd var alltför uppenbar för att inte en andligt ödmjuk personlighet skulle förstå sakens absurditet direkt.

Så fort han fått något, t.ex. en vän som 'var något' i världen – känd eller förmögen etc. så var det likt fokus plötsligt flyttades till denna för att – ifall Nils och denne slutade umgås, genast klandra Nils, givetvis inte öppet, och detta var ännu större bekymmer! Ifall bestörtningen varit öppen, skulle alla kunnat se det absurda och orättvisa i det hela, och kanske just därför, fortsatte Nils att bli särbehandlad till det negativa.

Nils var i dessa fall ansedd plötsligt, som att han 'inte var tillräckligt bra' och kottieriet bedömde allt efter politiskt korrekta måttstockar. T.ex. ifall personen Nils inte längre umgåts med t.ex. varit en känd nationalist eller "konspirationsteoretiker" var skadan lätt övergången, då kände kottierarna en sten falla från sina bröst, de dyrkade Mammon, som genom massmedia sa att 'det här blir inte en framgångsrik avkomma med sådana åsikter!'

Kottieriet visade ibland sin skrupellöshet genom oförsiktig dumhet, likt när de använde termer som avslöjade vad det hela handlade om för dem; 'han är en stor tillgång!' kunde de säga.

Problemet var också att ifall man tog dessa termer de använde bokstavligt, som de ju faktiskt var menade,

skämtades saken bort;

'man säger så där jargongmässigt!' och så försökte de vifta bort saken med handen, i en gest som när man viftar bort en fluga.

Ernestus var som kottet och småfolket själv – han ville bara ha pengar, med sin förmögenhet instigerade han missuppfattningarnas kväll – och när de dog – låtsades han som att det regnade, vad sökte han i denna eviga eld? När Ernestus visat sig intresserad av Nils, hade hans föräldrar initialt givetvis varit glada – 'men – är du säker på att det inte är något sexuellt inblandat?...' hade hans mamma sagt små-klokt.

Nils brydde sig inte om det – han var av ett annat typ av virke än sina föräldrar – och han visste vad han måste göra: balansera på en fin lina, ett finlir – när Ernestus så lämnade Nils pga. Nils tigerränder runt länderna, och sa i telefon: 'jag är i Berlin – jag har funnit en pojke! och han är så intelligent och begåvad, mer än du faktiskt, jag tror jag har blivit kär!' hade Ernestus kanske förväntat sig att Nils skulle känna sig snopen; Nils hade ju blivit erbjuden jobb hos Ernestus – och Ernestus var stenrik.

Nils låtsades givetvis sårad: men – lyckan och lättnaden då de äntligen lagt på var fenomenal!

Nils visste att Ernestus lagt på i precis rätt tillfälle! hans föräldrars initiala lycka över att Nils funnit ett mäktigt stöd i sin kraschade tillvaro, som gick över till förskräckelse då det uppdagades att Ernestus var ute efter att knulla Nils i stjärten, och skammen de kände över att de varit med och orsakat Nils uppsvullenhet som en ballong som sprack, som givit upphov till tigerränderna, och deras belåtenhet då Nils avslutade kontakten; (!) allt sammantaget gjorde att hans föräldrar bestämde sig för

att köpa en lägenhet till Nils! Det var liksom den naturliga logiken!

Nils skulle behöva flytta ut från Vulcanusgatan!

Ett nytt liv skulle börja!

den skrupellösa affärsmannen, tynger omgivningen med sin svinaktighet, sedan när de börjar se hans egentliga fulhet, flyttar han bara till ett annat ställe : 'jag är rik!' – pengar är för honom frihet från alla synder i denna värld – som annars skulle hota hans karriär och bekväma välfärd

Psykos, nån typ av mental blödarsjuka:

när det väl börjat

svårt att sluta

(soundtrack: Sulle Nüüd av Toivo Kurmets Virmalised)

Nytt år: fyrverkeri.

På Aniara, den tråkiga idoldyrkaren,

med oförmågan att njuta,

exploderar,

när den mot tomma okända rymden skjutas.

I Doris dal, dock, får inget – kan inget –

spännande ske,

ty, då är det ju som i filmerna

och 'inte erkänner vi felet, i skådespelardrillerna!'

Därför har skådespelare på 'tv' sådan makt,

ty, när vi finner – har – besattheten efter pengar, sex, och

makt, filmerna upptänder

så korsfäster vi alla riktigt spännande figurer, i kemiska tortyrburen.

Sedan är allt bara stelnar,

det är bara då vi känner av beröringen av

skådespelarglansen,
som vi mjuknar,
och, oftast ibland, efter litet skenbart övervägande
tar chansen

Aniara:
It's the false moral they display
that makes it that way.

Ricarda
(2006 - efter Nils flyttat till Erstagatan)

*Kärleken, som ett åskslag,
Spöregn,
Bach-fuga.*

*'Jag älskar svalkan efter sommarn,
Då dofterna stiger upp ur jorden,
Och svamparna andas regn.*

*Höstvåta gator,
Kyrkogårdar ...'*

*'Jag ser henne komma gående,
Jag väntar på henne,
Hon tittar uppå mig skräckslaget.*

*En äldre kvinna,
med alldeles vita ben,*

*hon brottas med sig själv;
då klandrar man gärna något yttre,
därför att det syns.*

*Jag kan läsa henne som en bok,
Och jag ser plötsligt henne som en liten flicka,
Då hon stadigt fortsätter att promenera nedför
Erstagatan...'*

*'Jag gillar honom... han är så lugn och härlig... Att se
honom på gatan, fyller mitt hjärta med kärlek. Han är ute
och promenerar med sin hund, som vanligt. Så lugn, så
lugna steg... liksom inget i världen kunde rubba honom
och hans hund.*

Själv finner jag idag endast ro i söta kvinnor...'

*'En död humla ligger på marken, sovande för hösttider
som skall komma.*

*Tiotala turistbussar stannar vid Fjällgatan
Och tittar ut över Stockholms kanske sista
sommargrönska för i år...*

*Molnen vandrar snabbare, och allting tycks mera
levande, mera djupt, mera rött...*

Rött; hösten färg.

Den som skall komma...'

*'Det luktar höstlöv,
Jag sa att jag skulle bli poet,
En futtig poet;
Ger henne två hundra kronor.
Ödet ordnade vårt möte,
Innan hade jag suttit på restaurang,*

Och till synes utan anledning,
Kollat genom en tidning.
Så kom hon plötsligt in på Nordea,
Med solglasögon
Och hälsade på mig.
Dumbom som jag var,
Erbjöd jag henne stolen bredvid min.
”Vad heter du?”
”Karl...”
”På riktigt alltså!
Heter du Karl?”
Hon talade med finsk-tysk brytning,
Och hon tycktes dvälja med tungan på ’k’
Liksom orre-sång.
”Har du någon flickvän?”
frågade hon mig,
Och då jag svarade ”nej” sa hon:
”nu har du en!”
Vi hälsade hand,
”Ricarda... men mitt smeknamn är Rike...”
Då jag gick bort till disken,
Var jag alldeles grumlig i huvudet,
Och kåt...
”Du väntar på mig!” sa hon.
Bredvid varandra gick vi uppför Skånegatan,
Och Ricarda hälsade på människor
Likt de vore gamla bekanta.
”Jag gillar Mozart!” sa hon,
på min fråga.
Bach, Mozart och sedan Beethoven,
Det kom vi överens om.
Då vi kom hem, satte jag på Mozart,

Och hon satte sig och ville ha sällskap
Att röka.
Jag bröt cigaretten i två delar.
Sedan stod jag i fönstret under det hon åt godis.
Jag tog plötsligt på hennes bröst,
Och hon frågade vad det var,
Ifall jag ville kolla på hennes linne eller nåt.
Hon var konstkännare,
Och igenkände genast Chagall på väggen
Då vi inträdde.
Jag frågade ifall jag fick ta av henne klänningen
”Visst!” sa hon och fnittrade ett halvt galet skratt,
Likt hon sedan skulle göra många gånger.
Jag tog av klänningen, och sedan linnen,
Och sedan hjälpte hon mig att ta av hennes två b-hs.
Jag såg på hennes bröst...
Sedan tog vi av skorna,
strumporna, byxorna, och trosorna...
”Du är vackrast!”
sa hon till mig, och körde sina fingrar genom mitt hår.
”Du är vackrast! Annars skulle du aldrig våga göra så
här...”
Jag satte mig naken på henne
Och förde hennes händer till min snopp.
Jag slöt hennes fingrar runt den
Och började smeka...
Då jag fått orgasm gick vi båda in i duschen.
Jag tvättade hennes hår.
Vi var en lång stund i duschen.
Sedan kammade jag hennes tovigga hår.
Hon ville sova,
Och jag blev så rastlös,

Att jag gick till sängs också.
Jag läste Harry Martinson för henne
Och hon höll sin arm runt min hals.
”Ska jag gå ut och köpa en sak?”
sa jag, och hon hummade.
Det var svårt att få in den i henne,
Jag misslyckades flera gånger,
Men tillslut hittade jag rätt,
Och då jag gjorde det,
Skrek hon,
Likt jag ränt ett svärd i hennes sida.
”Aoooo!”
Efteråt funderade jag två gånger;
Jag kunde bra inte gärna kasta ut henne nu...
Då vi kom utanför porten sa jag det:
(sountrack: Milleks Sonu Veel av Toivo Kurmets Vermilsed)
”jag tror inte du kan sova hos mig i natt,
men jag kan betala hotell för dig”
”Varför det?”
”För att jag behöver vara ensam.”
Hennes sällskap störde mig,
Hon var mer galen än jag,
Hälsade på varenda främmande människa vi mötte.
Då vi kom in på hotellet var jag redan slutkörd.
Det var fullbokat.
Hon gick in bakom disken
Och lyfte upp ett barn på den.
Även nästa hotell vi kom till var fullbokat,
Men vi fick låna en dator
Och jag kollade upp ledighet.
Fullt! Fullt! Fullt!
Överallt i stan var det fullt.

Tillslut hittade jag ett hotell vid Gullmarsplan.
Vi plankade på tunnelbanan dit,
Och kom ut i den regntunga natten.
Men, plötsligt hade jag glömt var hotellet låg,
Visste inte ens dess namn.
Vi frågade en taxi-chaufför
Om vägen till närmaste hotell eller motell.
”Uppför gatan här en kilometer eller så” sa han.
På vägen plockade hon en ros och jag bad henne göra en
dikt:
”en ros till dig
och månen till mig”
Vi gick där tysta på en regnvåt gata.
”Kan du inte ventilera dina tankar!” ropade jag tillslut.
”Ifall du skulle ha barn, vad skulle du ge dem för namn
då?” sa hon.
Vandrarhemmet, ett två-plans hus
I slutet av en mörk regnvåt gata,
Var stängt.
Så stod vi där, hungriga,
trötta...
”jag har en ny plan...”
och det bestämdes hon skulle sova hos mig...
Vi fick åka med gratis på bussen
Över till Söder
Och på promenaden hem komponerade jag ”poesi”:
’Vi går här på regnvåta gator’, sa jag högt.
Vi åt en stor portion spagetti, och jag sjöng sånger på
gitarr för henne.
”Jättevackert” sa hon efter varje sång.
Sedan gick vi och lade oss.
Hon höll sin arm runt mig,

Hon sov inte mycket,
Och jag själv vaknade flera gånger.
På morgonen älskade vi igen.
Jag spelade musik för henne,
Och hon låg uppe i sängen.
Åt min gröt, och hörde hur hon skrattade för sig själv.
Det tog en timme för henne att göra sig klar för att gå
utanför dörren.
Hon ville låna pengar för dagen,
Jag gick förbi en bankomat,
Tog ut 200, och gav henne dem.
Sedan skildes vi.'

När Nils givit henne de 200 kronorna hon begärde, hade
han sagt: tar du dessa nu, så ses vi aldrig mera!
'O.K.' hade Ricarda sagt, och Nils hand hade lätt glidit
ner i hennes. Han såg henne gå mot Medborgarplatsen på
Folkungagatan, och hans hjärta kände sig även det lättat.

'Då jag tittar på två barn, känner jag en härlighet bortom
ord... De är lätta, som fjärilar, lika lekfulla... lika
omedvetna...

De leker på en inrutad kulle, med rött staket omkring.
Bara nedför slänten och en lång man, med brunt hår,
sätter sig i sin bil, läggande dagens tidning på
passagerarsätet...'

'Igår, såg jag ett härligt tecken på lekfullhet. En man
ensam på cykelvägen mot Londonviadukten, släppte
plötsligt styret och klappade sina händer i takt.
Han måste haft någon melodi han sjöng på...'

På samma plats, pågår en hel del aktiviteter:
Den feta tiggarkvinnan med hat i blicken, skriker 'as!', åt hon som inte ger, och 'tack så mycket' åt den som ger.
En ungdom med solbränd hy och ny-skinande sneakers, kommer på en skateboard. Han köper hellre en ny tröja, än ger några kronor till svenska tiggarkvinnan.
En varning har gått ut till alla medborgare i staden:
"Ge inte tiggare pengar, de köper bara knark för det!"
Men mat, är mera väsentligt än knark. Vem vet, hur länge till 'as!', kommer ljuda på Götgatan... och i vinter...'

Full-gubbarna prisar Nils
där han kommer med sin illegala-affischeringsdramaten
vagn
i början gav han alla svenskar som tiggde – men – 'till?' !
han snart satte gränsen: inte till berusningsmedel!
så de andra stod där, besvikna att han inte gav dem
till hasch eller khat

men – ibland när nån utav de stackarna stod och hängde
med läppen
och skämdes, kastade Nils en hundring ändå..
han tjänade stålar, ja – bara genom att gå...

Nils hade tvingats ta ett jobb som illegal affisch-
uppsättare, annars skulle han inte haft råd att betala sin
föräldrar, som faktiskt bara krävde av honom att han
betalade litet mera än hyran på lägenheten. Han hade inte
heller haft råd till mat. Kornal ordnade enkelt jobb åt
honom, som han tjänade i hans ögon enorma pengar på.
Lyckades han sätta upp 600 affischer på en dag, hade han
tjänat 3000 kronor!

Det svindlade för Nils ögon vid tanken..

Men, han mådde dåligt utav det han jobbade för, han hatade det han lärt känna av natt-klubbs-livet, men, nöden känner ingen lag, som ordspråket lyder. Han fick 5 kronor per uppsatt affisch, och han fuskade aldrig.

Känt var att vissa affischuppsättare ibland dumpade sina affischer men fakturerade dessa i alla fall. Sånt skulle Nils aldrig ha gjort.

I början var han valhänt, och hans upphängning såg rent utav förskräcklig ut.

Polisen hade dykt upp till Kornals klubb den första natten som Teatron startat, och likt en gest tryckt upp en affisch i ansiktet på folket där. Men Nils lärde sig snabbt, och blev snart den mest eftertraktade affischeraren i Stockholm.

Enkelheten med detta blev då Nils fick 6 uppdragsgivare, istället för en, och alltså bara behövde hitta 100 busskurer i tid i Stockholm innerstad, och sätta upp 6 affischer var på varenda av dessa. Då var de 3000 kronorna hans!

Framemot våren 2008, kände han dock plötsligt en dag att det var dags att fortsätta med sitt konstverk, och släppte vagnen med affischer vid Åsögatans slut och traskade där ifrån.

Han ringde några minuter senare och sa upp sig.

Människors vulgära skryt om sina könsakter, var en av de saker Nils fann så kväljande;

att vara så okänslig att bara rabbla ur sig ett självhävdande – som var menat att upptända avund hos omgivningen, likt svartsjukan inte fanns! bara en mängd djävulska ormar som krälade om vart ann!

Sådana som Odd Wingdahl – vars mål var fiendskap till

Gud – att ockra på svartsjukan, verkade därför i jämförelse intressant.

(soundtrack: Naer av Toivo Kurmets Vermalised)

Homosexualiteten var inget för Nils – det förstod Nils nu – vad var det med porrfilm som verkligen var intressant inom ramen för den vulgära tidsandan?

Kanske det att då omoralen slagit ut – och hela sörjan fick en att må illa

likt man tvingats dricka galla, så fäste man sig vid en bild utav sexbomben

då hon var i akten att få en orgasm

framkalla en orgasm,

var inte detta i jämförelse ett typ av lutning mot kärlek i alla fall?

'jaja.. de håller på där borta.. men jag tittar genom skärmen in på det hela

och jag njuter med henne – trots den omoral tidens dekadens involverat mig i...'

Ifall man bara intog rätt perspektiv till pornografi – dvs. en skam som frigjorde energi –

kunde detta verka som en motpol till idolens inriktning på att göra din inspiration till materia

när man likt Nils pratade om hur mycket han skämdes för sin last

och lät andra förstå vad man gjorde då

man förde ned brallorna i hast

tycktes detta på nåt vis slå hål på de andras uppsjosadhet

saken var också den – att man numera inte behövde betala för perversiteten!

utan enkelt kunde ladda ned filmer på datorn!

så – de som kidnappade skönhet för att förslava dem till
tvångshoror
fick tjäna sina fula stålar på att sälja dem!
Inte på ens runkande till sköna filmer!
och Nils tänkte inte köpa 'kärlek'

han var bara intresserad från det relativa planet på hur
då idolen med sin hemliga akt
fått hjärnan att brista
och offret svälde upp som en ballong
och var tvungen att sparka igång sin kåthet igen
med 'fuck me! oh my God! '
den sexbomben – pan-pipans njutbara sång
hur detta kunde komma in som ett perspektiv
av friskhet i den annars stelnade kulturen.

Nils förord till en Zen-text han spontant översatte, efter det han nått andligt uppvaknande midsommar 2007 vid Åsöгатans slut:

'De flesta människor är rädda för det de inte kan förstå, därför att det får dem att känna, att de inte är Mästare, att det finns någonting bakom dem, som en skugga, som kan komma och överfalla dem närsomhelst.

De tidiga psykoanalytikerna, kallade detta det undermedvetna, men det var bara undermedvetet så länge som man höll det tillbaka, och att man styrdes av detta undermedvetna.

Wilhelm Reich, trodde bara på det rationella, och han upptäckte också energier i kroppen, som just var energier, som kanske inte alls var rationella, *utan som var liv!*

Livet kommer först, det rationella sedan.

Alla andra varelser, bara gör saker, men genom att vi människor har språket, kan vi styra oss själva, *men det kan också styra oss!*

Frågan som vi alla brottas med är då: ska vi styra våra liv med språket, dvs. ha större chans att överleva genom vår klokhet, eller ska vi bara låta livet gå som det går?

Ifall man ställer sig på gatan och skriker "jag är skizofren!" så uppfattas detta genast idag, så som man vore galen... ja, bara själva faktumet att man alls skriker gör en till en galning.

Men sjunger inte fåglarna, brölar inte kossorna, tjattrar inte aporna?

Men hos människor tar sig oftast livsenergin ut(tryck) i skvaller.

Skvaller är ett sätt att göra ner en människa, som en

annan ifrån början *ville göra ned*, men inte hade kraft att genomföra det själv.

Då går denne till en andra part och talar med honom, och den talar i sin tur med en tredje; så bildas en grupp som är *emot* en speciell person, och nu kanske de kan göra ner honom, ifall de är flera?

Många poeter har vägrat att ta hänsyn till denna regel, och har sagt att de ändå är odödliga, så 'gör ned mig ni, men jag kommer leva kvar!', *och så har det också blivit*; har inte Jesus ord, Rembrandts målningar, Beethovens toner, allihopa levat kvar och hyllats?

Alla dessa hade problem ekonomiskt: Jesus ägde ju faktiskt ingenting, men så var han ju också Guds profet och kunde förvandla litet fisk till en hel sjö.

Rembrandt var ett tag på modet, men gick i personlig konkurs, men han överlevde knappt.

Så under tiderna de levde (kolla bara på van Gogh) så var de utstötta ur gruppen, man skvallrade om dem, men några älskade dem också (lägst i kurs står här van Gogh, som bara blev älskad av sin broder och sin fru, och kanske någon till) och dessa personer som älskade dem, har i alla fall i Jesus fall *blivit deras budbärare*, blivit människor som fört ut deras ord i världen.

Reich trodde att människan bara är en komplex sammansättning av allt den upplevat, men jag har i mitt liv sett bevis på motsatsen.

Vi är en komplex sammansättning av allt som existerar; Buddha naturen, kanske till och med djävulen, allt som vi kan förnimma.

Men i allt detta är *vi själva något också*.

Reich vidgade vyerna för många, William S. Burroughs vidgade dem ännu mer, och deras arbete är det vi har att

tacka för vår medvetenhet.

Burrighs tyckte att medelklassen skulle utrotas, han såg dem bara som gående bandspelare och inte alls som människor.

Han var av det handlingsmässiga sinnelaget, och hans konst var *en exakt spegling av hans liv*.

Vi som sitter här hemma i Stockholm (ifall detta nu ska kallas hem), kan se hur bilarna tar över gatorna, fordon som inte ens är levande, som kan ta kol på dig utan att känna någon skam, men förarna då? Ska vi verkligen riskera att bli ihjäl-körda närsomhelst, bara för att medelklassen ska ta sig ifrån ett ställe till ett annat? Den hjärntvättade medelklassen, finns det något hopp för den? Jag har i åtminstone 6 år försökt upplysa mina föräldrar om att massmedia bara hjärntvättar dem. Har det gjort någon verkan? Min mor verkar se litet sanning i det, min far bara ett tecken på sinnessjukdom. Så vad ska man göra? ; mördra? förändra? Det finns inget svar på den här frågan. Många lösningar?

Blake säger att varje sak som sägs, som kan bli betrott, är en bild utav sanningen.

Låt oss nu tala litet sanning: Reich studerade tyvärr inte poesi så mycket, och ifall han gjorde det, såg han det alltid som ett uttryck av galenskap, en galenskap som han själv var besmittad av, därför att han gav sig ut i världen *för att rädda den* - under det att andra bara hängde med, och njöt frukterna av andras arbete.

Detta är den stora poetiska frågan: ska vi rädda världen (som måste bli räddad för att den är som den är) eller ska vi som konstnärer bara hänga med, underhålla medelklassen, leva lätt och bekvämt?

Ifall man väljer det andra, är man i strikta ordalag ingen

poet eller konstnär, utan bara en clown, en underhållare, och det är inget fel med underhållning för de som räddat sig själva, medan det att underhållning för de som är hopplöst efter, endast är ett sätt att sätta kärran framför hästen.

Reich ville rädda världen ifrån det patriarkaliska samhälle som förstört den sedan 6000 år, Jesus ville möjligtvis detta också, men, ingick i en tradition utav patriarkala värderingar, som hade stagnerat och därmed blivit giftiga. Han insåg att denna monoteistiska värdegrund var nödvändig för mänsklig samlevnad, men, förändrade de på honom troende som Profet, deras attityd och dumhet, genom att blåsa frisk vind i den gamla ingrodda smittohärden...

Van Gogh gjorde bara som han blev tillsagd, Beethoven fördjupade människorna med sin musik: gemensamt: de gjorde alla *någonting för världen*, för sina medmänniskor, *och genom dem något för världen i stort*.

Då Jesus gick in i templet, ville han liksom Reich visa, att köpmännen påtvingade människor saker de inte ville ha, och att dessa saker hade sin bieffekt någon annanstans, t.ex. i mordandet utav djur och till synes oskyldiga människor.

Jag känner många s.k. konstnärer, som säger att de inte tror på *de stora konstnärerna*. Dvs. de tror inte på Gud, inte på den underliggande principen, inte på kärleken.

Så finns det de som säger att de inte tror på Gud, men handlar i samklang med Kärleken, dessa tror i verklig mening på Gud.

Ytterligare, så finns det personer som säger att de tror på Gud, men inte handlar Kärleksfullt.

Dessa är fariséerna, hycklarna, ockrarna.

De som inte tror på Gud, men kallar sig konstnärer i alla fall, blir underhållare för hycklarna, och de stackars små människor som arbetar åt hycklarna: medelklassen.

Ezra Pound sattes på äldre dagar genom beslut av USAs högsta militärledning på sinnessjukhus. Han själv påtalade för sin vän William Carlos Williams, att han ändå, fastän han skulle släppts fri, inte skulle våga gå ut, därför att fariséerna då (enligt Jesus ord), eller maktmänniskorna (enligt Reich ord) skulle avrätta honom då.

Detta var kan hända en stoisk attityd, som lämnade honom så snart han verkligen släpptes fri, ty, då flyttade han raka vägen tillbaka till Italien därifrån han hade tillfångatagits i 2ndra ”världskrigets” slutskede.

Var kommer då Zen in i bilden?

Vad är Zen?

Zen, som religion, är ett sätt att frigöra sig.

Zen som faktum är frigörelsen i sig, att finna Kärleken (eller ens hjärta, i dessa skrifter kallat *kokoro*)

Att fråga vad Zen är och varför vi behöver det, är i princip samma sak som att fråga varför vi behöver ett hjärta.

För att inte bli till maskiner, skulle Burroughs säga.

För att bli människor, skulle R.H. Blyth, och D.T. Suzuki säga.

Vi är nämligen inte människor, förrän vi har ett hjärta (eller snarare, förrän vi funnit vårt hjärta)

Jag har hört från ledande svenska politiker i Sverige orden: vi har hjärntvättat svenska folket sedan början av 70-talet, i bemärkelsen att skryta.

På Sveriges bibliotek har man inte Wilhelm Reich betydande verk, fastän han är i klass, eller snarare,

mycket större än sin personliga mentor Sigmund Freud, vars samlade verk man ser överallt.

Folk går på gatorna och sover, inlåsta i ett ord-fängelse, som visserligen gör det tryggt för dem att leva, men som gör att de aldrig kan uppfatta verkligheten som den är.

För att återgå till texten jag översatt, så visar den på en väg till andlig upplysning, *en väg*:

Många lösning?

Vattenfågeln

Vandrar hit och dit

Lämnande intet spår,

Dock sin väg

Hon aldrig glömmer

(Dikt skriven av Dogen 1200-1253), Soto-Zen-sektens grundare i Japan)

så har var människa - liksom *vi* inte vore djur!, sin väg - sin dagliga väg.

'Han som binder sig själv vid ett glädjeämne

Förstör det bevingade livet' (William Blake)

Det är i känslan av att vi egentligen är bevingade som Zen känns bäst.

William Blake har skrivit mycket om detta, han skriver att, resonerande tar oss till fånga, dvs. vårt intellekt tar oss till fånga, och med detta menade William S. Burroughs 'ord-virus'.

Ta tillexempel det faktumet att man kallar sig själv skizofren;

ordet har tagit en till fånga, och det är inte längre man själv som använder ordet, utan ordet som använder en själv.

För att komma till Zen-upplevelsen av frihet, måste vi förneka oss själva jämt och ständigt. Vi måste börja göra det som Gary Snyder kallade 'följ alltid *dina egna önskningsar*'.

Ifall man följer sin egen vilja, och inte sin arbetsgivares, är det ju lätt att man blir av med jobbet, men samtidigt, ifall man stannar kvar, hålls man i slaveri utav ordet; utav den resonerande - och kommer aldrig i sitt liv känna vad verklig frihet är för någonting.

Vilket ska man välja?; vara kvar på sin plats och må dåligt, eller sätta sitt eget liv, sin egen frihet, framför risken att bli dödad genom hunger eller kanske - som inom militären - genom avrättning?

Den som väljer sitt eget livs väg, gör också *samtidigt något för världen*, medan det att han som hålls kvar på sin plats, gör så i tron att han gör något för världen; gör så för att samhället "ska fungera" gör så, i en förnekelse av sig själv, som egentligen är den största egoism.

Människor kallar de som lyckats ta sig ur ord-fängelset för egoister, därför att de vägrar kvarhålla den samhällliga ordningen.

Men de som lyckats ta sig ur, är i verkligheten de som börjat arbeta mest för sig själva, och genom detta vanligtvis för andra.

De vill ha en förändring, och genomför den i sina egna liv - de andra vill ha en förändring, men vågar inte genomföra den.

Reich har detta också: han skriver att arbetet ska vara "frivilligt och glädjefyllt" inte att arbetet ska ske under tvång.

På detta sätt kan vi se att alla "stora människor" eller poeter, arbetar för samma sak: en frigörelse av varje

mänsklig individ, på bekostnad av slaveriet som människor sätts under då de sätts in i ett system som en kraftfull, känslfull, men gåtfull, mystisk, inte ärlig makt leder.

På detta sätt kanske rädslan för Gud: men som Jesus säger så är Gud en tjänare, Kärleken är en tjänare och ingen tyrann, precis som William S. Burroughs, Wilhelm Reich, Suzuki etc. är *våra tjänare*, tjänar vår sak, på bekostnad av mycket tankemöda, ett helt livs arbete.

Men de har olika sätt: Reich gör det genom kunskap, Suzuki genom Kärlek. Och så som Suzuki säger; är dessa två *det stora medlidandet*; Buddha, Kristus, eller vad man nu än vill kalla det. Så bägge dessa i vårt exempel, vill upplysa andra känslomässigt förnimmande varelser, men gör det helt enkelt bara på olika sätt.

För att tala om vår egen samtid: så är svenska skolan idag till för att skapa medelmåttor, människor utan egentlig vilja; det är alltid *läraren som har rätt*, det finns inget ömsesidigt utbyte mellan elev och lärare, och det som man tränar, är egentligen *förmågan att ta in kunskap, okritiskt, utan att själv granska det*, och sedan i sin tur lära ut den.

Detta är nämligen hjärntvättens princip, maktmänniskornas vapen, och demokrati kan väl aldrig finnas, *då en klick människor styr de andra*, fast psykologiskt, alltså i första hand inte med vapen, utan *bakom linjerna så att säga*, i människors egna psyken!

Detta är den misär alla stora poeter vill rädda oss ur, och Burroughs är bara annorlunda än Jesus, eftersom *miljön förändrats*, det är inte längre samma vapen som för 2000 år sedan som maktmänniskorna använder.

Ofta misstas kyrkan för någonting andligt: den är precis

som staten, monopoliserar (vad händer då någon får monopol?) det andliga på samma sätt som staten monopoliserar att se efter folket, så monopoliserade en präst förr i tiden, det att ta hand om folkets själar.

Båda stödjer sig på en auktoritetstro, en rädsla för den vanlige människan att kunna råka illa ut, och genom detta, så får en grupp människor MAKTT!

Låt mig nu säga en annan sak: då Zen-mästaren Nansen (refererat i Mumonkan nr 14) skar kattungen i två delar - var det för att säga: ni dödar det hela genom att dela det i två! Han pekade här ut det som Burroughs säger: att ifall man enbart har begreppen gott/ont, bra/dåligt etc. finns det ingen nyans, och hans elev Joshus svar, när han försent återvände ifrån ett ärende han varit ute i, att sätta sin egen sko på sitt eget huvud och gå ut igen, säger oss vilken sida vi bör tillhöra (tänk på Jack Kerouacs boktitel: *Desolation Angels*) om vi vill undvika att 'döda det vi älskar', vilket vi, som Nansen demonstrerade, blir tvungna till i annat fall (som R.H. Blyth pekar ut i kapitlet om döden i *Zen in English literature and oriental classics*, så är det döden som ger livet dess mening) (men – som Profet Muhammad säger: en sann troende fruktar döden).

Burroughs metod för att få oss att komma ur vårt ord-fängelse, var att börja tänka i färger, i bilder, i musik: för faktum är att talet bara är den mest markanta formen av kommunikation, dvs. uttryck, för den mänskliga organismen.

Ifall vi också skulle kunna tänka oss att uttrycka oss själva i dans, i bilder, i toner, skulle kanske inte orden (så resonerar Burroughs) ha en sådan makt över oss.

Att tro, är inte att lära sig regler, som de "religiösa" så

korkat tror. Det är heller inte *ett* upplyst tillstånd; då man först "blir upplyst" (i Buddhistiska termer) så bekräftas helt enkelt bara det som man *trodde* var sant, dvs. det som man *trodde* var sant, bekräftas.

Men i stort sätt så finns det ju flera upplysningar, men alla följer nog den regel som Gary Snyder satte upp: de upplysta kämpar hela tiden för att kunna följa sin *egen verkliga* vilja. Det är skillnad på egen, och *egen verklig*, därför att vi idag är så fullstoppade med insmygande andras viljor, att vi i princip inte vet vad vår *egen* vilja är för någonting.

Suzuki benämner det som Kärlek. Burroughs däremot vet inte.

Så som William Blake skrev (med tanke på upplysning): Det som nu är bevisat - var en gång bara fantiserat!, och i tanke på Burroughs också, som fantiserade de mest fantastiska saker, men tillslut blev det bevisat att han hade gissat rätt.

Att vara konstnär, är att ha känsla för sanningen, dvs. känsla för vad som är vackert.

Keats säger att Sanning är skönhet, och Skönhet är sanning.

Och detta stämmer! Är inte Beethovens symfoni nr. 7 och 9 vackra? och allt vackert det som har mest sanning i sig?

På samma sätt är det med poeter, de har sinne för det vackra, för det sanna, och nedtecknar det när de kommer över det. Detta är nutidens jägar-och-samlar liv.

Lidandet är belöningen för den som tror, men det meningsfulla lidandet. Därför att poeter egentligen inte har något val: antingen meningslöst lidande i komfortabel miljö, eller meningsfullt (dvs. Kärleksfullt) lidande för

sin egen sak och för andra, alltså; skillnaden är att det första meningslösa lidandet skapar hat, under det att det andra befrämjar kärleken och Kärleken.

Tro hänger samman med lidande; för man lider för sin tro.

Tro och upplysning, är inte som många tror ett tillstånd av avslappning, utan den långsamma, smärtsamma, kärleksfulla kampen, för de man älskar (eller det). Med inslag av gudomligt omsnärjande kärlek som kan upplevas som det högsta.

Reich älskade sanningen (kunskapen) och sina medmänniskor, och visionen av kommande lycka på jorden; Buddha utsträckte sin kärlek längre, till blommor och bin och djur. Jesus älskade Gud och människorna (Kärleken och människornas potentiella uppvaknande till dess verklighet) - *och alla har de lidit och kämpat* - för sin Kärlek.

Upplysning är sålunda inte ett smärtfritt tillstånd, utan kamp!

För att få inblick i Nils själsliv vid denna tid, citerar vi här, delar ur en diktsamling Nils skrev rent på skrivmaskin han fått av Eriks pappa genom Erik, på A4, och som han kopierade upp på den copy-butik som Torsten Föllinger brukade göra sina kopieringar på, på Renstiernasgata. Han hade ingen dator längre vid denna tid, han hade slutat med den då han frestades att se på en porrfilm, men, han hade som tur var klarat sig utan att runka någonting.

Diktsamlingen hade han döpt till *De mörka årstiderna*.

(soundtrack: Taas On Päev av Toivo Kurmet)

Han hade dock blivit fascinerad utav Pasolinis *Livets*

trilogi, där nakenhet och porrscener visades, utan att det upptände något annat än fascination och en inre känsla utav säkerhet, likt hans sätt att göra dessa 3 klassiska mästerverk, ifrån Englands och Italiens 1500-tal, till Arabiens 800-tal, gav tillbaka betraktaren det som filmer vanligtvis annars stal; Nils kände likt att denna Livets Trilogi kunde kliva in i hans vardag, och guida honom! Och porrscenerna upptände inte den vanliga känslan av beklämmande skam, utan känslan utav en gömd tradition, som Nils kände sig ingå i.

När han sett dessa några gånger, hade han strax efter det han flyttat in på Erstagatan gett tillbaka sin dator till sin pappa, givetvis kom skammen upp likt en outhärdlig rodnad då Karl skulle hämta datorn, men Nils tröst var att han inte alls runkat till den enstaka porrfilm han frestats att ladda ned på datorn, och att han upptäckt en ny realitet i Livets Trilogi.

Till diktsamlingen:

Dikt 1:

Resan

Jag spottar ut en jordgubbe

se

en myra fick sin middag!

skuggorna över fältet

skuggorna som rör sig

Kråkan sitter på Canal Digital's sändare

skönt att någon har vett i alla fall!

Två myror hjälper varandra
att transportera upp en död räka
som spolats upp med den röda tången

En ensam gås
flyger i natten
samman med mig

En örn seglar högt över fältet
små svalor seglar lågt lågt
för att fånga de mindre

Dikt 2
Staden

Han ligger där och sover i sin vagn
med den vitrandiga filten
haken sticker under

Kråkan var så hungrig
han nafsade på bajset
min cykel kom och störde honom

Till Ingmar Bergman:
Ingmar frågade i sitt sommarprat på radion, vart musiken
kom ifrån.. jag funderade och funderade, här är svaret:

Om du bryter upp körsbärsträdet
vart är blommorna?
men om våren,
se hur de blomstrar – dikt av Ikkyu

Klockan står på tio i åtta
men den är inte tio i åtta

Sex tjejer badar
alla kommenterar de vattenvärmen
Näckrosorna flyter längs kanterna
på den briskrusade sjön

Bron öppnas
Bilarna köar flera hundra meter
En efter en, startar de sina motorer

Dikt 3
Hemma hos mig

Vattendropparna ifrån tandborsten
Å vad de kyler på min mage

Stjärnorna ovanför
ljus inuti huset
sova lugn och tryggt
natten utanför
ligga och tänka:
natten hör!

Dikt 5
Kärleken:

Augustimoln hägrar sig över staden
över kyrkan
över kastellet

liksom brända moln:
där borta bor hon!

Jag gick upp för att titta på månen
men det slutade med att jag stirrade på silhuetten av en
kanin
emot hamnljuset, tänkande på den jag älskar

”den var vacker!” sa hon,
en dag ringde jag och berättade en sak för henne:
”hej darling!” sa hon
”jag ville berätta en sak för dig, som hänt idag, jag
känner mig så upprymd!”
”vadå darling?!”
”jag var nere på stranden, och så kom några unga tjejer,
de var kanske tolv tretton, så fruktansvärt vackra, och
plötsligt kände jag en vegetativ tillförsel av energi till
könsorganet!”
”vegetativ?!”
”ja, det kallas så på vetenskapsspråk, jag blev upphetsad
helt enkelt..”
”(tystnad)”
”sedan gick jag förbi en inhägnad plats där båtarna
brukar stå om vintern och tillfredsställde mig själv där
inne...”

Jag är ute efter efter vägen där brännässlor växer
och mitt ben undviker dem inte:
jag sjunger en sång om kärlek och brister i gråt –
i skyltfönstret basuneras foton på kvinnor i kostym ut
i gathörnen vem den senaste utflippade mördaren är.

Dikt 6

Promenaden

Solnedgången!

någon hade lämnat en kråka på metallracket
som jag sprätte iväg över stupet
till nästkommandes förtjänst!

Dikt 7

(soundtrack: 300 Aastat Tagasi av Toivo Kurmets Virmalised)

Hösten

Hunden gruffar åt mig misstänksamt i mörkret
och själv är jag på vakt då jag promenerar genom gator
ekande av några ungdomars stöj:
Jag möter en katt på en mörk stig
en vit hängande skugga har den i sin mun
Vi stannar, båda misstänksamma, rädda...

Dikt 9

Fåglarna

Fåglarnas skuggor på det enorma finanspalatset

Liten duva

för nosen intill trottoaren

liten duva

dricker vatten

mitt i Gamla Staden

(Måsarna)

De sitter alla på räcket längs strömmen då jag närmar
mig
en efter en lyfter de
sedan de ambivalent sett min skugga närma sig

men bakom min rygg återvänder de en efter en
snart sitter de där alla i rad

Dikt 10

Dimman

Mitt i dimman
du i röd jacka
går långsamt längs strömmen
långsamt går du, och långsam är jag att följa dig..
sedan plötsligt, är du försvunnen: (!)
jag älskade dig, är det ett brott?

En främmande värld, borde ha förblivit främmande
liksom då Eva åt av frukten
en vit stjärt som flyger rakt in i den kommande dimman
ett mörker som bara dimman kan ge

Mörkret: en påminnelse om det som var
dimman: båten blåser i sitt horn...

Ljudet av en mås
som studsar på vattenytan

En mås dyker ned mitt i de svarta vågor
som ser ut som vandrande berg;
vart kom han upp?

Dikt 11
Våren

Våren är kommen!
En död råtta ligger platt på vägen
dess röda inälvor spridda kring den

Två barn skrattar i fönstret:
Hunden Asse springer nedåt gatan:
kvinnan springer efter:
en man öppnar dörren till huset och säger:
”vi skulle vara glada om du inte pissade och sket ned hela
kvarteret.. vi går här varje dag...”
hajande till säger jag:
”skulle jag göra det?”
stängande dörren svarar han: ”ja det ser nästan ut så...”

De små paltarna
nedanför den långa kyrkan
går de i virvlande vårsolsdamm

en kvinna skyndar över gatan
springer till busshållplatsen
i svarta strumpbyxor
hon hann i alla fall!
med sina långa
sexiga

ben

Småflickorna som går och äter godis
och längtar efter cigaretter

I vinden tjuver polissirenerna
men då jag verkligen lyssnar
bara skators kraxande
och ljudet från vägarna!

Väggen är varm
värmén har drömt sig kvar
vem värmdé den?

Där flyger en enorm fågel!
men den är så liten
så liten mot himlavalvet!

Blommorna som pryder jorden
den gamla gamla mannen som har ont i alla sina leder
katten som springer över vägen och hundskall:
bilen nära att köra på den

allt detta är liv, riktigt liv,
inte drömliv.

Betongväggen jag sätter upp affischer på
är i husets skugga kylig
jag minns plötsligt vart jag är

Lukten utav tidningar

som legat
i solen

Dikt 13

Då jag tänkte på Anna

Jag cyklar hem igenom kvällen
och har inte bråttom
vid horisonten brinner skogarna
där bortom
av solens strålar
hela natten igenom

Dikt 14

Smärtan är stark
lik havssalt

Dikt 14 B

Kyrkklockan slår och slår
klockan är sex

Syrsorna spelar vid sidan av motorvägen
men det är bara jag som hör dem

Nils träffade i denna svirartid då han var ute, äkta gamla
Söderkisar, på barer som 'Berlin' och caféer som
Skåningen. En utav dem var en riktig svirare, Harry M.
Hällgren, som alltid brukade vara redlöst berusad.

Han hade varit Bruno K. Öjers mentor innan Bruno blev
en känd poet. Enligt Harry, hade han själv varit bakom

att Brunos första diktsamling publicerades.

Han blev efter hand imponerad av Nils, och frågade den fråga som Ernestus ställt: vad jobbar du med?

'Ingenting' blev Nils svar, vilket var standard.

'Men vad gör du på dagarna?' insisterade Harry.

'Skriver dikter'.

När Harry hörde Nils utantill citera en del utav sina dikter, blev han förbluffad, och bjöd honom på stående fot in till en fest han skulle ha, där Bruno skulle medverka.

Straxt innan festen, ringde Harry upp Nils, och Nils kände sig redan mentalt förberedd, hade förutskickat detta faktiskt.

'Jag ville bara ställa dig en enkel fråga..' – sa Harry.

'Ja-a' – sa Nils, så som han lärt sig av sin lärare att uttala saker.

'Varför började du skriva dikter?'

Nils log verkligen vid denna fråga genom luren, men det såg inte Harry.

'För att jag ville bli poet' – svarade Nils laissez-faire.

Sedan dess ringde inte Harry till Nils mera, och Nils blev aldrig inbjuden till festen.

2007 övergick till 2008 – och Nils firade ännu ett ensamt Nyår. På tolvslaget skrev han följande dikt;

(soundtrack: Vaikuse Laul av Toivo Kurmet)

Nyårsafton

På tolvslaget vaknar jag upp

med känslan att det var skönt
att somna bort
ifrån allting
Nu går pratet
utanför fönstret
“den där underlige mannen
som ligger på rygg och sover
där inne”
Nu hörs brandkårmusik
igenom gatorna
nu smäller rakterna
nu börjar det som inte
kan kallas för musik men ändå blivit
en
egen musikgren
Många
Mödrar gör
sina mobiltelefoner i
ordning för att
ringa sitt
“Gott nytt år gubben”
Men jag har precis vaknat
ur en djup morfinslummer
telefonen är urkopplad
grannarna skrålar
in igenom fönstret
Jag dunsar dråsig ned på kudden
Jag har så roligt jag kan
jag har slutat låtsas att jag intet vet
T.om. mina grannar
för vilkas vänskap det räcker med
ett

“det är bra!”
har lyckats samla ihop folk
som står utanför fönstret
röker och skrattar
vad skrattar de åt?
de bara skrattar
jag har ingen.
“Ifall jag bara hade ännu en dörr som skiljde mig
från rösterna i trapphallen”
tänkte han
och såg upp i taket.
“människor är konstiga – Sjunger Stina
på skivan,
de samlas kring att förstöra någonting
julskinka,
raketer,
vin,
kritiserande av andra –
de tär på nervsystemet
och jag älskar icke min nästa
bara då jag älskar mig själv
älskar jag min nästa
saker är hopplösa och man behöver tröst
livet vickar på dödsgränsen
och trösten förlorar mark.
Men överallt föraktas njutningen
av att se på
en kvinna
toaletter i offentligt ljus
har ljus som inte passar
för ådror och kanyler
allt ska vara plågsamt

numera
världen är på väg emot självmord
tröst är vad jag ger
mig själv
finns det något annat
meningsfullt moment
med att leva än att stirra
på klockan och vänta
på döden?
'När kommer kvällen?
när slutar jag jobba?
när är filmen slut?
när ska jag dö?
DJÄVLA STJÄRNOR!
NI SOM S T I R R A R NED PÅ OSS!'
Jag visste det – jag borde ha gått hem istället.
Om jag blir likadan som alla andra,
slipper jag hata dem då?
1 vän har jag och massa arbete –
många vänner har jag velat haft
men de finns bara inte –
vänskap har med vänlighet att göra
ytlighet med trevlighet
vänskap
vänlighet
ytlighet
trevlighet
vänskap
vänlighet
ytlighet
trevlighet
Jag har 1 vän!

alla andra har flytt!
de flyr mig,
de lämnar mig i sticket!
de kan inte stå upp för det som vi två
talar om
då en tredje sticker in huvudet
i den vrå
vi står på!
Jag har 1 vän
och han är snart död
85 år, och snart död.
Förstår du att jag är i nöd?
En död?
vän?
jag är snart död
min vän”

vännen han talade om var Torsten Föllinger. När Nils först kommit till honom på rekommendation från Sven-Erik Österberg, hade Nils betalat en nätt avgift, ty Torsten gick efter hur pass stor inkomst eleven han tog sig an hade. När Pavarotti kom och ville värma upp rösten före en Globen-konsert, tog Torsten sådär 1500 kronor i timmen. Nils, betalade i början den nätta summan på 250 kronor. Det var lagom, och Nils kände en lycka och glädje och trygghet med Torsten, som fick skammen att få ett säkert fäste i hans karaktär, i känslan: vi delar något gemensamt, 'vi kan komma långt tillsammans' som Torsten sa efter 5te lektionen, då Nils berättade om sina 'problem' för Torsten, och Torsten sa: idag har du gett mig något också, så hädanefter behöver du inte betala för våra lektioner.

'den gamla damen segnade ned och stortjöt .. av lycka!'

Torsten berättelser var utav en unik karaktär, de fick Nils att inse hur stor betydelse vänskapen och gemenskapen med andra en gång haft, och att kändisskap inte var sant uppnåbart: det var bara en fasad vari doldes kraschade förhållanden.

Legend-attityden var för Nils mycket mer tilltalande: att bara gå efter sånt man verkligen känner. Ifall du önskade bli publicerad, skulle du vänta tills det spontant kom av sig själv, genom någon bekant eller vän till dig.

När Nils berättat att han inte träffade sina föräldrar, utbrast Torsten:

Då ska jag berätta en väldigt lyckad tilldragelse för den strålande begåvade unge poeten: jag hade en gång en elev, hennes problem var att hennes mamma inte ville träffa henne, så jag instruerade henne att gå hem till mamman utan att förvarna denne, och redan innan hon hunnit se vem det är, så skulle hon redan ha hunnit kyssa sin mamma på bägge kinderna, och utropat: mamma, jag längtar efter dig!

Och du skulle ha sett!, när hon kom tillbaka och berättade! hon själv bara strålande utav lycka!: den gamla damen, alltså henne mamma, hade segnat ned, i den arma flickans famn, och stortjtit av lycka!

När Nils initialt 5te lektionen berättat om sina problem för Torsten, och Torsten givit honom frihet från att betala nåt mer, hade Torsten berättat följande historia:

jag hade en dam som gick hos mig.. men, hon hade mentala problem sörru, jag såg att hon var otillfredsställd på nåt vis.

(Soundtrack: Naer av Toivo Kurmet)

Så, en dag sa jag till henne: 'nu sörru, ska du göra så: att du går ned till din lokale tobakshandlare och ber om ett exemplar av FIB-aktuellt' 'nej nej nej' hade hon då protesterat, men jag övertygade henne tillslut: och när du fått den i handen, så ska du ändra dig, och säga att du vill ha en annan porr-tidning, av liknande slag, och har handlarn möjligtvis en sån inne?' – du vet – du skulle sett hur lycksalig hon såg ut då hon kom tillbaka och berättade för mig vad-hon-gjort! Sedan dess var hon mycket friskare!

Mot våren 2008 började Nils kassa med pengar efter affischeringsrikedomen sina, men hans skaparkraft och libido tilltog däremot väsentligt.

Nils låg på en plätt i Vita Bergens koloniträdgårdar, han hade raglat in där, endorfinet fyllde honom likt ett vin han blivit plakat av. Han var glad att han hade slutat affischeringsarbetet, det var dock det arbete han praktiskt sett hade älskat mest i sitt liv – men – att ha gjort reklam för att människor ska få tinnitus, äntra in i otukt, och vakna med en kväljande känsla – hade en dag känts för påträngande för Nils. Det kändes, genom att han upptryckt sin första diktsamling, Kärleken till kärleken, som att den tyngden av synd blivit uppvägd.

Han kände det, där han låg, som att han gått i mål som 1a i Giro de Italias första etapp. Han visste det var många etapper kvar. Han skådade målstolparna där borta, motståndarna var hack i häl på honom, men han skulle

klara det först till mål, bara han inte förutsatte sig det i sitt sinne.. nu var testet kommet för sinnet – att inte känna den egoistiska frossandet som han visste väntade runt hörnet, utan lita på den högre kraft som byggt upp möjligheterna att komma just hit, till denna punkt, till denna tid, detta tillfälle.

Han kunde dock inte resa sig, där han låg plakat, utslagen av att den djävul som hette 'zyprexa' nu släppt greppet om hans hjärna, och han kontrollräknade: jo, det var nästan 6 år sedan han varit tvungen att börja med skiten, .. nu låg han där plakat, 2 månader efter det han slutat ta sina tabletter om kvällarna, han såg skyn, den vackra blåa himlen, och han visste att han var fri. Demonerna bara sprutade ur honom, de flydde det sjunkande skeppet likt råttor, upp i himlarna for det, och han var fri.

Skulle han kunna resa sig?

Tanken var fel ställd, likt den spurtande Giro de Italia antagliga vinnaren, som plötsligt lade ett onödigt fokus då han såg målstolparna. Resa sig, .. resa.. skulle kunna..

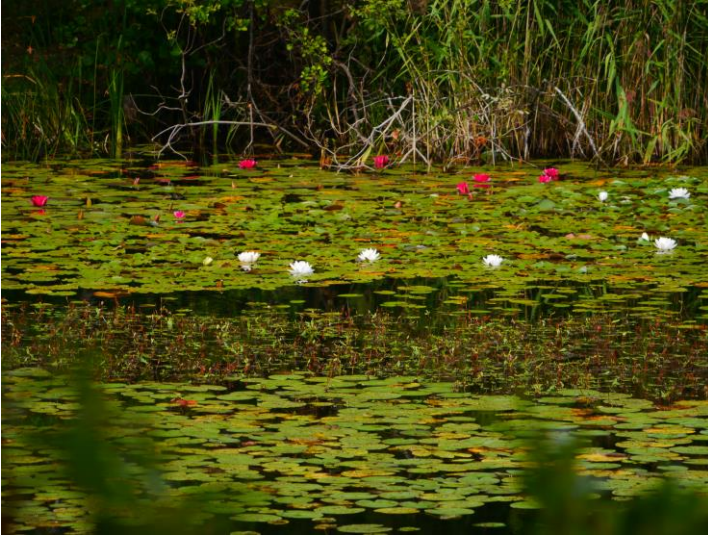
Plötsligt högg den kraft han upptäckt, och som han sammankopplade med hans och Torstens vänskap, tag i honom där han låg, och han visste: sedan midsommar 2007 när jag upptäckte denna, har jag låtit den styra alla mina steg, allt som skett har varit denna krafts förtjänst, allt gott, allt tillfrisknande sedan dess .. han reste sig halvt, men sjönk tillbaka, likt Robinson Cruise när han lidit skeppsbrottet kastades upp på stranden av Atlantens stora vågor, men sjönk tillbaka i eftersvallet.

Nils mål, det visste han, var inte att komma upp, det var att lita på kraften som styrt alla hans steg, ifall denna ville, vad det vara männe – så skulle det vara möjligt.

Zyprexa och andra anti-morfin substanser var kända att vara svårare att kicka ett beroende av, än heroin. Och alla visste ju att ett heroin beroende var som en långsam dödsdom, man skulle halka tillbaka, man skulle inte klara abstinensen .. man skulle tillslut dö av en överdos..

Plötsligt, likt en andlig klocka slagits i ett tempel av en Mästare precis invid Nils huvud, öppnades hans pärlblå ögon och han reste sig tveksamt. 'okej då..' som han ofta brukade säga till kraften, när den puffade honom att göra något han ansåg riskabelt eller pinsamt.

om det var kraftens vilja att han skulle överleva denna berusning, så var Nils förvissad om att det skulle fungera. Från den dagen, och den stunden, var Nils aldrig igen beroende av anti-morfinet.

Arma gubbe, varför spela
Kan det smärtorna fördela?
Fritt i skog och mark, må du liva
skall dock Guds barn, aldrig mera bliva...
Aldrig mer, spelar Näcken i silverbäcken...
- Stagnelius – Näcken

Vad kritikerna sagt:

'this - is the single best piece - I've seen written on psychiatry - much better - than all those articles in Svenska Dagbladet and Dagens Nyheter...'

Tillägg från Izzy Young innan publiceringen av kommentaren: (Written on psychiatry as practiced in hospitals today...)

Israel G. Young, Folklore Center, våren 2012

'nämen! det här skulle du ju kunna få pris för!... '

Viveka Maria Vogel, Mosebacke - sommaren 2012.

'riktiga poeter som du, brukar bli erkända först efter sin död, eller, om 40 år - eftersom det är du!'

Viveka Maria Vogel, Tiffanys Svartensgatan, kl. 18.45, oktober 2013

'Du är lika egen som Gullberg eller Setterlind det är du ensam om i Sverige... ' Ann Mari Fröier

'menar du - att den store poeten Marko inte kan... - ' Ann Mari Fröier - Älta, sommaren 2012,

'nämen - menar du - att du skrivit det här!... - ja... - då måste jag säga... ' (Torsten (Föllinger) - tittar som om han inte trodde sina ögon...) Torsten Föllinger - Ringvägen 2008-2010

'du - kan väl skriva ned litet - utav mina berättelser - det hörs - att du har sting i tanken... '- Torsten Föllinger - vår 2008

'tack Markus för allt du skickat till mig.... - / du skriver rakt och ärligt och med väl valda ord... 'Odd Zscheidrich

- kansliet - Svenska Akademien

'Det går med blixstens hastighet då du skriver' – Odd Zscheidrich – Carl 16de Gustavs kammarherre och ceremonimästare

'liknar Immanuel Kant...'

'Strindberg!'

'Du är ett geni!'

'Du är helt frisk!, det är de andra som är sjuka!'

Tadeo Alvarado 2008-2020 - hjärnkirurg - frimurare.

Är 'doktorernas doktor' (enligt frimurar-illuminaten Ernestus von Renteln...)

Mellqvist café - 2008-2020 - Stockholm

'Prova att sätta 'von ' framför 'Beijar-Mellin ' - många författare var inte alls adelsmän - till börd - ifrån början - de - började bara använda det som prefix - tills de blev benämnda så....'

Alex de Belfort - Gamla Stan - våren 2011

'Tack Markus, för att jag ännu en gång fått komma i tillfälle att ta del av ditt litterära skapande!'

*Jag har under tisdagskvällen läst och levt mig in i ditt verk och dessutom helt glömt omvärlden så, att när ridån gått ner, jag förbryllad såg mig omkring, bara för att mötas av den mer än familjära anblicken av Eddies affär!
Äkta konst kan ha den verkan...!*

Lyckosam fortsättning i detta och gott mod. Önskar dig Alex' de Belfort, någonstans 2010-2015, Gamla Stan

'Markus är en begåvad skald och musiker.' - Henning Witte, whitetv.se

'ja... - det är många som försöker!... ' - Birger Löwenhielm på besök i ateljén i Ekhagen

'liknar Vaclav Havel... ' Per-Arne Wahlgren - Ekhagen - Naturhistoriska Riksmuseet - våren 2010

'du träffar precis på pricken - vartenda ord va... ' Svante Säverman - Södermalm

'antingen - är du för bra - bara det - att ingen upptäckt det ännu - eller - så - är du inte tillräckligt bra - bara det att vi inte upptäckt det ännu... ' Björn Kelén; Södermalm - sommaren 2007 (efter att ha hört några tonsatta dikter utav Nils Ferlin...)

'Torsten - hade åtminstone de två sista han var i det här livet, Markus diktsamling stående i skåpet i sin tambur... ' Christer Colt - Folkkulturcentrum 7 Mars 2012

'du fick bra kritik!...' - som Mimmi Strandell sa - när jag berättade att "psykiatrin" förföljt mig - sedan utgivningen utav 'Kärleken till kärleken' - men - detta är kanhända - inte en fråga om orsak & verkan...

*överklasstricket
se på klockan
istället för att märka tiden... -*

'ja... - det här --är bättre än vad jag kan skriva... ' Björn Ranelid; våren-sommar 2010 - utanför stadsbiblioteket, efter att jag läst denna dikt.

Författaren till boken vill utlysa en varning mot Toivo Kurmets låt : Nagu lootus, mis hea. Den liknar mera alla de andra dåliga sångerna Virmalised gjort – men – den infogas i denna första del av den stora romanen P.S. Bakom stängda dörrar i sammanhang där texten speglar den trista ytliga realitet som sången porträtterar. På samma vis, utlyses härmed en mindre reserverad varning mot Sulle Nüüd

Ny Baksidtext till 3de ed.

P.S. har en djupare handling, på samma gång som, precis som moderna Sverige idag, handlingen är vad som händer karaktärerna emellan.

På detta sätt kan man säga att det är en roman som sönderdelats i fragment, och sedan, mirakulöst, av 'Den okände Guden' sammanfogats, till en helhet, en riktig roman.

Vad är då boven-i-dramats, brott? jo, att ha använd en oren tyngdpunkt för att backa upp sin vit-magi, vari han orsakat, stöttat och uppehållit ett förtäckt system, förtäckt av hans "strål"-glans där de begåvade och vackra våldtas, de som gör motstånd torteras och förlöjligas, och de svaga omformas till en lydig underklass, vars kick tänks utgöras av statydyrkan.

Ur denna synvinkel är P.S. en kriminalroman.

Allt görs dock så subtilt, precis som saker går till i den moderna världen, i civiliserade länder, att skeendets långsamhet, gör slut, hos de flesta, på förmågan att upptäcka de hemska samband, som en Saruman, långsamt sänker en hel nation in i kaos med.

Den renommerade Nova-polisen Nils K. - ställs inför ett uppdrag vars vidd han icke anat och en charmkraft, som är hart när omöjlig att motstå

